XVIII. évfolyam 14. szám. **Ára: 1 forint** *1962. április 5.*

Ludas Matyi

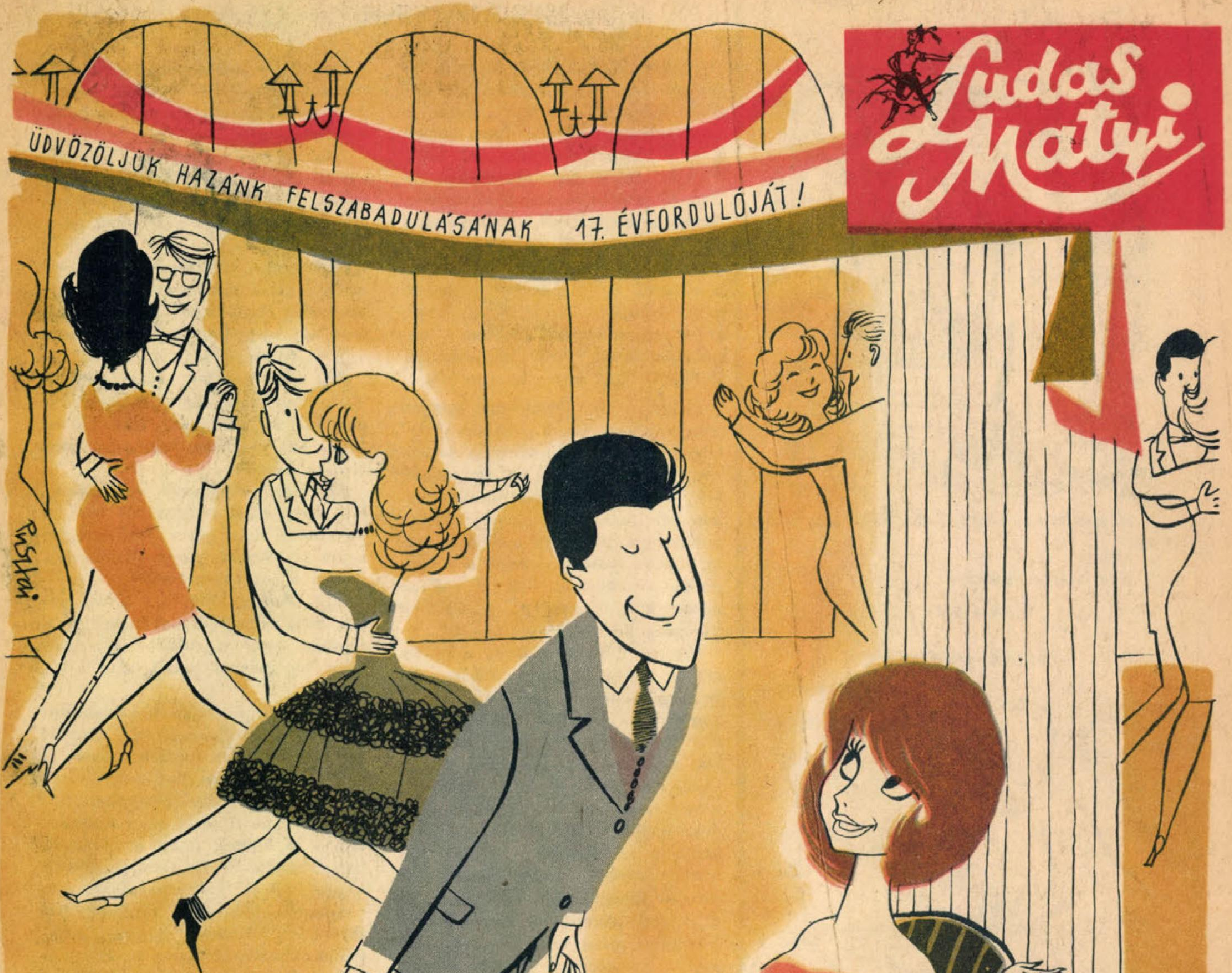
ÜDVÖZÖLJÜK HAZÁNK FELSZABADULÁSÁNAK 17. ÉVFORDULÓJÁT!
Pusztai

Pusztai Pál rajza

— Szabad ?
— Tizenhét éve !

Tavasszal szórakozott az ember

Schwott Lajos rajza

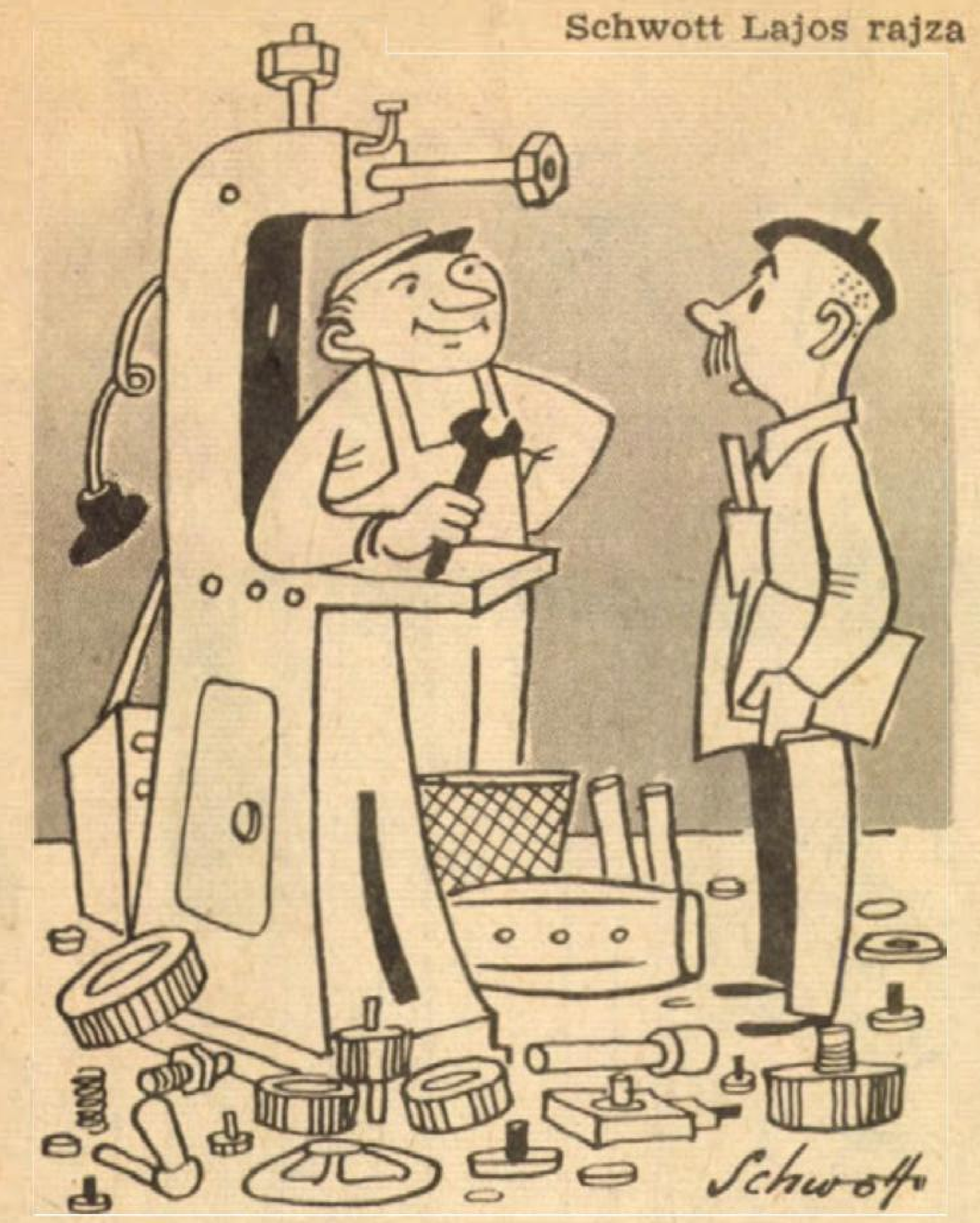

– Megtaláltam a hibát! Tudja miért nem ment a gép?
– Miért?
– Nem volt bekapcsolva.

Hálás gyermek

Vasvári Anna rajza

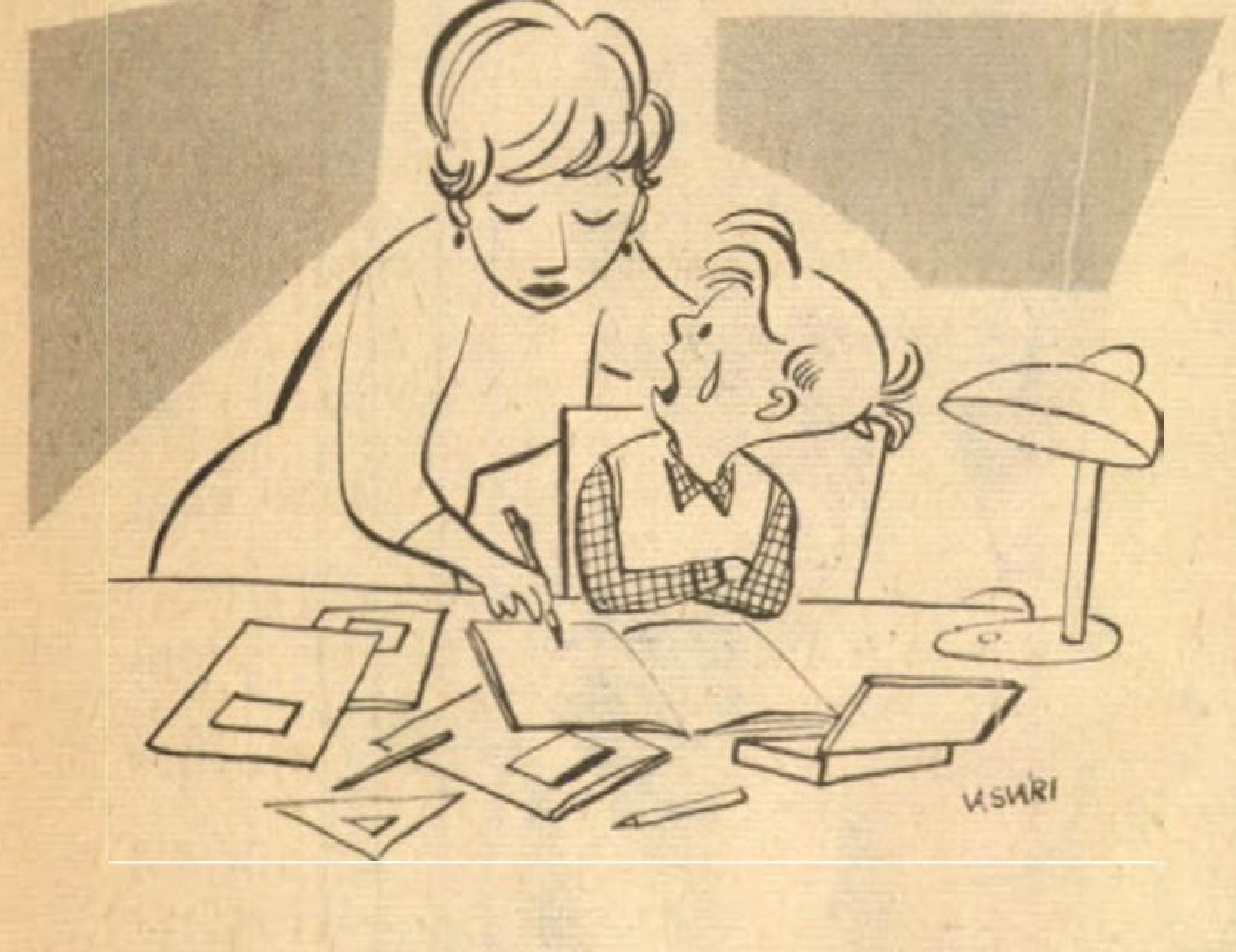

– Miattad fogok egyest kapni!

Tavaszi eső aranyat ér

Szűr-Szabó József rajza

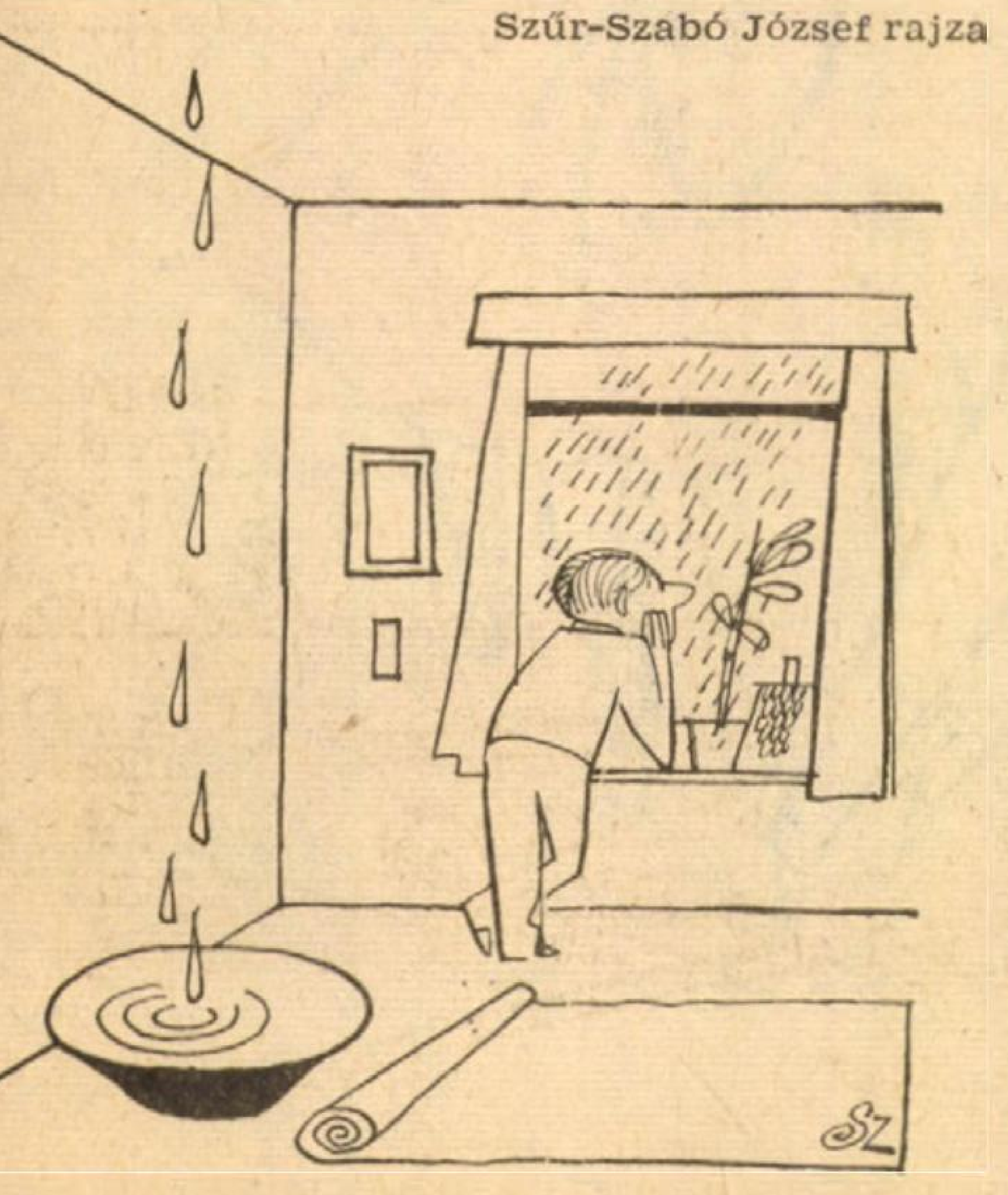

A „HAZUDOZÓK NEMZETKÖZI KLUBJÁNAK" – USA

Ne haragudjanak, hogy szerény levelemmel ily nagy késéssel bátorkodom felkeresni Önöket. Talán a nagy távolság az oka. Igaz ugyan, hogy a „szabad világból" sok különös hír jut el ide Moszkvába is. Nemrég értesültem a riviérai macskapenzió megnyitásáról, a Nagyorrúak Világszövetségének megalakulásáról, a Savanyúkáposzta-Királynő megválasztásáról és a twistelő bajnoknő világrekordjáról. Az Önök nb. klubjának megszületéséről azonban — önhibámon kívül, erről biztosíthatom Önöket — csak késve kaptam hírt.

Pedig a hír jelentősége minden kétségen felül áll. A „szabad világ" kilencvenezer képzeletdús fia és leánya tömörül az Önök nb. egyesületében, s valamennyiüket egyetlen nemes cél fogja össze: szórakoztatóan, szellemesen és eredeti módon hazudni. Alapszabályaik szerint a füllentésnek tartalmaznia kell „a valószínűség külső ismérveit, a feltétlen hazugság követelménye mellett".

Nagyon üdítő és kellemes klub lehet az Önöké, s elfog a félelem, ha arra az unalomra gondolok, amely kétségkívül nyomban tanyát ütne a klub falai között, ha egy-két hivatásos hazudozót is beengednének. Az Önök klubját az a nemes törekvés vezeti, hogy kizárólag amatőrök, „érdek nélkül" hazudozók jöjjenek össze, s ez tiszteletet parancsol. S amikor szívből derülök egy-két jólsikerült füllentésükön, szomorúan és a szellemi sivárságtól megdöbbenve hasonlítom össze ezeket a profi-hazudozók vérszegény produktumaival. Különösen azt sérelmezem, hogy az Önök remekműveit egyetlen centtel sem jutalmazzák (a díjazást jó amatőrökhöz illően Önök amúgyis felháborodottan utasítanák vissza), míg a sokkal szegényesebb fantáziájú profik gyakran ezreket és milliókat halmoznak fel, hol az adófizetők dollárjaiból, hol a világlapok tiszteletdíjaiból.

De talán összehasonlításképpen felsorolnék egyet-kettőt az Önök szikrái és a profik izzadságszagú agyszüleményei közül.

Egy klubtag: Bizonyos festőművésznő olyan élethű folyami tájképet festett, hogy amikor véletlenül megcsúszott, belefulladt a folyóba, mert nem tudott úszni.

Egy profi: „Moszkvaiak sóvárogva nézik a kirakatban levő árucikkeket, amelyeket legtöbbjük természetesen nem tud megvásárolni." (Képaláírás a New York Herald Tribune-ből.)

Egy klubtag: Egy vadász puskája olyan távolságra képes lőni, hogy a golyókba kénytelen sót rakni, különben a lőtt vad húsa megromlik, mire a vadász odaér.

Egy profi: Amikor a Szovjetunióban megvalósul a húszéves terv, a kommunizálás a nőkre és a gyermekekre is kiterjed majd. (Californian School of Anti-Communism.)

Egy klubtag: Van egy távoli sziget, ahol olyan édesen énekelnek a fecskék, hogy a cukorbeteg szigetlakók kénytelenek vattát tenni a fülükbe.

Egy profi: A Szovjetunióban minden újszülöttről azonnal dossziét nyitnak a területi pártbizottságnál, s a gyermek valamennyi csínytevését nyomban bevezetik. (Newsweek.)

Folytassam a sort? Nem érdemes. Ebből is látszik, hogy a hivatásos hazudozókkal folytatott versengésben kétségkívül az Önöké a pálma.

Lángoló felhívással fordulok hát Önökhöz: folytassák bátran, lankadatlan kitartással nemes tevékenységüket! Remélem, még sok szellemes füllentéssel örvendeztetik meg az arra szomjúhozókat, akiket évekig csupán a hivatásos hazudozók szánalmas koholmányaival tömtek. Rokonszenves és eredeti gyakorlataikhoz sok sikert és szerencsét kíván

Sugár András
magyar újságíró, Moszkva

Racionális megoldás

Schwott Lajos rajza

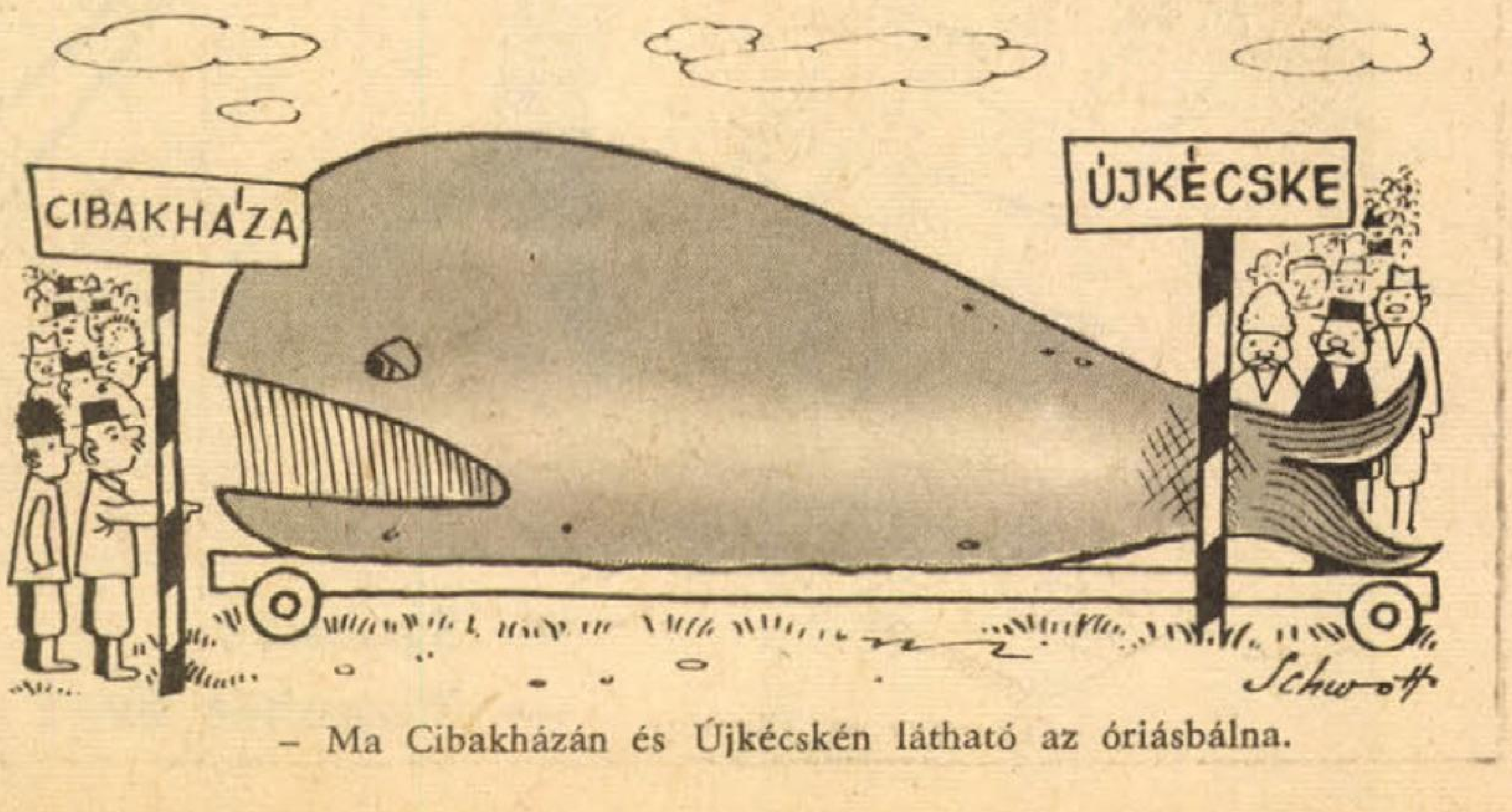

– Ma Cibakházán és Újkécskén látható az óriásbálna.

Szubjektív

— Nagyon kíváncsi vagyok az ön véleményére — mondta Lipták biztató hangon, mert ő nem olyan ember volt, aki nem ad mások véleményére.

Kovács viszont nem az az ember volt, aki nem mondja el a véleményét, ha van véleménye.

— Hát kérem... — kezdett hozzá érces hangon, ifjonti hévvel, lelkesen, de Lipták bocsánatkérő mosolylyal félbeszakította:

— Ne legyen szubjektív!...

Néhány másodperc múlva Kovács ismét nekilendült: szép, kerek mondatokban fejtette ki véleményét. Érezhető volt, hogy már sokat gondolkodott a témán, hogy már régóta benne volt, amit el akart mondani. Egy alkalommal, midőn lélegzetet vett, Lipták ismét megszólalt:

— Nem lehet ilyen szubjektíven megítélni a dolgokat, kérem...

— Tessék? — kérdezte Kovács értetlenül, és szinte hallani lehetett, hogyan futnak egymásba a gondolatok a homloka mögött... Tekintete hirtelen zavaros lett, és tátva maradt a szája.

— No csak folytassa!...

Folytatta, de már nem olyan magabiztos hangon. A „szubjektív” szó ott maradt az agyában, és összekúszálta gondolatait. Kisvártatva már dadogott, és volt olyan mondata is, amelynek nem találta a végét.

— Hogyan lehet valaki ilyen szubjektív? — csóválta a fejét Lipták. — Ne legyen szubjektív!

Kovács bólintott és tovább beszélt. Egy hang azt mondta az agyában: szub-szub-szubjektív... szub-szub-szubjektív... A fejéhez kapott és remegő kézzel végigsimított a homlokán... Már teljesen összezavarodott... Háromszor mondta el ugyanazt a mondatot, mégis azon tűnődött, hogy elmondta-e.

— Ez szubjektivizmus — mondta halkan Lipták. Nem Kovácsnak mondta, csak önmagának, de azért Kovács meghallotta. Akkor már csak nyöszörgött, azt is kapkodva, összefüggéstelenül.

— Az istenért! — kiáltott fel Lipták. — Ne legyen szubjektív! Ne önmagából induljon ki!

— Igenis — dadogta Kovács —, nem önmagamból indulok ki... — és döcögve, nyikorogva újra nekilendült a mondókájának.

Lipták lecsapott rá:

— Már megint önmagából indul ki! Menjen vissza és kezdje elölről!

— Hova... hova menjek?

— Ne önmagába... Induljon ki másból...

— Kiből?

— Mindegy, de ne legyen szubjektív!

— Megpróbálom — sóhajtott Kovács kimerülten.

Nem sokkal később Lipták újra rákiáltott:

— Mars vissza! Már megint önmagából indult ki! Ez így nem lesz jó... Induljon ki másból!... Nem is értem, hogyan lehet valaki ennyire szubjektív?!

Ekkor Kovács — C. Belényesi Andornéból indult ki, de Lipták leleplezte, hogy C. Belényesi Andorné tulajdonképpen Kovács, mire Kovács női hangon felkacagott.

— Értse meg végre — emelte fel a hangját Lipták. — Nem lehetünk szubjektívek... Az én objektív véleményem a következő...

És elmondta a szubjektív véleményét.

Mikes György

Ausztria kacérkodik

Toncz Tibor rajza

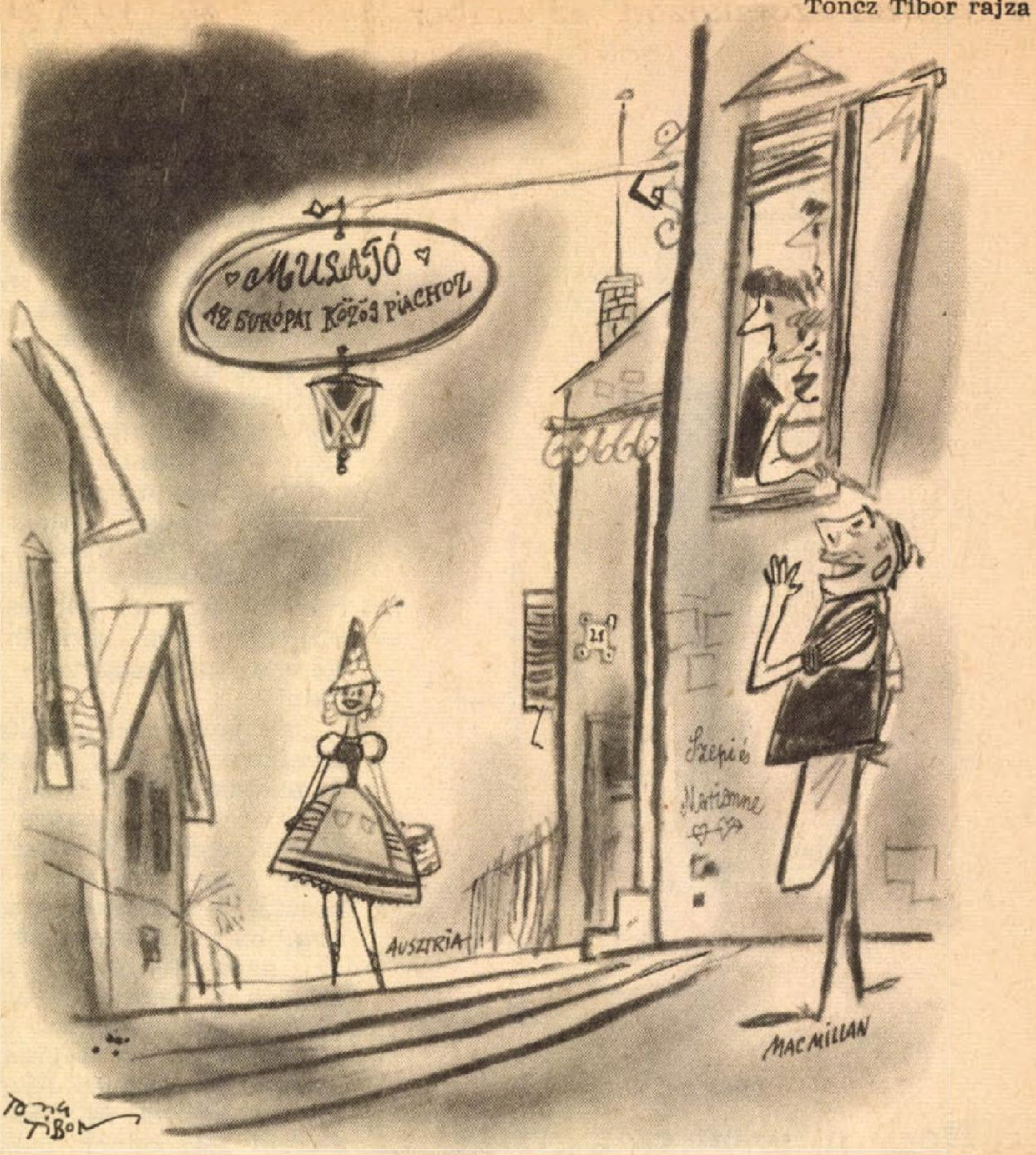

Macmillan: Ugye mondtam lányok, hogy nem kell Grétit csalogatni, jön ő majd magától is...

Az ember sohasem tudhatja

Mészáros András rajza

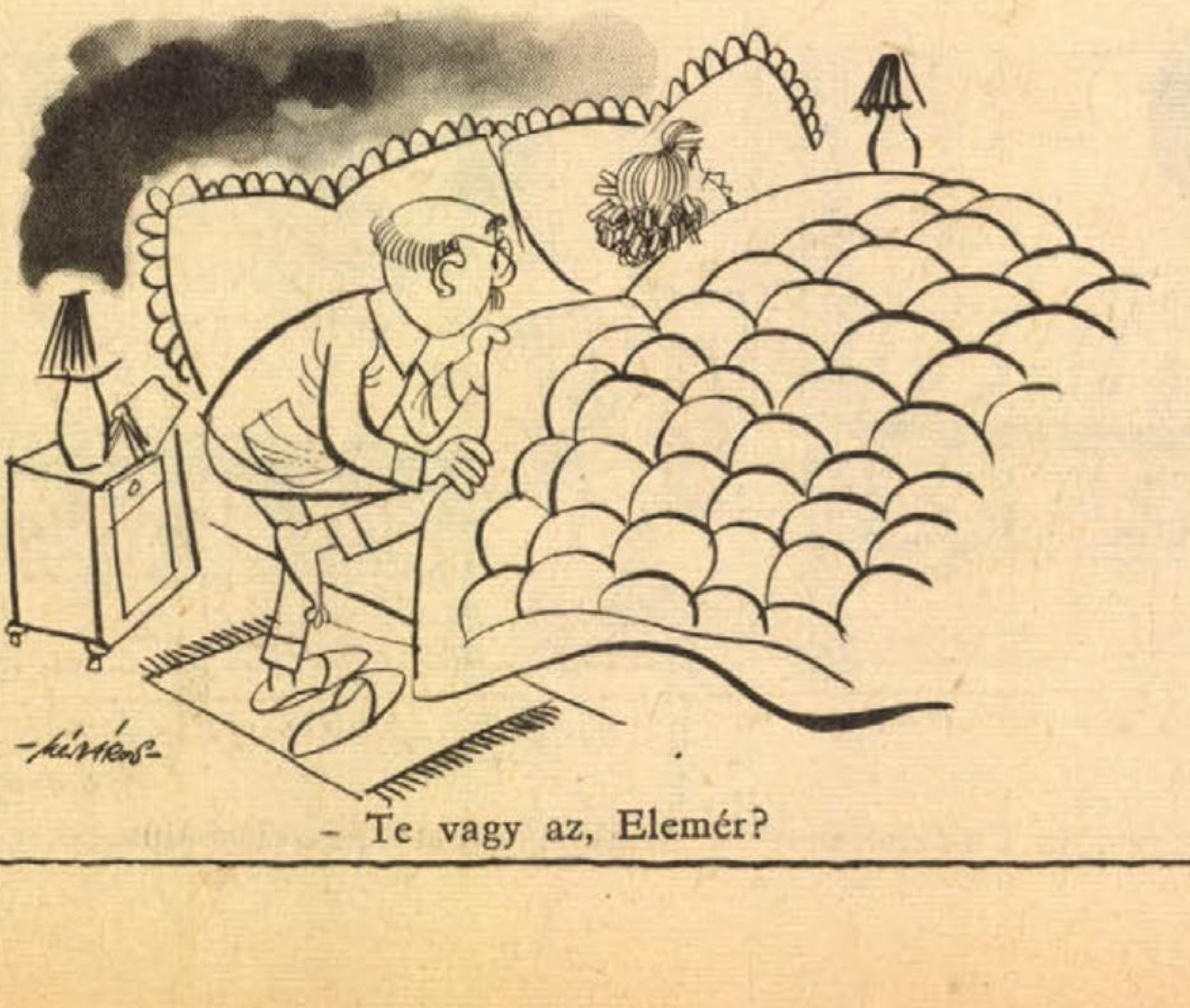

- Te vagy az, Elemér?

Ezt már megtanulta!

Várnai György rajza

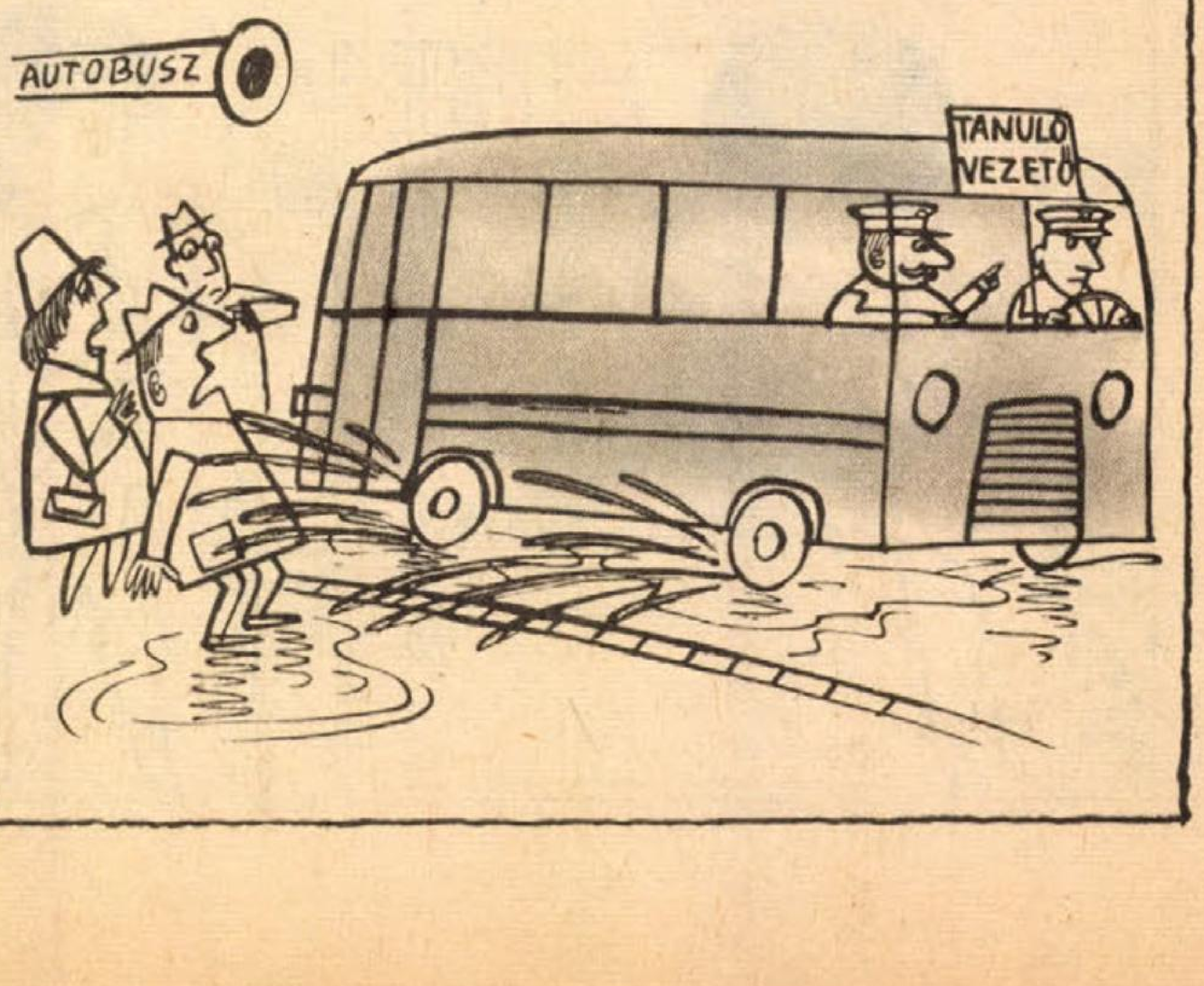

Pesti kapualj

Réber László rajza

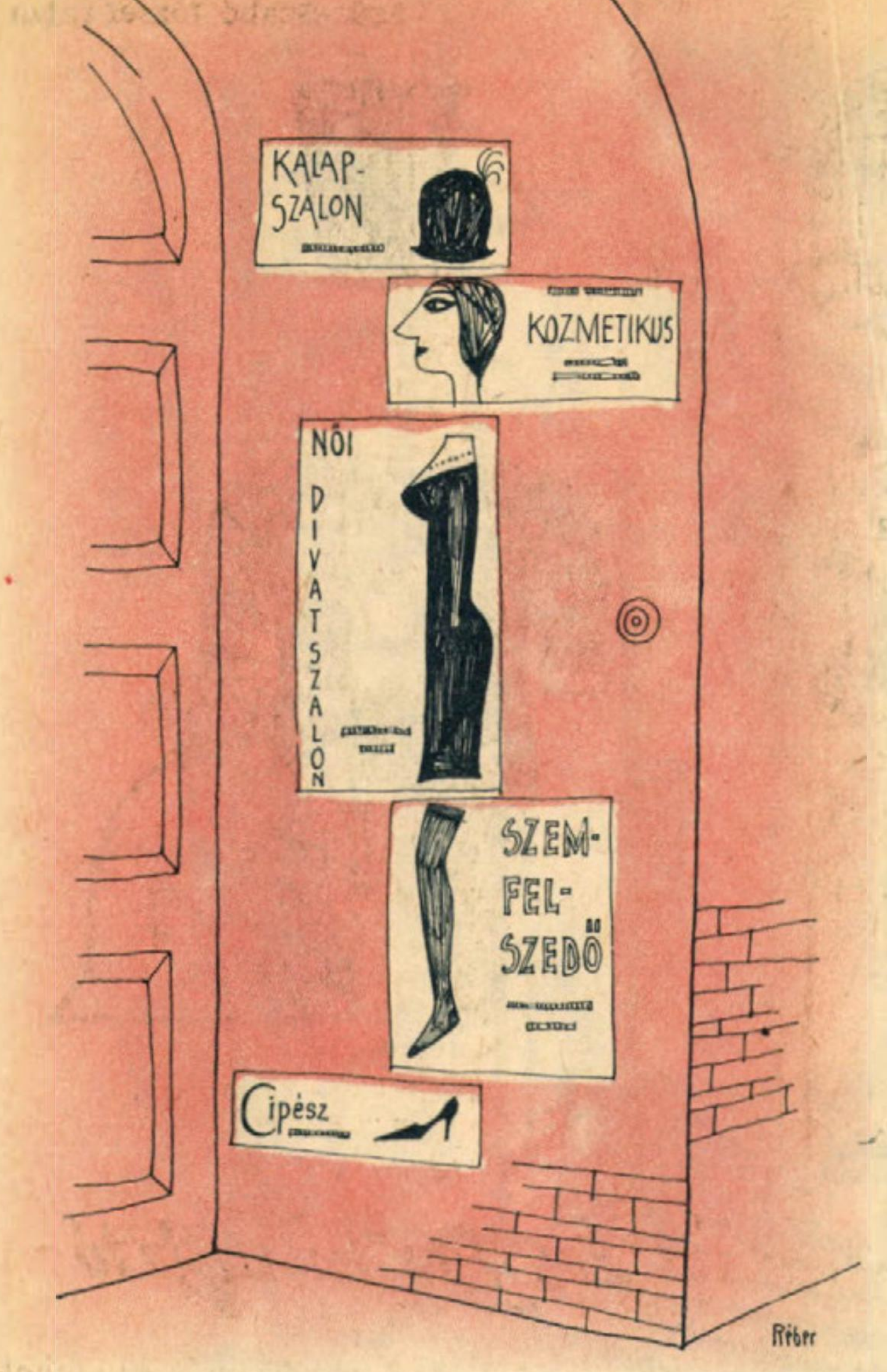

Hogy megnőtt ez a gyerek!

Schwott Lajos rajza

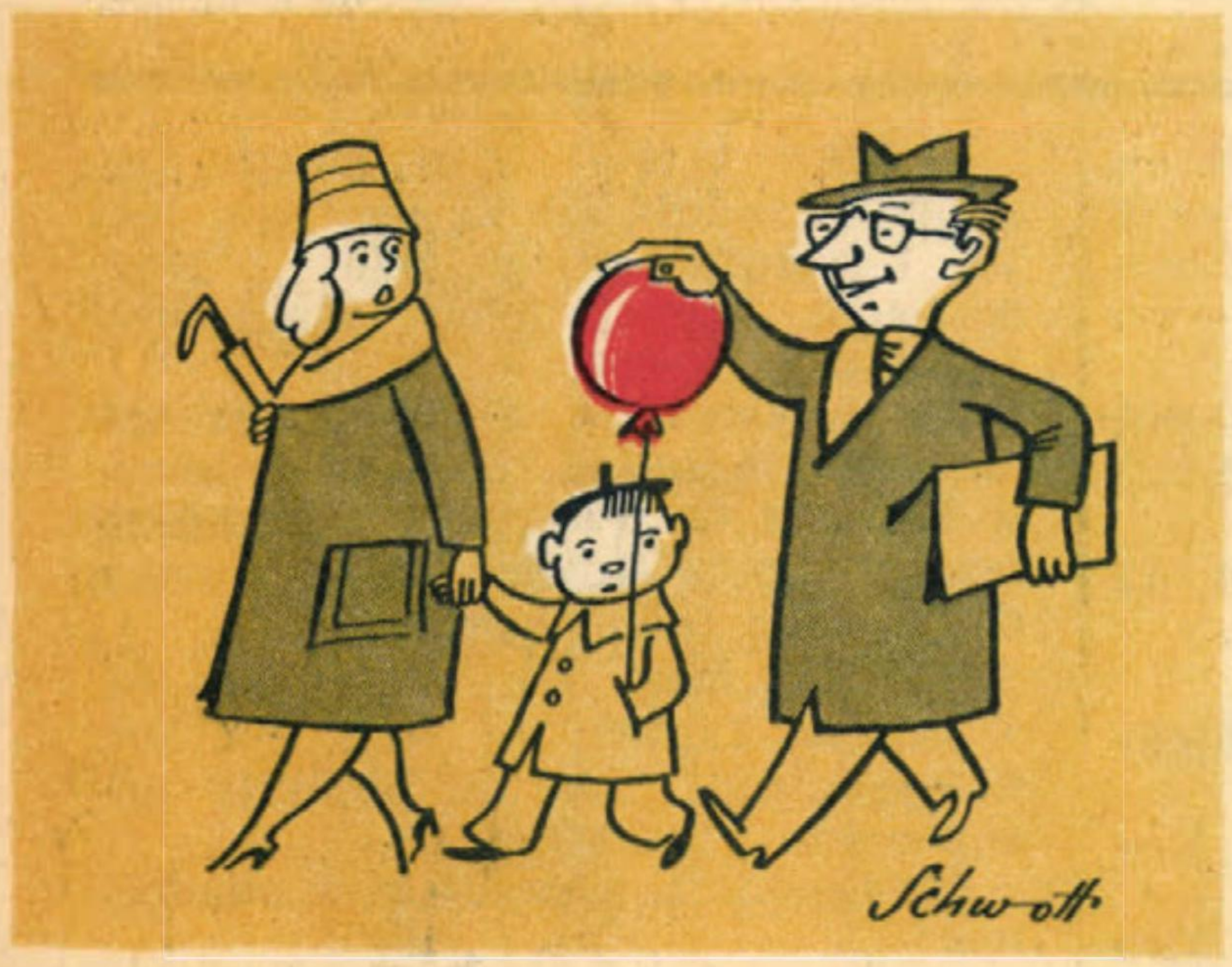

LEVÉL a visszafiatalodásról

Tisztelt Uram!

Mint leveléből kitűnik, legnagyobb bánatára, az utóbbi időben az öregedés bizonyos jeleit tapasztalja egyébként frissnek és rugalmasnak mondható szervezetében. Lapjaink mostanában gyakran foglalkoznak az öregedés kérdéseit felölelő új tudományággal, a gerontológiával. Kézenfekvő, ha azt tanácsolom, hogy próbálkozzék belemélyedni az orvosi szakirodalomba, mert sajnos én nem rendelkezem olyan felkészültséggel, amelynek alapján választ adhatnék érdeklődésére. Különösen képtelen lennék felelni arra a kérdésére, hogy milyen módon tudna ön a gerontológia segítségével megfiatalodni.

Úgy gondolom azonban, hosszú levelének egy-egy passzusára tudományos felkészültség nélkül is felelhetek és hasznára válhatnak észrevételeim. Például: ön — mint írja —, imádja a töltött káposztát, a disznótoros vacsorákat, továbbá a túrós csuszát töpörtyűvel, nemkülönben a rakott palacsintát is. Nem tud róluk lemondani, pedig esténként érzi már a túlterhelést, sőt olykor álma is nyugtalan. Kedves felesége mindig jó szívvel és bőséges zsiradékkal főzi önnek legkedveltebb ételeit, s derék asszony módjára úgy véli, hogy ez csak előnyére válhat önnek, hiszen egy-egy kiadós vacsora után hajnalig is szórakoznak a pesti éjszakában s letáncolják a vacsora fáradalmait.

Ha ön, tisztelt uram, mondjuk, túl lenne a hetven éves életkoron, így szólnék önhöz: „Egyszerű ügy ez kérem! Ne tessék ilyen magas korban este olyan súlyos és zsíros ételeket zabálni, mint például a töltött káposzta és a disznótoros, mert bizonyos koron túl, bizonyos ételekről is le kell az embernek mondania, mégha olyan mozgékony és friss a szervezete, mint amilyen az öné." Mondhatnám továbbá, hogy: „Vacsorára a disznótoros helyett szíveskedjék két lágytojást fogyasztani, esetleg egy kis spenóttal, vagy a töltött káposzta helyett tejberizst, olykor tejbegrízt vacsorázni." Továbbá mondhatnám még, hogy: „Ne vigye önt a kedves felesége hajnalig lokálba tánconi, mert ebben a korban már megérzi az ember szervezete az éjszakázást, meg a szvinget is." Ajánlanám továbbá, hogy: „Reggelenként munka előtt mártsa meg magát a Gellért vizében, sőt egy-két medencehosszat úszkáljon is lassú tempóban, és amikor ideje engedi, ne az éjszakai fáradalmakat pihenje otthonában, hanem sétáljon a friss levegőn a budai hegyekben, de legalább a Pasarét enyhén emelkedő lankáin."

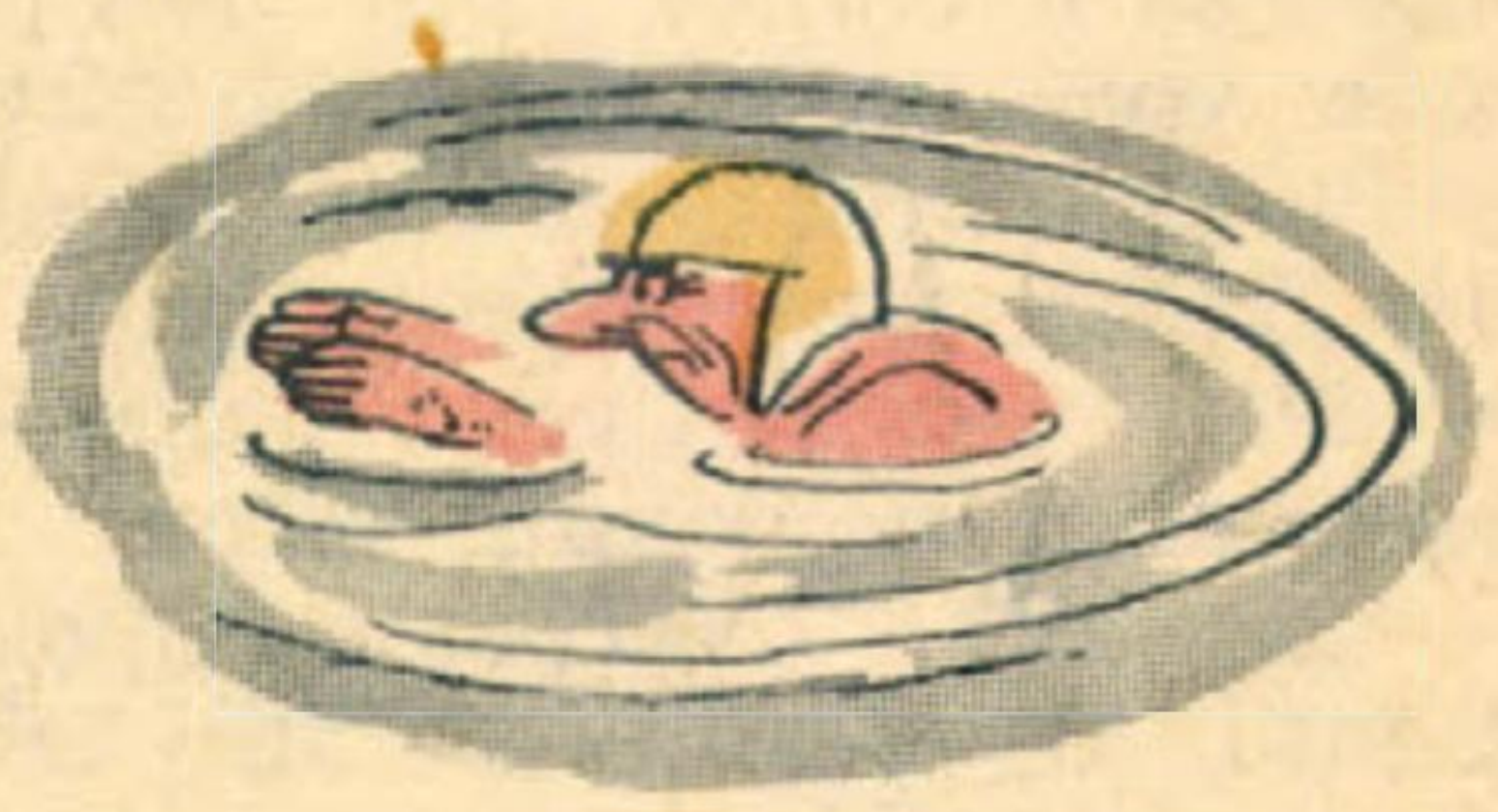

Dehát mindezt nem mondhatom önnek, mert még nincs túl a hetvenen. Hatvanöt éves csupán és mivel kitűnő szakembere neves szakmájának, még nem is nyugdíjas, sőt átlagon felüli jó keresetnek és jó egészségnek örvend. Nyugodt lelkiismerettel nem tanácsolhatok tehát mást, tisztelt uram, mint amit már fentebb megtettem: tanulmányozza a gerontológia tudományos irodalmát. Egyet és mást megtudhat onnan az életkor meghosszabbításának módozatairól, de aligha hiszem, hogy érdemi tájékoztatást kapna a visszafiatalodás lehetőségeiről.

Pedig ön ennek érdekében eddig is mindent elkövetett: egy éve sincs, hogy elvette bájos, ifjú, huszonöt esztendős hitvesét. Igaz, hogy ön akkor még csak hatvannégy éves volt...

Földes György

Jucika és a dísz-szemle

Pusztai Pál rajza

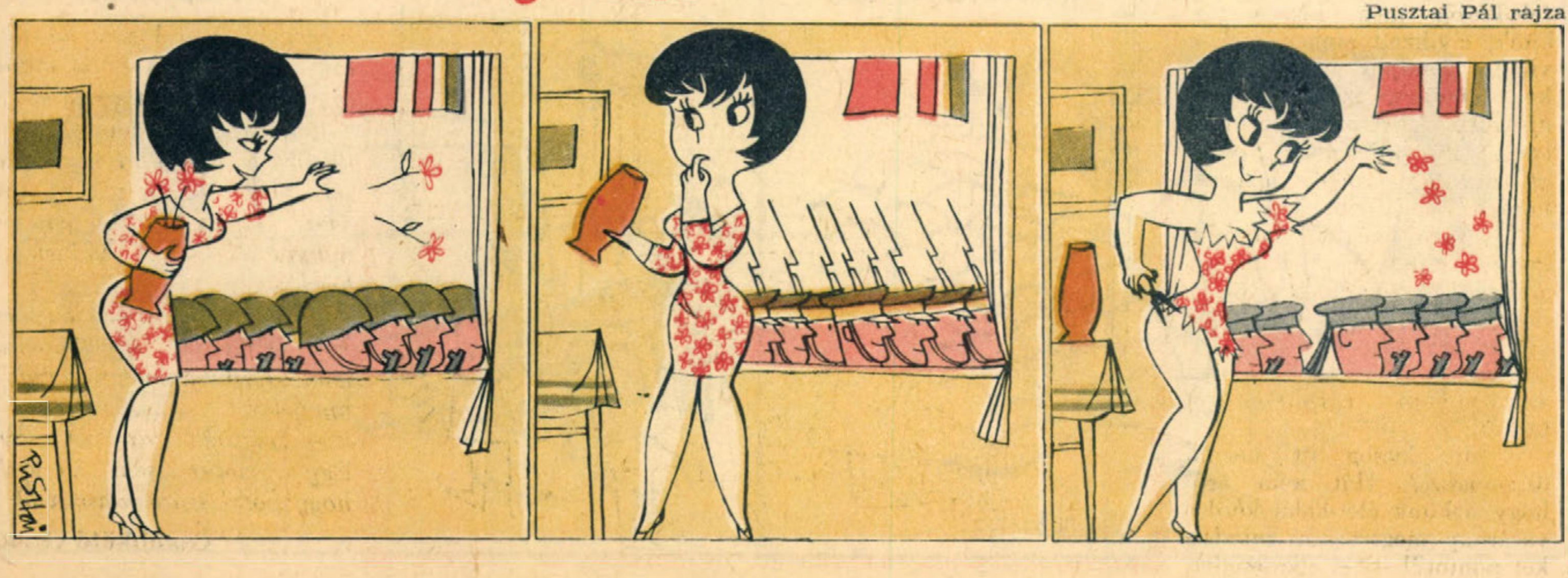

USA öltöztető-baba

Szűr-Szabó József rajza

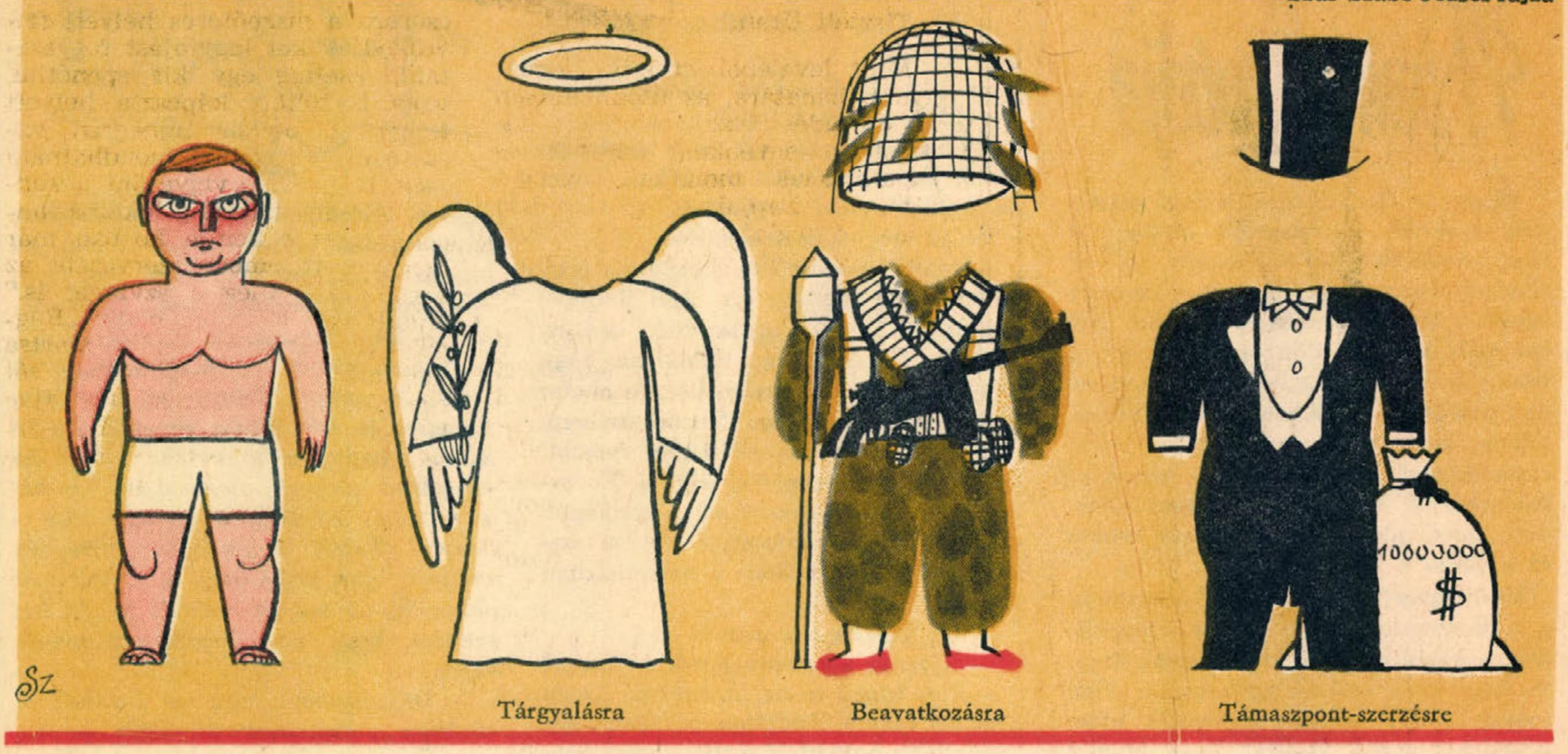
Sz
10000000
$
Tárgyalásra
Beavatkozásra
Támaszpont-szerzésre

ÚJSÁGOLVASÓ

Egy vidéki városban a borbélynál ülök, és újságot olvasva türelmesen várom, hogy az én pesti fejemre is sor kerüljön. Mellettem több bennszülött fej is várakozik.

Egyszercsak azt veszem észre, hogy szomszédom nagyot sóhajt, leereszti kezéből az újságot, és szemében leírhatatlan szorongással néz bele a világba.

— Hát igen, embertársam — érintem meg aggódó-gyöngéden a karját —, az újságok címoldaláról súlyos problémák áradnak felénk napról napra... De kétségbeesésre azért nincs oka!

Szomszédom csak legyint egyet elkeseredetten.

— Nézze, — próbálom tovább vigasztalni —, én megértem önt, hiszen egy olyan bolygó lakói vagyunk, amelyen jelenleg sok nukleáris bomba van fölhalmozva. Helyesen teszi, hogy erről nem feledkezik meg, hiszen nekünk, civilizált embereknek a világ gondjait magunkévá kell tennünk, ezért olvasunk újságot... Azonban nincs igaza abban, hogy ennyire pesszimistán értékeli a genfi konferencia híreit...

Egy ideig még folytatom a genfi konferencia elemzését, amire szomszédom egy türelmetlen vállrándítás után még sötétebben mered maga elé.

Végre megszólal, de arca változatlanul aggodalmaktól terhes:

— Mit locsog itt nekem összevissza? Hát nem érti, hogy nekünk élet-halál kérdés vasárnap megszerezni mind a két pontot?! — és elkeseredetten az orrom elé dugja újságja *hátsó* oldalát: — Olvassa, Sevlinyek még mindig sérült, játéka bizonytalan!

(dunai)

TAVASZI TÁRLAT

Kaján Tibor rajza

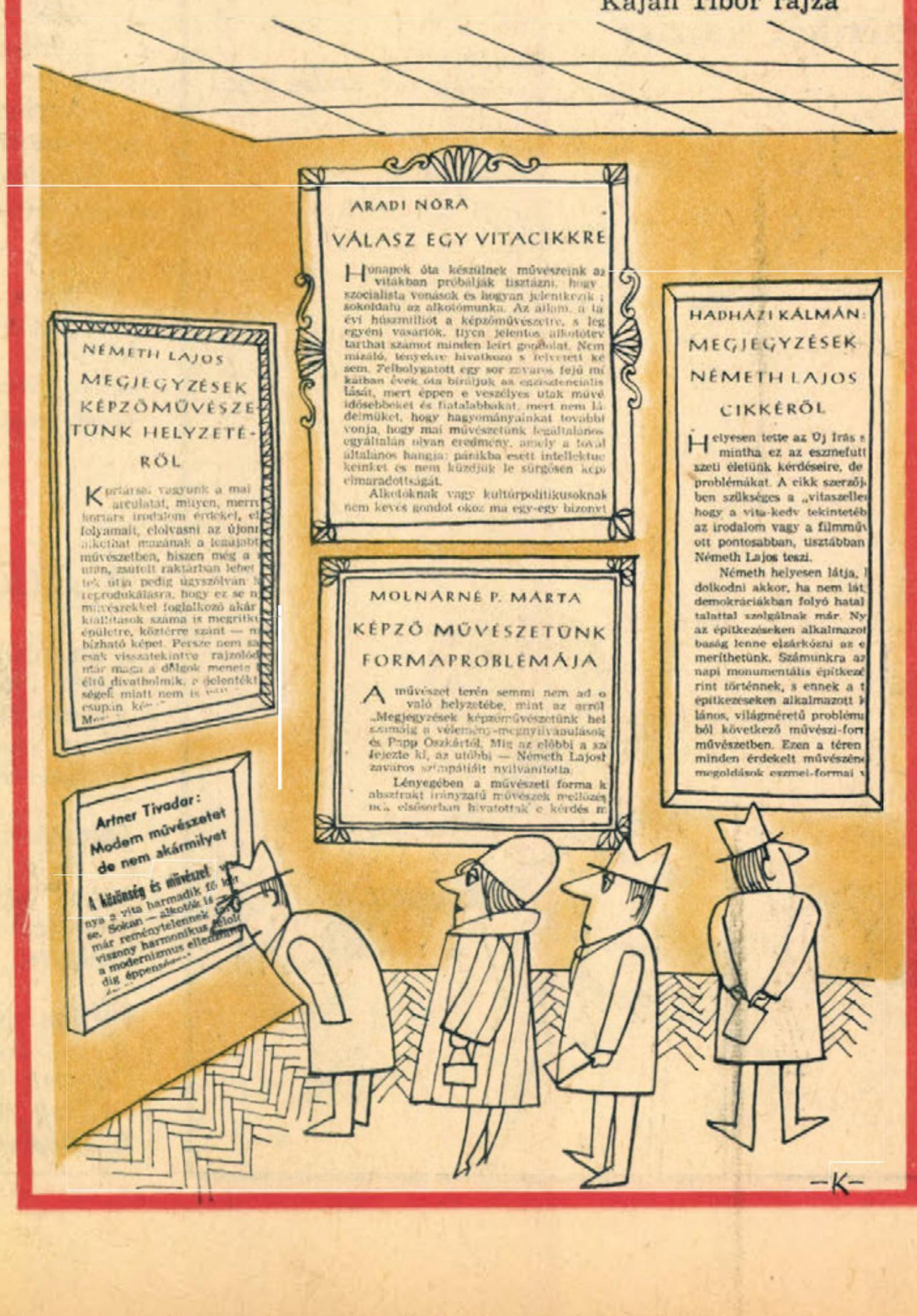
ARADI NÓRA
VÁLASZ EGY VITACIKKRE
NÉMETH LAJOS
MEGJEGYZÉSEK KÉPZŐMŰVÉSZETÜNK HELYZETÉRŐL
MOLNÁRNÉ P. MÁRTA
KÉPZŐ MŰVÉSZETÜNK FORMAPROBLÉMÁJA
HADHÁZI KÁLMÁN:
MEGJEGYZÉSEK NÉMETH LAJOS CIKKÉRŐL
Artner Tivadar:
Modern művészetet de nem akármilyet
A közönség és művészet
-K-

Abszolút biztos nyugtató

Vizsgáznak az esti iskola hallgatói. A folyosón várakozók közt nagy az izgalom. Egy művészien dekorált arcú fiatal nő különösen sápadozik, reszket az izgalomtól. Karcsú alakjára feszülő mélyen dekoltált elegáns ruháján látszik, hogy alaposan felkészült a vizsgára. Év közben sokat hiányzott, a vizsgaidőszakban pedig egy váltófutót megszégyenítő gyorsasággal átszaladt az anyagon — hát valamivel fel kellett készülnie a küzdelemre. Izgalmában azt a keveset is elfelejtette, amit megtanult. Ám ahelyett, hogy a fejét törné, a kezeit tördeli szakadatlan.

— Ne izgulj! — csillapítja reszketve a barátnője. — Itt egy Andaxin, vedd be. Abszolút biztos nyugtatószer.

Hősnőnk lenyeli. — Adj mégegyet, ami biztos, az biztos — mondja s máris indulnia kell a vizsgaterembe.

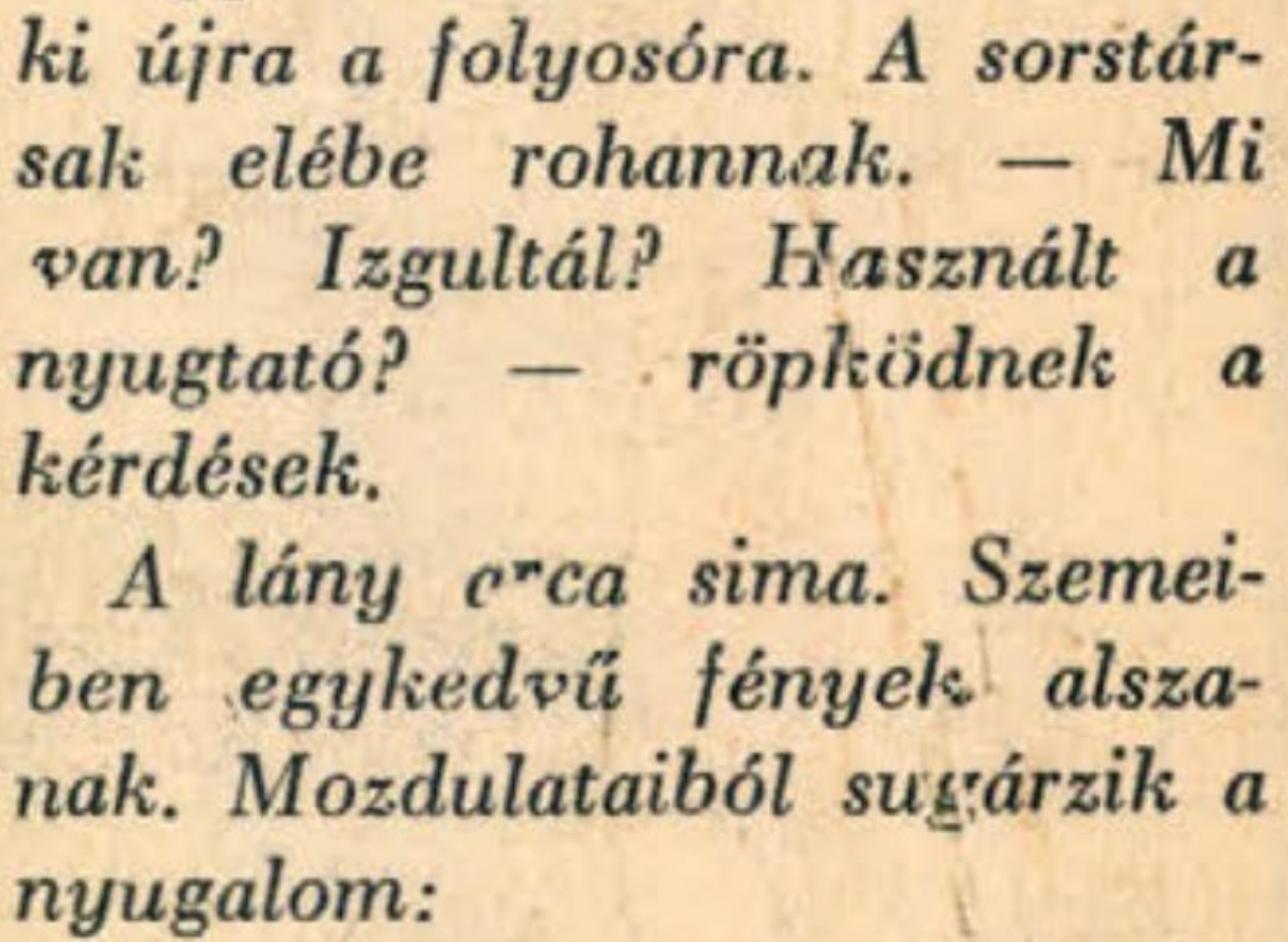

Egy óra múlva kerül csak ki újra a folyosóra. A sorstársak elébe rohannak. — Mi van? Izgultál? Használt a nyugtató? — röpködnek a kérdések.

A lány arca sima. Szemeiben egykedvű fények alszanak. Mozdulataiból sugárzik a nyugalom:

— Használt az Andaxin. Egy cseppet sem idegesít, hogy pótvizsgára utasítottak...

Gombkötő Gábor

A bakter subája

Kotrocó Gergely negyvenhat esztendeig szalutált és integetett lámpájával vagy zászlócskájával a Porgány dűlőnél elhaladó vonatoknak. Ő volt a környék egyetlen hivatalos embere: a bakter. Két évi pályamunka után ajánlotta be a tiszttartó úr erre a méltóságra, s Kotrocó úgy megülepedett ebben az állami hivatalban, hogy egyhuzamban negyvenhat esztendeig el sem mozdult a porgányi bakterháztól. Hej, hány vonatot elengedett ennyi idő alatt! Hányszor csukta és nyitotta a sorompót!

Erről beszél a hangulatos búcsúztatón a szakszervezeti elnök is, meg a párttitkár is. Aztán isznak a kiérdemesült öregre, hogy még erőben, egészségben éljen sokáig annyi hűséges esztendő után. Ajándékot adnak át neki, hogy mindig emlékezzék a vasútra, és gyönyörködve elnézik a dereshajú öreget, amint a könnyekkel birkózik.

Az öreg is motyog pár kedves szót, bár nem kenyere a beszéd. Életében pulijával beszélgetett legtöbbet, egyetlen társával a szolgálatban. Nem is nagyon figyeli az ünneplésére összegyűlt kis sereg, hogy mit motyog, csak akkor kapják fel fejüket az emberek, amikor Kotrocó megemeli a hangját, és harsányan, mérgesen, követelőn azt mondja:

— Hanem ha már olyan jók akartok hozzám lenni, adjátok vissza az én elrablott subámat is!

— Elrablott subát? Miről beszél Gergely bácsi?

— Ki vette el a kend subáját?

— Hol van az a suba?

— Hogy hol van, azt én is szeretném tudni. De a történetét elmesélem, hátha az közelebb visz a nyomhoz.

És az öreg nekirugaszkodott:

— Majd harminc éve szolgáltam már, amikor nagy csúfság ért. Ami harminc esztendeig bevált, egyszercsak cserben hagyott. Tudjátok, úgy történt az, hogy nagyon szerettem a szolgálatot, de aludni még jobban szerettem. Semmi kedvem nem volt virrasztani azt a pár vonatot, ami éjszaka elkocogott a pályán. Én aztán sötétedéskor becsuktam a sorompót, nehogy a sínre ténferegjen valami szekér, magam meg leültem a bakterházban a lócára.

— Ki fogadta a vonatot?

— Ki adta a masinisztának a jelzést?

— No, éppen ez az. A subám! Az én okos kis subám! Tudjátok, csináltam egy keresztfát a bakterház mellé, ahol a bakternak kell strázsálni, ha jön a vonat. Arra ráakasztottam a subámat, a suba tetejire a sapkát, a lámpát meg odakötöttem a suba mellé. Szakasztott olyan volt az a sötétségben, mint egy igazi bakter. A masiniszta látott, a fékező látott, ment a szerelvény, isten áldja. Nem fagyoskodtam én télen, nem csípettem magam a szúnyogokkal nyáron, ott strázsált helyettem a suba.

— Hanem egyszer mire ébredtem? Se suba, se lámpa, se sapka, csak a karó meredezett meztelenül a hajnali világosságban. Körülkerültem a bakterházat, hátha valami suhanc játszik velem, de biz' az egyik sem volt sehol. No, mondok, ezek a masiniszták, ezek űztek csúfot belőlem. Valamelyik csak észrevette, hogy nem mozog a suba sohasem, aztán elvitte az egészet. Bevitte az állomásra. Üzentem én érte, de azt mondták, ha jót akarok, hagyjam a csudába. Majd ha nyugdíjba megyek, visszaadják. Ide hát a subámat is! Meg a sapkát! Meg a lámpát! Letelt a szolgálat, visszajár minden. Igaz, hogy öreg suba volt már akkor is, de annyit szolgált az én helyettem, hogy nem hagyhatom mások kezén.

— De megvan-e még az a suba? — kérdezte a szakszervezeti elnök.

— Ez a probléma, Gergely bácsi! — toldotta meg a párttitkár.

A raktáros szemében világosság gyulladt:

— Megvan az, elvtársak, persze, hogy megvan. Mióta porosodik ott a raktárban! Sose tudtam, mire való, kié volt, csak rakosgattuk leltártól leltárig.

— Akkor ide vele! — derült föl Kotrocó arca. — Ide vele, de tüstént!

— Az már nem úgy van egészen. Leltári tárgy az, Gergő bácsi. Hanem majd az igazgatóság megmondja.

— Az én saját subám volt az, fiam!

A titkár már a telefonnál volt.

— Igen, igen, tehát ki kell selejtezni...

— Azt már nem! — csattant fel Kotrocó.

— Tehát ki kell selejtezni, és oda kell adni az öregnek . . .

Kotrocó boldogan kocogott hazafelé az avas subával meg az ajándékokkal a tanyára. Otthon keresztfát csinált a subának, leásta a verandán, rátette a sapkát, mellékötötte a lámpát, és valahányszor rápillantott, mindig tisztelgett előtte. Mert az ilyen bakter megérdemli, hogy megsüvegeljék!

Sz. Simon István

Amerikai karrier

Morvay Endre rajza

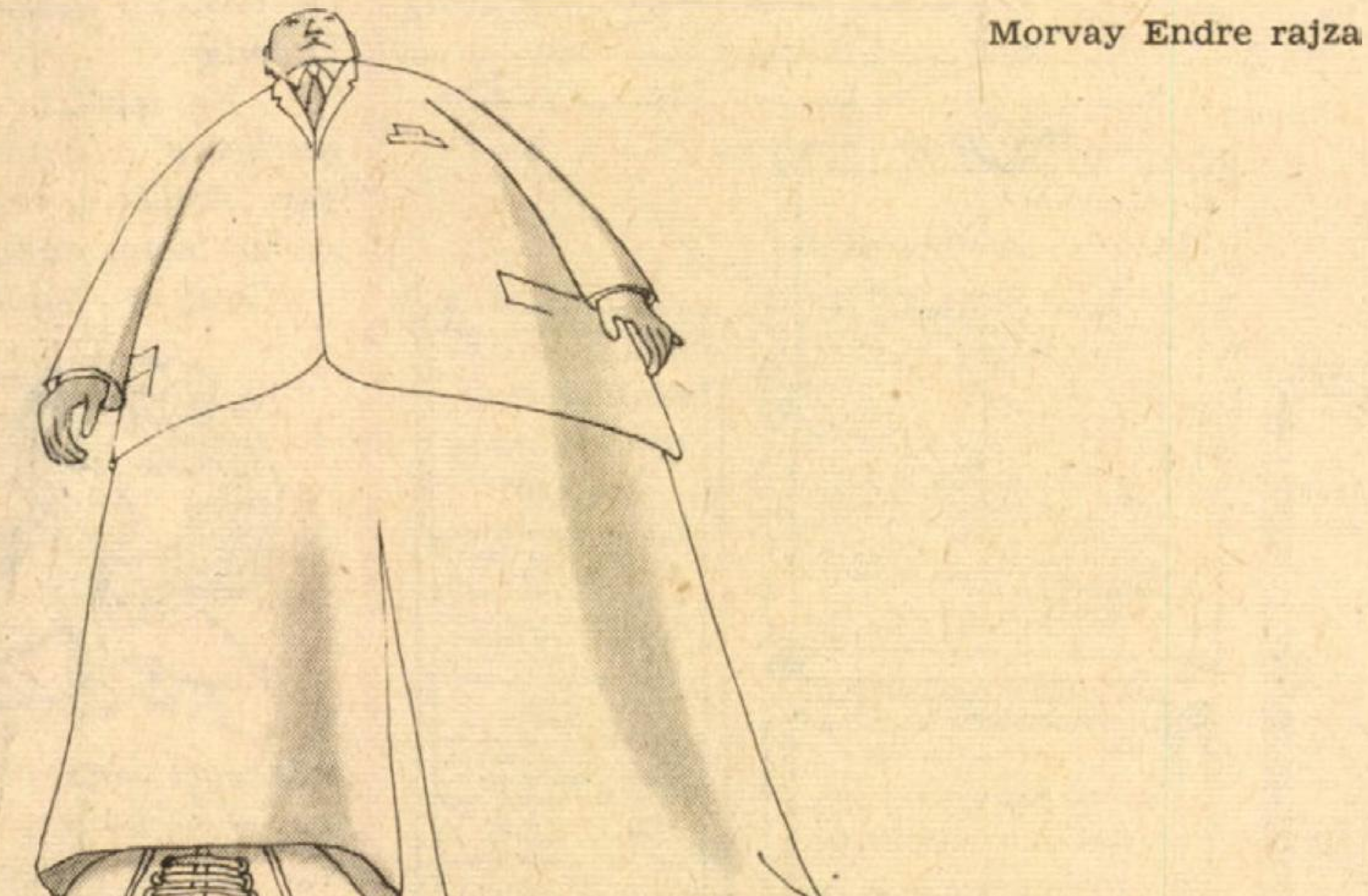

Kiállítások hatása

Manapság ha ruhát veszel,
Veled eképp csevegnek el
Az eladók: — Vegye, kérem,
Ezt a modellt, ezt díjazta
Brüsszelben az aranyérem . . .

Bútorárus bútort így ad:
— Ez a karszék első díjat
Nyert Lipcsében a vásáron,
Megdicsérték dán főurak,
Méltatta lap: tizenhárom!

Virágárus csokrot kötöz,
A vételre így ösztönöz,
Csokrot így nyom a kezedbe:
— Íme, itt van az erfurti
Kiállítás helyezettje!

K. Tóth Lenke

Adminisztratív irányítás

Mészáros András rajza

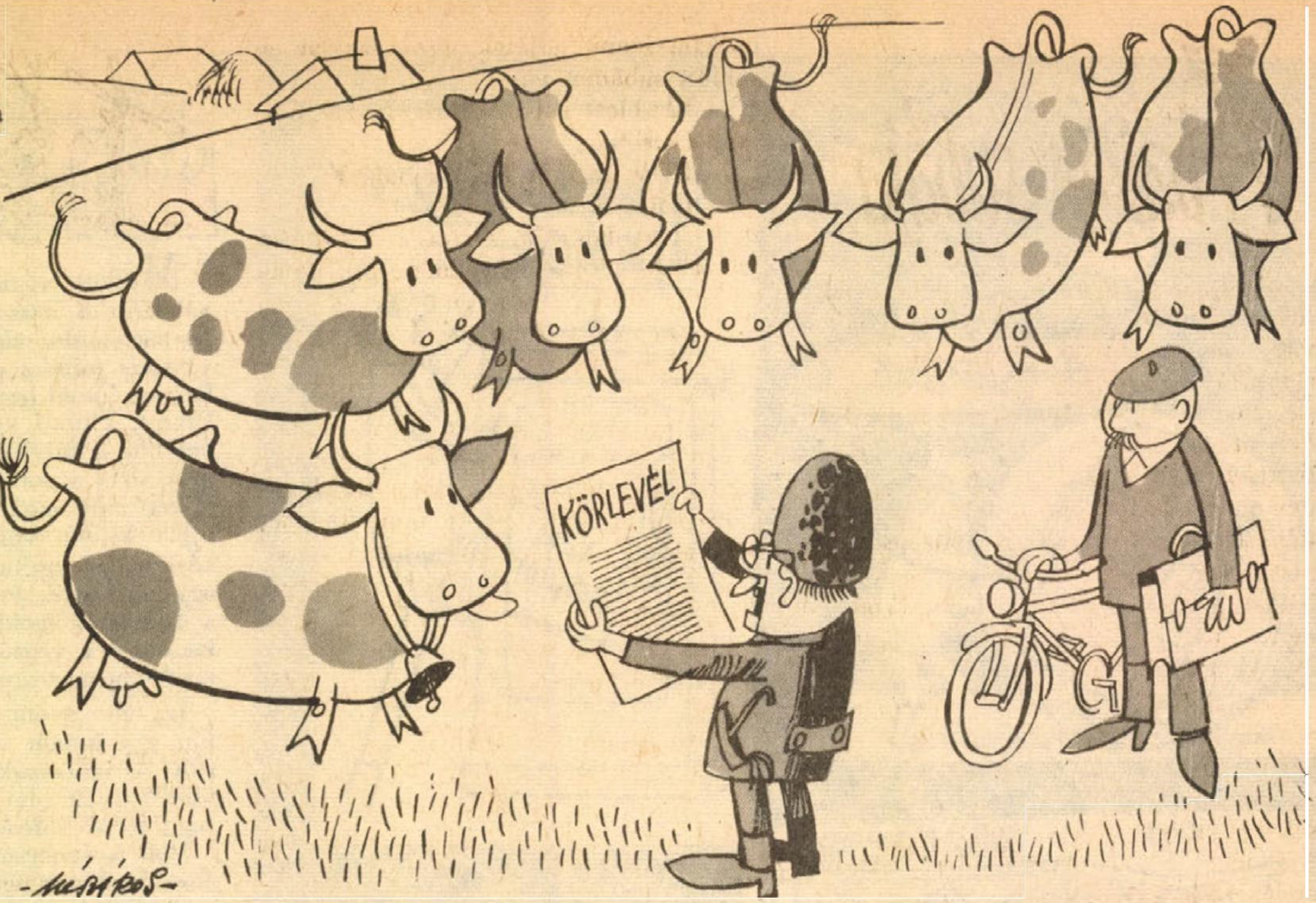

– Ide figyeljetek! Holnap reggel két literrel többet adtok!

Variációk EGY TORTÁRA

Feleség (a barátnőjéhez):
„A dióstortáért a férjem rajong;
ezt esküvőnk előtt is mondta.
De Gizikém: sütni csak strapa és gond,
s már kapható „félig-kész” torta ...
Hát mentem a boltba és megvettem én
mit iparunk előre gyártott;
nos, otthon csak hab kellett, meg egy csepp krém,
és ettől már maszeknek látszott.
A férjecském dicsér és száz bókot mond:
be jól sikerült az ÉN tortám!
Mert nem veszi észre a drága bolond,
hogy más műve ment le a torkán ...
Azt firtatja, honnan e remek recept,
mert bőven van benne diócska ...
Nos, Gizikém, ajánlom, tanuld meg ezt:
hogy fő a férj — illuziója!”

Férj (a kollégájához):
„Tudod Gézám, fődolog a tapintat ...
Dióstortával várt otthon tegnap is a nej!
Dicsérgettem, hogy milyen jó a vircsaft:
mert egy nőnek a strapáért elismerés kell.
Bár egy blokkot találtam a fiókban,
mely szerint a torta-tésztát boltban vette meg;
diós ugyan nem volt, inkább diótlan,
én váltig csak méltányoltam, hogy milyen remek ...
És mivelhogy tudod, milyen érzékeny kis jószág:
vigyáztam, hogy megkíméljem az — illuzióját!”

Sütőmester (bajsza alatt, önmagához):
„Egy nyomtató ló száján nem lehet cippzár ...
A kisértés sok embert veszélybe vitt bár,
de jól jön kis mellékes, pláne ha titkos:
nem nézik a portán, ki mit visz és mit hoz ...
S mert otthon is elkél pár kiló dió,
a vevőnek elég — az illuzió!”

Bedő István

Jó ötlet

Gerő Sándor rajza

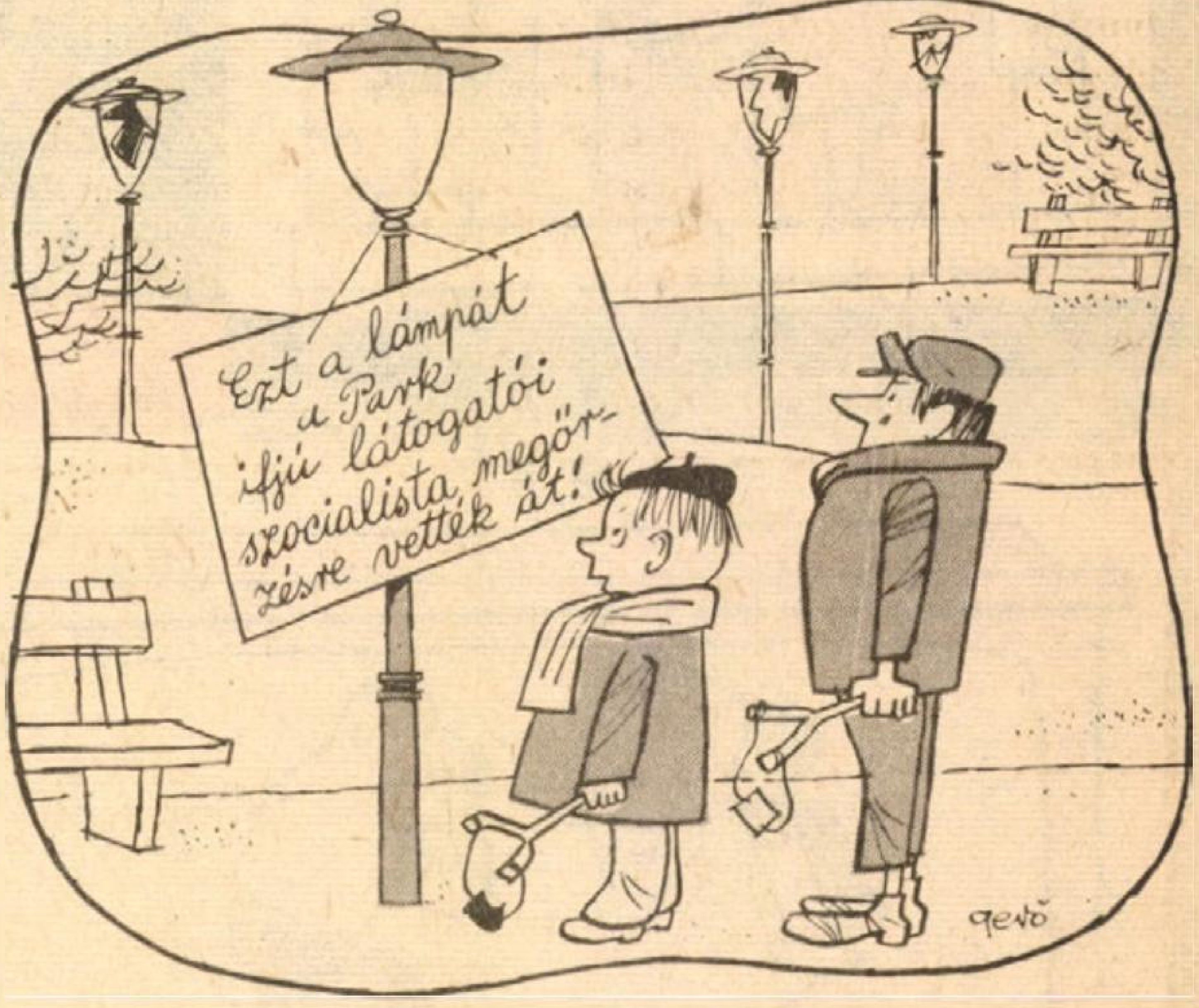

Földrajzóra

Hegedűs István rajza

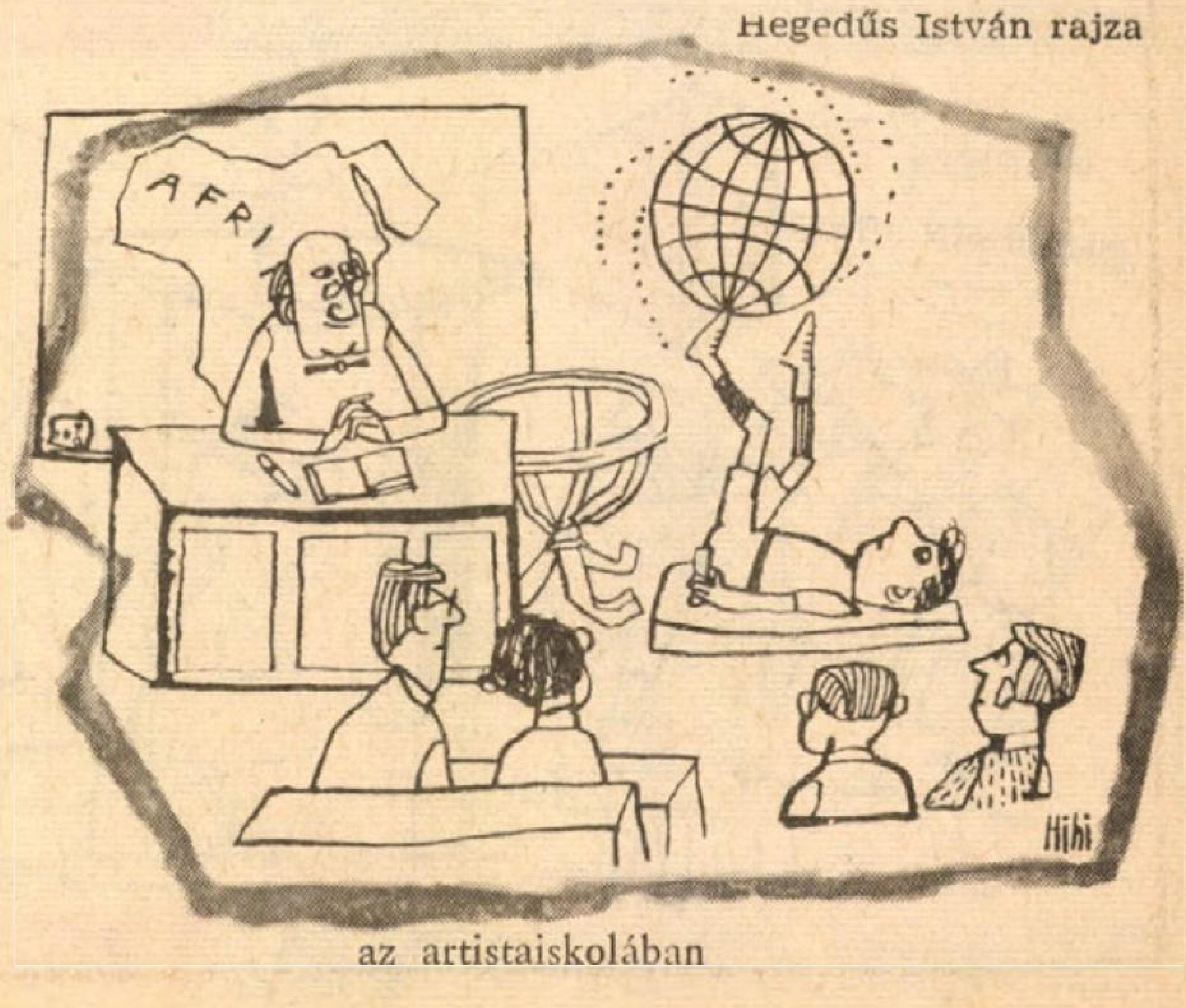

az artistaiskolában

ÚJ TELEFONFÜLKE TERVEK

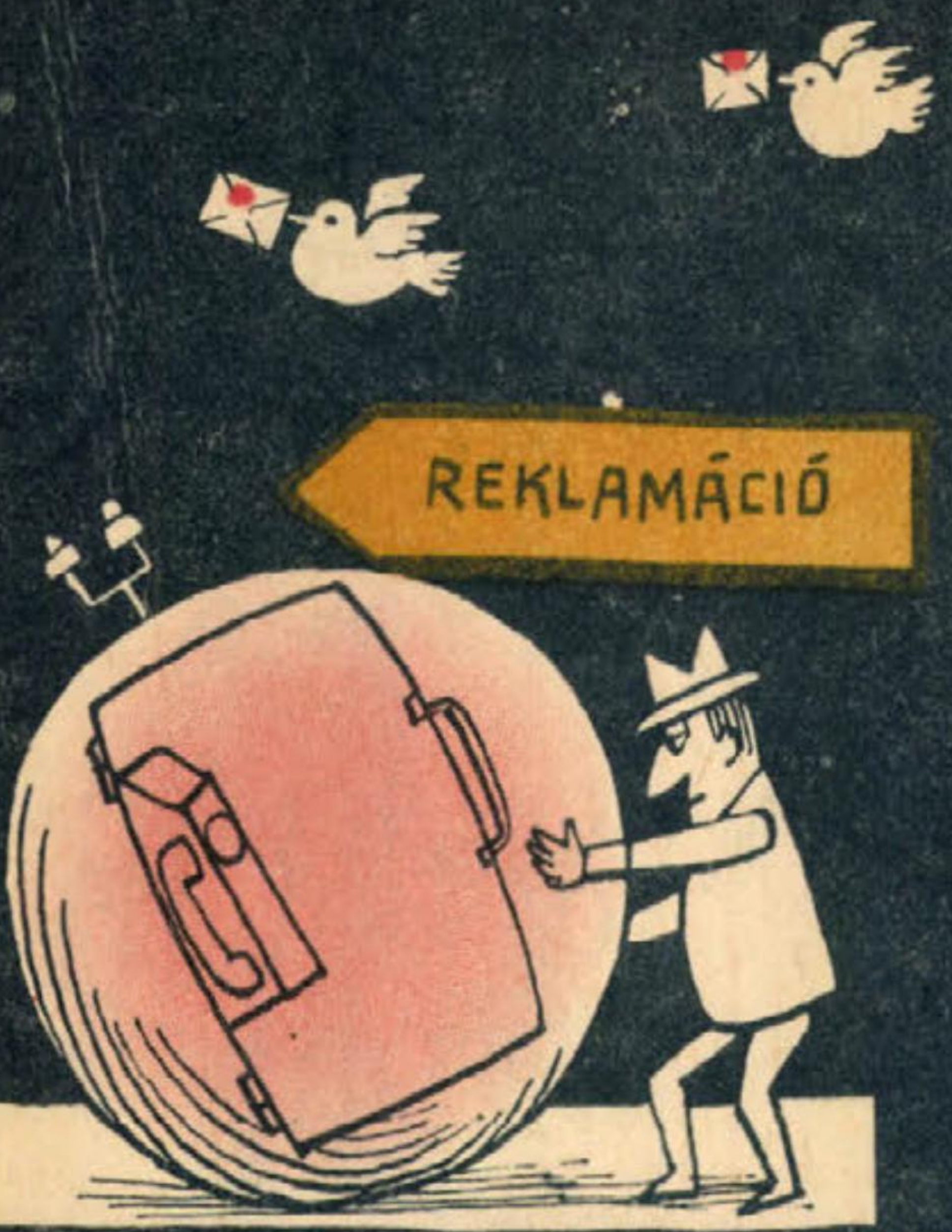

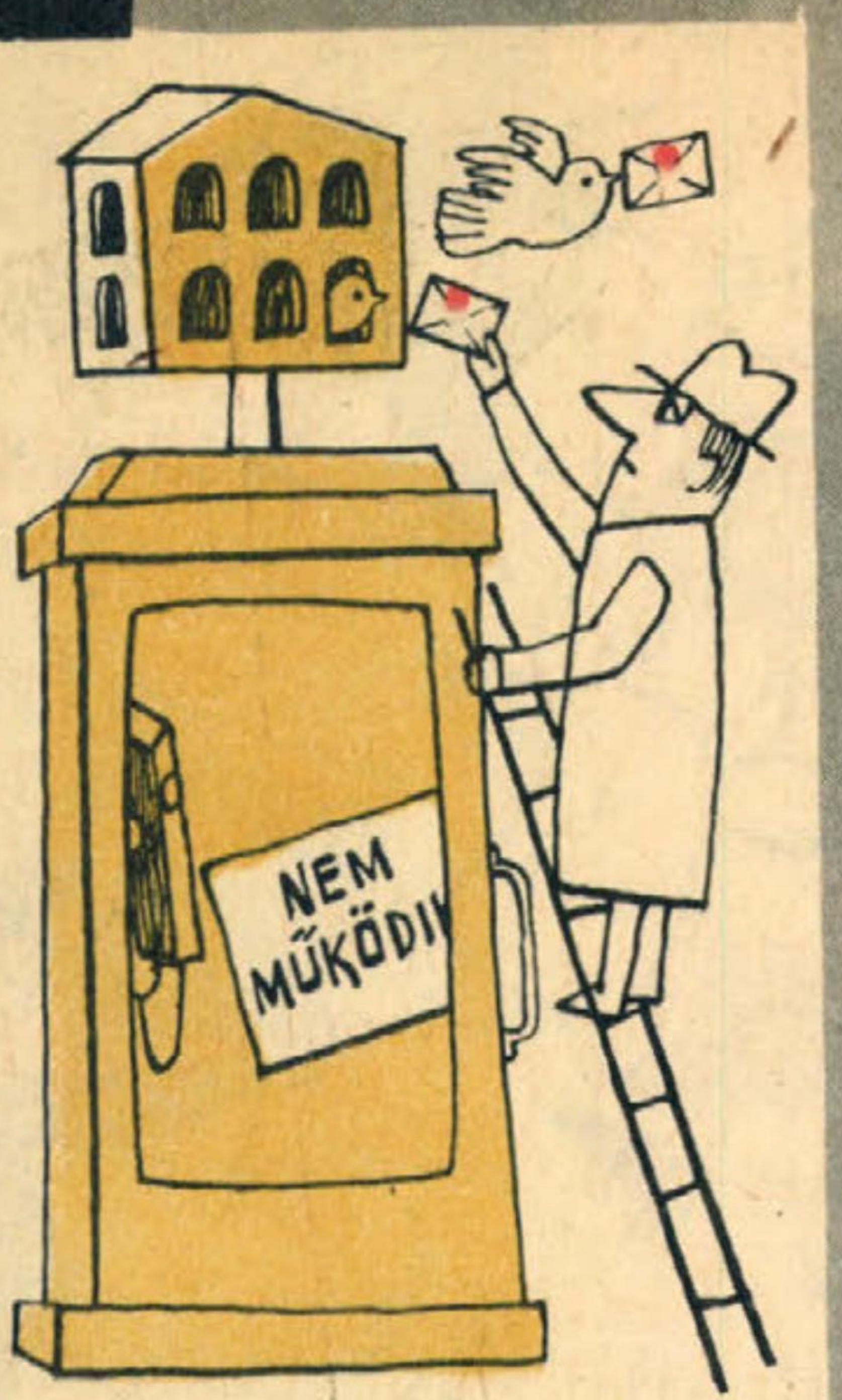

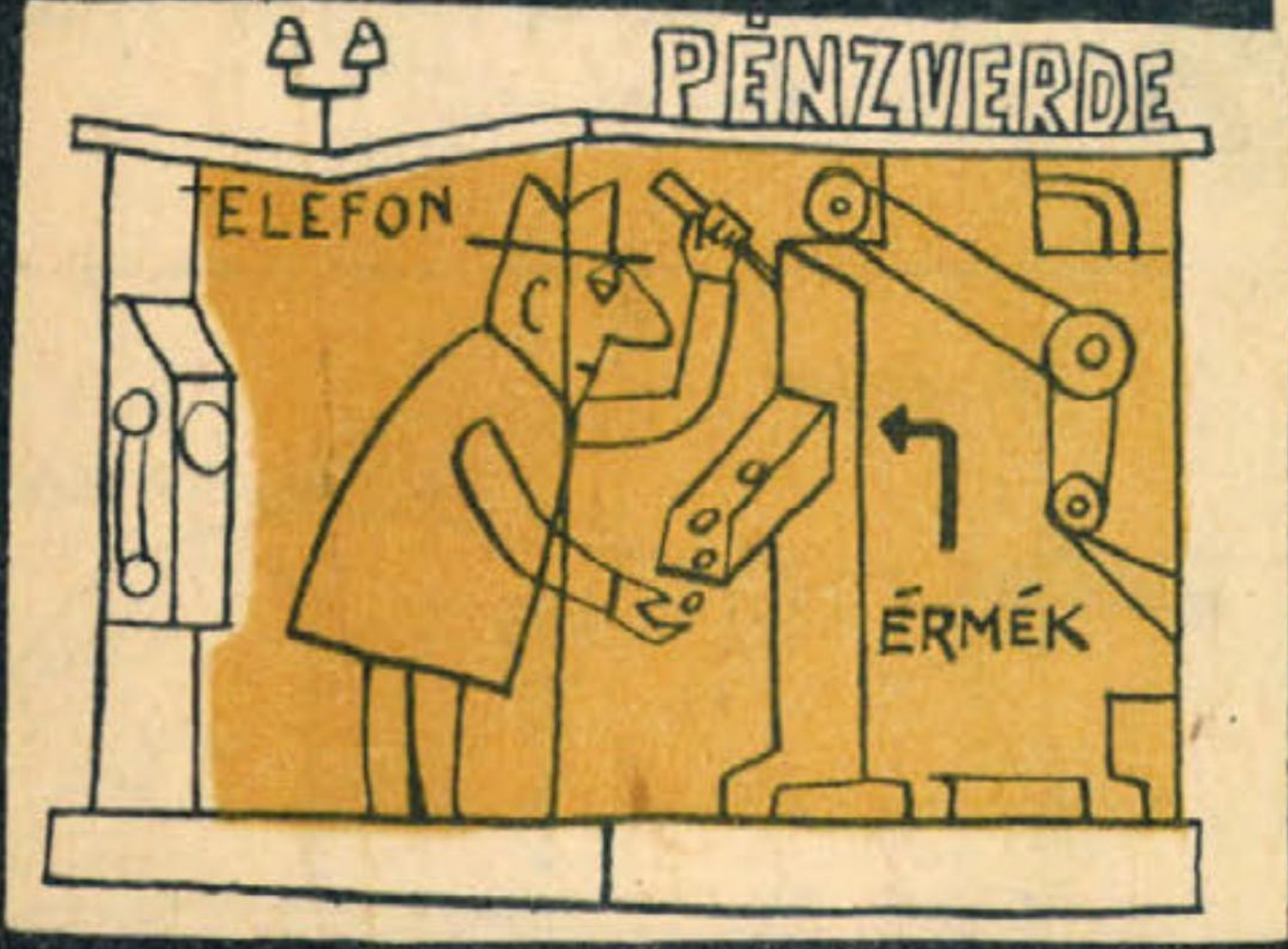

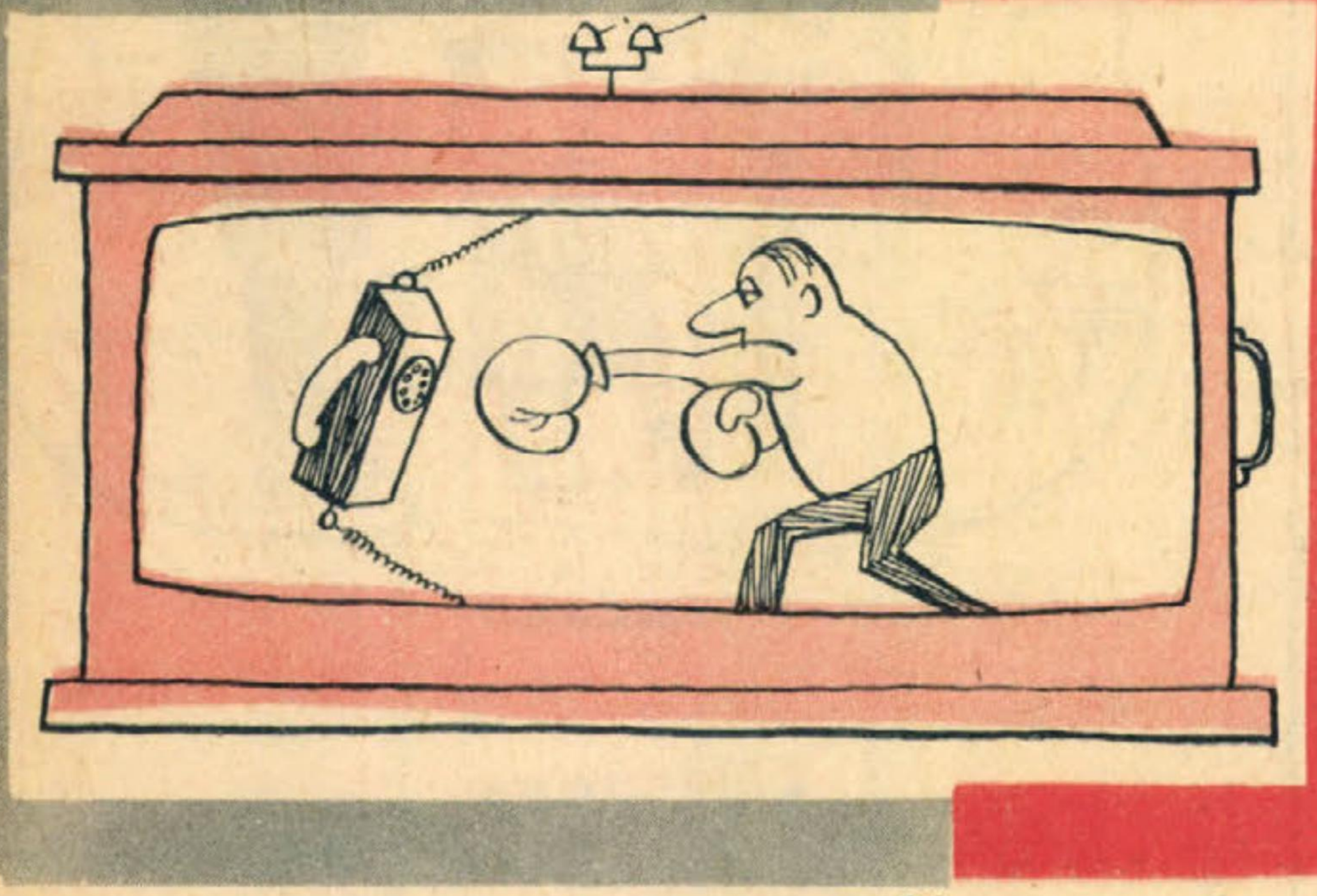

KAJÁN

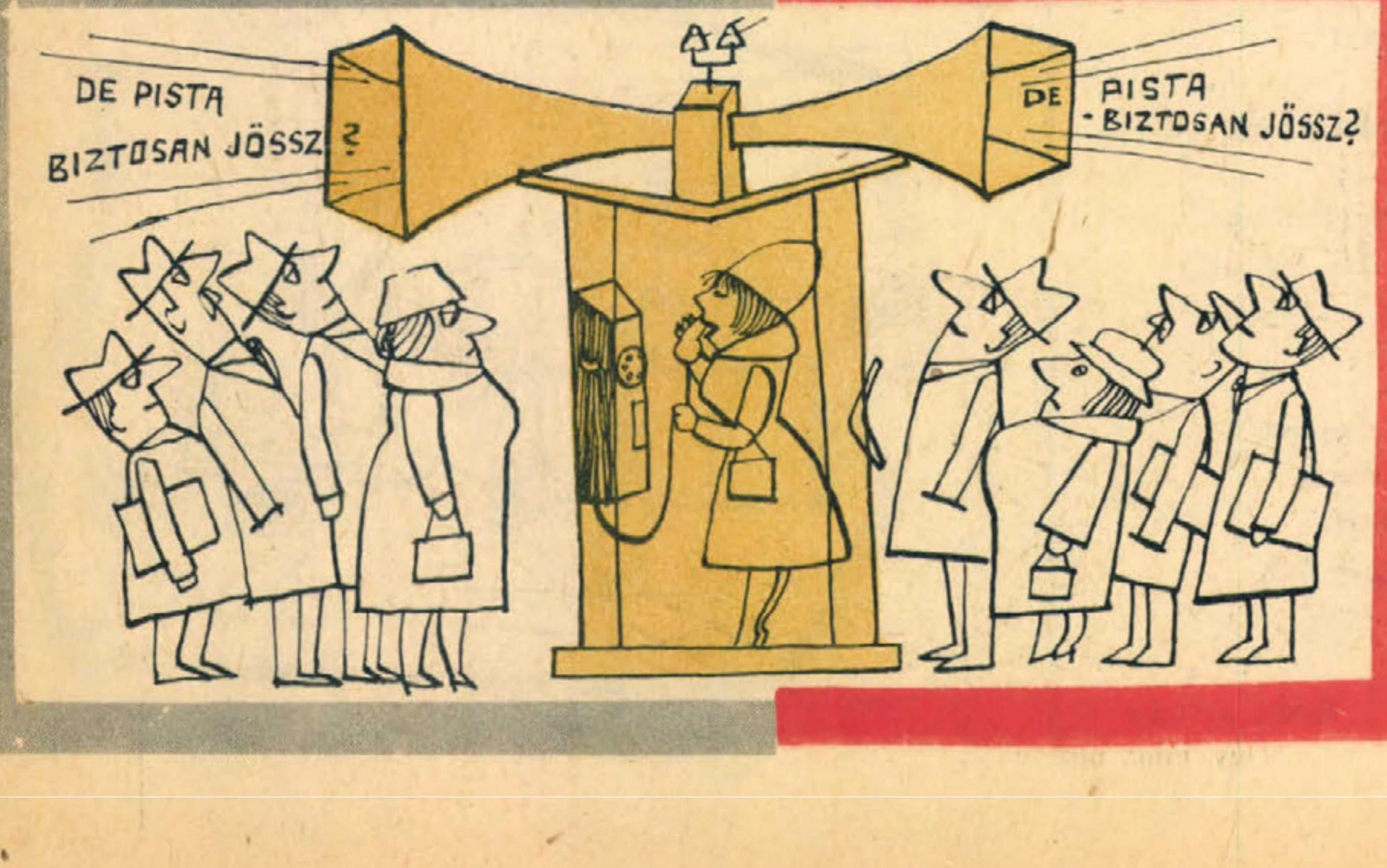
DE PISTA BIZTOSAN JÖSSZ?
DE PISTA - BIZTOSAN JÖSSZ?

CSAK SORJÁBAN KÉREM..

Mielőtt véglegesen pálcát törnénk az albérlet intézménye fölött, nem árt, ha megkérdezzük a szerény Csőregit. Ő ugyanis mindig elégedett volt az albérletével. Fiatal legényember létére otthont kapott, kitűnő kiszolgálással. Más fújta helyette a kályhát, más hordta a tüzelőt, más rázta a porrongyot. Pedig ha akarta volna, mint mondani szokás, csak a kisujját kellett volna mozdítani egy lakásért. Csőregi ugyanis vb.-titkár volt egy tanácsnál, és aki csöppet is járatos a tanácsi dolgokban, az tudja, hogy a lakásügyek végső soron a vb-titkár hatáskörébe tartoznak.

Így élte gyöngyéletét Csőregi, míg aztán egy napon kipattant a titok. Kiderült a fantasztikus tényállás, hogy a vb-titkárnak nincs főbérleti lakása. Csőregit tehát felfedezték.

Volt a tanácsnál egy bölcs lakásügyi előadó, akinek egészen véletlenül háromszobás lakása volt a város szívében. Nos, ez a sokat próbált előadó valósággal megtántorodott az izgalomtól, mikor belevillant a felismerés: a Csőregi-ügyet nem szabad parlagon hevertetni, mert abban óriási fantázia van.

És azután, ha egy elszántabb lakásigénylő ostromolta, rögtön leszerelte az illetőt valahogy így: „Csak lassan a testtel, kérem, mindenki várjon a sorára, egyelőre még a vb-titkárnak sincs lakása."

Az érv hatott, annál is inkább, mert az áldott lelkű Csőregi a kételkedőknek maga mutatta meg szerény albérleti szobáját.

Így aztán nem csoda, hogy Csőregi lakástalanságának híre átlépte a tanács küszöbét, átterjedt a vállalatokra és üzemekre. Csőregi a bonyolult lakáshelyzet komoly elhárító tényezője lett. Nevét szárnyra kapta a hír, és ahogy egykor emlegették Barbarossát, a Rőtszakállút, vagy Ivánt, a Rettenetest, úgy kezdték emlegetni Csőregit, a Lakástalant. Már-már az az általános vélemény alakult ki, hogy Csőregiben a jövő emberének csírája lakozik, mikor újabb, váratlan esemény történt: Csőregi szerelmes lett, és elhatározta, hogy megnősül.

A menyasszony, akiben inkább a jelen emberének csírája lakozott, így förmedt a vőlegényére: — Nem szégyelled magad? VB-titkár vagy, nősülni akarsz, és nincs lakásod?!...

— Az emberekben egy világ dől majd össze, ha megtudják — mondta sápadtan a lakásügyi előadó, mikor Csőregi kissé pironkodva átnyújtotta neki a — saját lakáskérelmét. Meg kell azonban mondanom, hogy a rémült előadó egészen mást gondolt, mint amit mondott. Azt gondolta: te jó isten, kire fogok én ezután hivatkozni?

... És mégis, nincs olyan baj, amelyből ne lenne valami kiút. Mikor ugyanis az ifjú vb-titkár és a még ifjabb felesége beköltözött a legifjabb lakásba, az előadó már így hárította el az erélyesebb lakásigénylőket:

— Csak lassan a testtel, kérem, mindenki várjon a sorára, egyelőre a vb-titkár is csak most kapott lakást!

Fülöp György

A MOZI SZERELMESE

A legifjabb korosztályhoz tartozó kis barátaim köréből különösen kedvelem Karcsit, az általános iskola harmadik osztályos hallgatóját. Közel érzem a gyereket a mesterségünkhöz: mozirajongó. Méltányolva nagy szenvedélyét, megkérdeztem tőle:

— Milyen pályára készülsz? Bizonyára filmszínész akarsz lenni.

— Azt már nem — válaszolta. — Egy filmszínész annyit dolgozik, hogy nincs ideje moziba járni.

— Hát mi akarsz lenni, ha megnősz?

Kicsit gondolkozott, aztán kivágta:

— Nyugdíjas.

Elképzeltem Karcsit, amint tekintélyes nyugdíjára támaszkodva reggeltől estig moziban tölti öreg napjait.

Szülei fékezni próbálták moziszenvedélyét, mert úgy találták, hogy a vászon túlságosan felkorbácsolja a képzeletét. Ha háborús filmet látott, utána csak katonai kérdésekkel foglalkozott, és riasztó pisztolyát egy pillanatig sem adta ki a kezéből. Mesefilmek után hétfejű sárkányokról és királykisasszonyokról ábrándozott.

A napokban új filmet mutattak be. Korhatárhoz nem kötötték a társadalmi játékot és Karcsi már az előzetes reklámoknál (amelyek nem fukarkodtak a magasztalásban) izgatottan várta a szombat délutánt, amikor majd megnézheti az újdonságot.

Elérkezett a nagy nap. Hazatért a moziból, nem szólt egy szót sem, kis asztalkája mögé ült és szorgalmasan körmölni kezdett.

Apuka meghatottan kérdezte:

— Mi az, máris csinálod a hétfői leckét?

Nagykomolyan válaszolta a gyerek:

— Nem. Filmet írok.

— Hogy jutott eszedbe ilyesmi?

Karcsi határozott hangon felelte:

— Úgy érzem, apukám, olyan filmet, mint a mai, én is tudok írni.

Stella Adorján

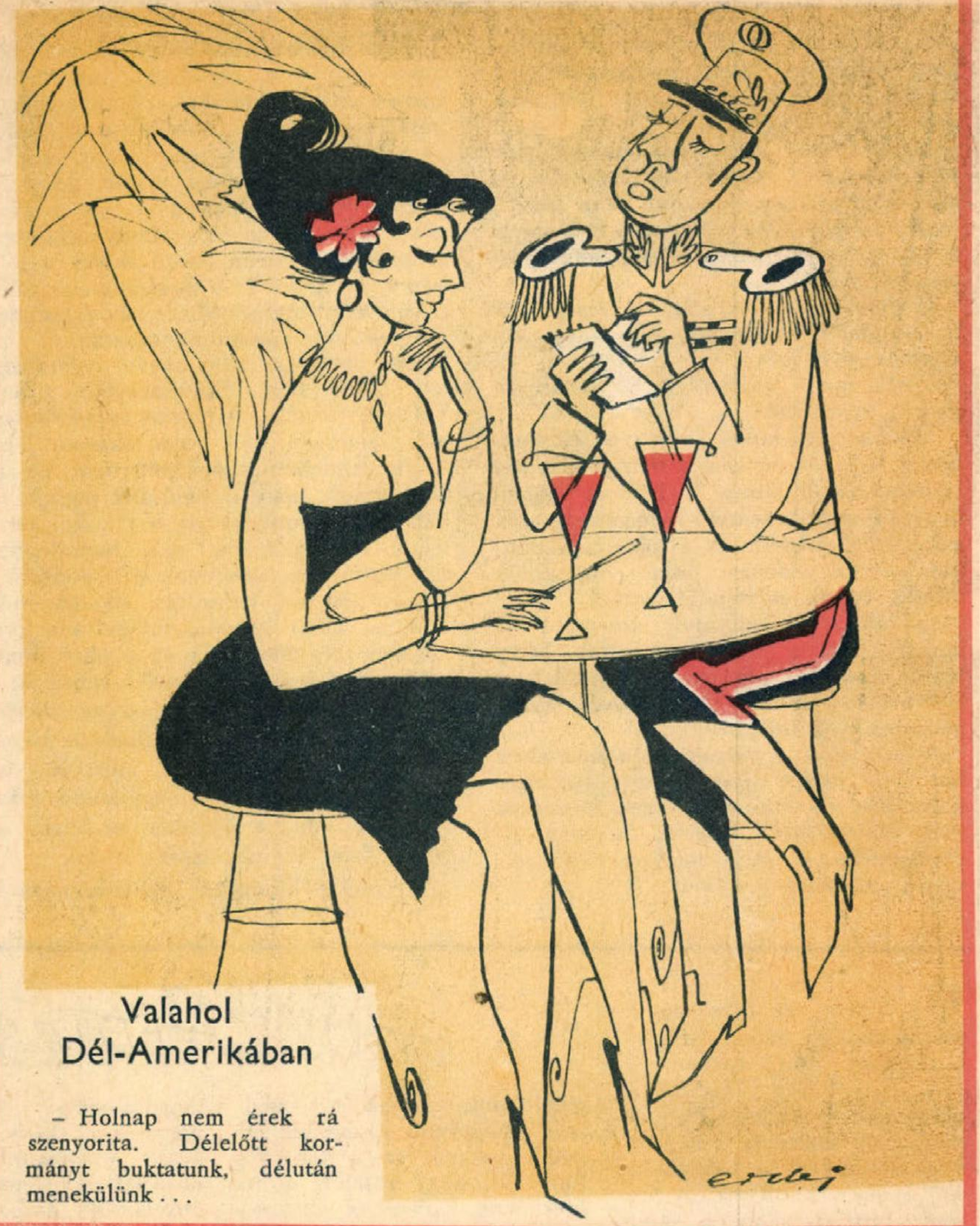

Valahol Dél-Amerikában

– Holnap nem érek rá szenyorita. Délelőtt kormányt buktatunk, délután menekülünk . . .

A felelősség

Megfigyelhető, hogy valahányszor valami ésszerűtlen intézkedést akasztanak a nyakunkba, vállalatunk igazgatója tehetetlenül tárja szét karját, és a *plafon* felé intve ezt mondja:

– Felsőbb utasítás . . .

Ha aztán egy-egy különösképpen helytelen, vagy bürokratikus intézkedés miatt a felettes hatóságnál reklamálunk, a felettes hatóság igazgatója tehetetlenül tárja szét karját, majd a *padló* felé mutatva ezt mondja:

– Mi itt természetesen csak helyes és ésszerű intézkedéseket hozunk, arról nem mi tehetünk, ha ezeket rosszul értelmezik . . .

S a padló felé int.

(d—i)

Április — tisztasági hónap

Gerő Sándor rajza

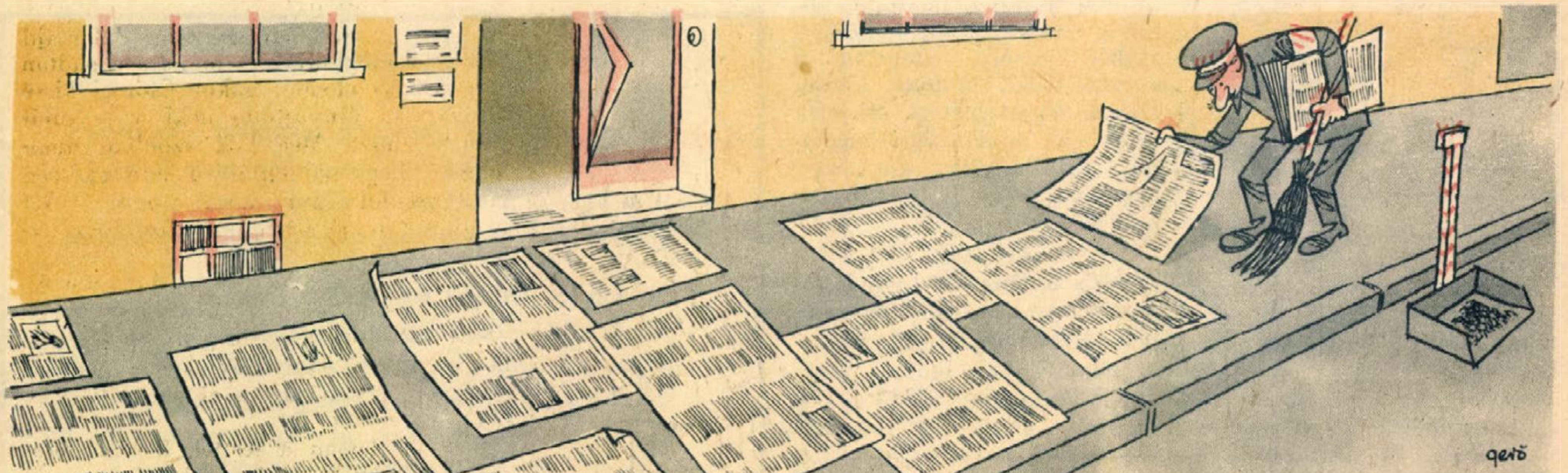

Úgy mint otthon . . .

KŐKORSZAK

A kőkorszak az a primitív történelmi kor, amikor az embert semmi más nem érdekli, csak a kő. Ilyen a pattintott kő, a kovakő és a vesekő.

Háromféle ember van: akinek már volt veseköve, akinek van veseköve, és akinek még nincs veseköve. Van akinek csak mintegy 120 éves korára fejlődne ki a köve, s ezt mértékletes életmóddal meg is lehet érni.

Hogyan lehet elkerülni a vesekövet? Szerencsével, tévedésből, vagy meg nem születés segítségével.

Mitől van a vesekő? A lét határozza meg a vesekövet.

Minden veseköves büszkén elmondhatja, hogy az orvostudományban ismert legnagyobb fájdalmat érzi. Nem szabad beugrani mástermészetű betegeknek, akik ezt kétségbevonják, és a saját fájdalmukat helyezik előtérbe. Sajnos, nagyzolók mindig voltak és mindig lesznek.

Csodálatosan bonyolult szervezet az emberé! Mennyiféleképpen tud beteg lenni! Egysejtű korában rendkívül szegényes keretek között tudott csak gyengélkedni. Van fejlődés!

A szervezet rejtélyes alkotókedvében hoz létre követ. Ezt a tevékenységét semmiféle művészi irány vagy határozat nem befolyásolja. Öncélú, de nem elvont művészet, mert nagyon nehéz elvonni, mármint a követ.

Az a véleményem, hogy az irodalom, amely szívesen foglalkozik az emberi szenvedéssel, oktalanul elhanyagolja a vesegörcsöt mint drámai magot, holott ez a fájdalom talán még magát Lear királyt is gondolkodóba ejtené. Mert fáj a gyermeki hálátlanság is, de a vesegörcs még jobban fáj, s nem ugyanazon a helyen. Valóban kínzó dolog a lelki bánat, az egyén és a társadalom konfliktusa, a lelkiismeretfurdalás, de falramászni csak veserohamoktól szoktak az emberek. Bocsásson meg nekem ezért Hamlet, Bánk bán, Raszkolnyikov, Jean Valjean, Othello, Rigoletto és bármelyik más szenvedő hős. Nem akarom lebecsülni kellemetlenségeiket, nem ők az okai annak, hogy irodalmunk nagyjai elhanyagolták műveikben a klinikai tüneteket. Hézagpótlásul már hozzáfogtam egy drámához, amelynek csúcspontján a főhőst hirtelen vesegörcs rohanja meg, ettől az illető jelleme, világnézete gyökeresen megváltozik, s ez a tény döntő módon befolyásolja a cselekményt is.

Sokszor csodálkoztam, hogyan sikerült végül is megmásznia valakinek az Eiger-csúcs hírhedt északi falát. Most már tudom, mi volt a bősz hegymászó titka. Veseköve volt, s ilyenkor az illető az északi falat is megmássza.

A vesekő különben rázkódtatásra is eltávozhat. Van, aki ebből a célból sokat utazik autóbuszon és országutakon. Elég sajnálatos, hogy még nem méltányolták kellőképpen járműveink és útjaink jelentőségét vesegyógyászati szempontból.

Sportképtelenség: egy 3 milligrammos kő le tud teríteni egy 80 kilós férfit, pedig nincsenek is egy súlycsoportban.

Nem igaz, hogy a beteg haszontalan. Beteg nélkül kátyúba jutna az orvosképzés. Egyetemi klinikán viszont az ember nem beteg, hanem tananyag. Különös érzés, amikor az ember azt tapasztalja, hogy belőle meg is lehet bukni. A jó betegen holtig tanulnak.

A beteg orvosilag rövidesen teljes tájékozottságra tesz szert. Vannak a kórházakban nagytudású tanárok. Ezek a betegek. Vannak továbbá jóindulatú, igyekvő amatőrök. Ezek az orvosok.

A vesébelátáshoz nem kell szúrós szem, elég a tükör is. Az is szúrós.

A veseköves olyan, mint a horgász. Egy kicsit szeret nagyzolni. Ha azt mutatja, hogy babszemnagyságú köve volt, állítását le kell százalékolni. Lehet, hogy csak borsónagyságú volt a kő. Az orvostudomány különben mindent elkövet, hogy az embernek a veséjében kő kövön ne maradjon.

Feleki László

HOZZÁÉRTÉS

Őz Vincét, az érzékeny lírai költőt egy napon felkereste Zorger Antal, ismert közéleti személyiség. Őszinte és barátságos beszélgetésük során, mely kiterjedt a nemzetközi helyzet és a belpolitikai élet számos kérdésére, a közéleti férfi később a költő munkássága felől kezdett érdeklődni. Őz ekkor beleesett szakmája sajátságos hibájába, abba a hiú felfogásba, hogy a verset olvasóközönség elé kell bocsátani. Ez oknál fogva azután felolvasta legújabb versét a látogatónak.

Zorger figyelmesen hallgatta a költő szavait, amint kipirult arccal és igen rossz hangsúlyozással előadta a verset. Utána kivette a költő kezéből a kéziratot és maga olvasta el, megkülönböztetett figyelemmel. Őz feketét főzött, a látogató hallgatagon tűnődött a költemény felett. Tiszteletre méltó, kulturált csend töltötte be a költő házatáját, majd Zorger beszélni kezdett.

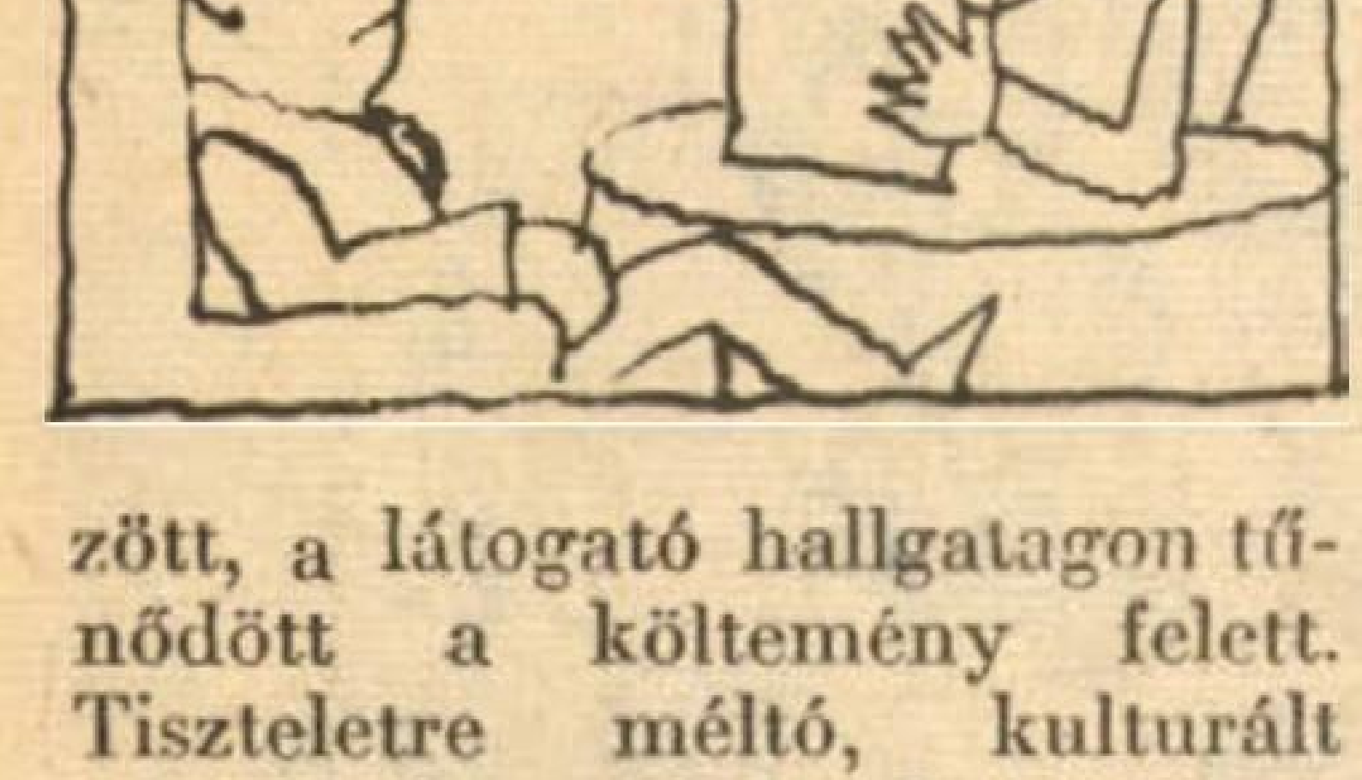

— Bizonyára érdekel, és szívesen meghallgatod a véleményemet. Természetesen őszinte leszek hozzád, amint azt várod... Nagyon szép gondolatok vannak a versedben. Feltétlenül jószándék érződik benne, az a törekvés hatja át, hogy rátalálj a helyes útra. Egészében azonban nagyon zavaros és önkényes vagy. Amikor a jövő barna gyümölcseiről beszélsz, és nem nevezed meg azt a gyümölcsöt, úgy tűnik, hogy te valami sajátos gyümölcsre gondolsz, a te külön, egyéni gyümölcsödre, mely csak neked fog teremni. Ez lázadó szubjektivizmus! Nem ismered a valóságot sem, a váróteremben libegő lidércfény képed nem egyéb visszakanyarodásnál régi rögeszméidhez. Őszintén megértem szánalmas lelkiállapotodat, és az ebből fakadó korlátaidat, melyet bizonyára ki fogsz heverni. Fel a fejjel, barátom, ebből a merevgörcsös bandzsalságból, amely eltorzítja a szemléletedet, én látok kiutat. Hiszen olyan biztató írásjelek ígérik ezt, mint a vers harmadik szakaszának határozott kettőspontja, vagy a záró-sor kifejező gondolatjele.

Őz megköszönte szépen a vendég őszinte véleményét és megígérte, hogy a közeljövőben visszaadja látogatását.

Néhány hét múlva csakugyan felkereste közéleti ismerősét. Őszinte és barátságos beszélgetésük során a költő Zorger munkássága felől kezdett érdeklődni, s a vendéglátó ekkor elárulta neki, hogy egy elméleti fejtegetést készít a társadalomtudomány időszaki helyzetéről. A költő únszolására Zorger a dolgozószobájában felszerelt emelvényre lépett és előadta szózatát a költőnek.

Őz feljegyzéseket készitett a közéleti férfi beszámolójából, majd így szólt:

— Bizonyára érdekel és szívesen meghallgatod a véleményemet. Nagyon szép gondolatok vannak a munkádban. Feltétlenül jószándék érződik benne, az a törekvés hatja át, hogy a társadalom előre haladjon, ne hátrafelé. Egészében azonban nagyon zavaros és önkényes vagy. Amikor a gyümölcstermesztés jövőjéről beszélsz, és nem szögezed le határozottan az agrárolló viszonyát a jonathán almához, ez anarchikus szemléletre vall. Nem ismered a valóságot sem, például, mikor a pályaudvarok kiépítését emeled ki, ez nem egyéb a te egyéni rögeszmédnél. Őszintén megértem azt a szánalmas állapotodat, hogy szeretnél valami okosat mondani, de nem megy. Ám bizonyos vagyok benne barátom, hogy kinövöd majd nyomasztó semmitmondásodat, hiszen olyan érdekes gondolatokra is felfigyeltem beszédedben, mint például arra a megállapításra, hogy mennél jobban hull a hó, annál inkább havazik.

A költő befejezte véleményét, és barátságosan nézett Zorger Antalra. Az pedig kinyitotta az ajtót, és annyit mondott a költőnek:

— Mars ki!

Somogyi Pál

A huszár — ló marad!

Nekem csak „ló” marad a sakktábla „huszárja”,
Mert gyöngyös gyermekkoromban csak ló volt.
Hát most is ló nekem, ha akkor jó volt
S hadd éljen a sakkban szegény, nyomorult pára!

S vajh mi értelme van a lóugrásnak,
Ha a lóból huszár lett indokolatlanul:
Hisz' a huszár nem ugrik, mint a ló vagy a nyúl!
Hisz' szegény lónak ma amúgyis sírt ásnak
Az autók, traktorok s annyi más gépek, vasak:
Őrizze a ló emlékét legalább a sakk!

Gömöri Jenő Tamás

A vasaló csak példázat

Mészáros András rajza

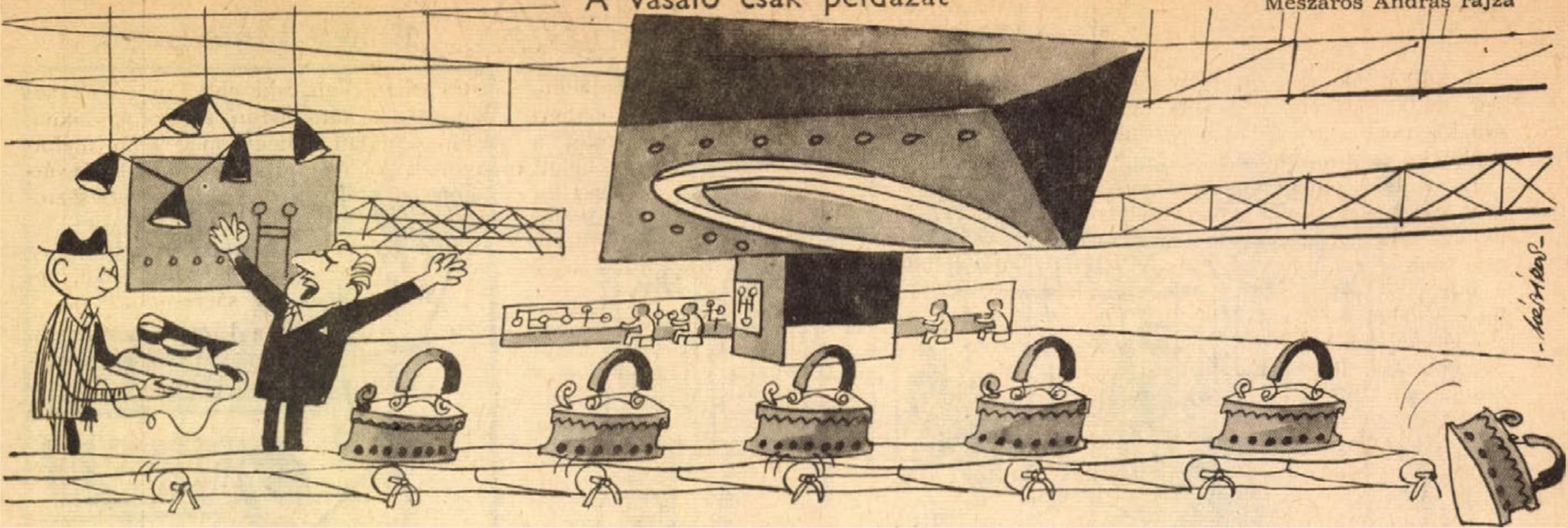

– Most álljunk át erre a modern vacakra, mikor a régi már úgy megy, mint a karikacsapás?

Ezt olvastuk...

Cáfolhatatlan tény

A Magyar Nemzetben érdekes cikket olvastunk a neves olasz Petrucci professzor lombik-bébi kísérleteiről. A cikkben figyelemreméltó megállapítást találtunk. „Az utóbbi években — olvassuk — az emberi pete megtermékenyítésével igen sokan foglalkoztak Petrucci professzoron kívül is.”

A megállapítás igen találó. Meg kell azonban jegyezni, hogy az esetek túlnyomó többségében nem beszélhetünk kísérletezésről.

Vegyipari újítás

Az Esti Hírlap beszámol arról, hogy „Pornál finomabb szemcséjű anyagot állítanak elő” egyik üzemünkben a cinkoxidból. Minőségére jellemző, hogy „egy négyzetméternyi felületen tízezer szemcsét lehetne belőle elhelyezni”. Egy-egy szemcse ezek szerint körülbelül mokkacukornyi nagyságú. Kíváncsian várjuk a csecsemők véleményét az újfajta hintőpor használhatóságáról.

Gyenge iparcikk

A Hétfői Hírek sportpályázatának tizenkettedik díjaként egy „nyolc napig járó asztali díszóra” szerepel.

Reméljük, hogy az órát nyolc naponként kell felhúzni, s akkor megint jár nyolc napig. Ellenkező esetben pocsék minőségű óra szerepel a nyeremények között.

Felülmúlhatatlan eredmény

A Népszava hírül adta, hogy egyik termelő üzemünk a mozaiklapok előállítása terén 100%-os megtakarítást ért el.

Száz százalékos megtakarítás magyarán annyit jelent, hogy a mozaiklapok ingyen álltak elő! Ez már döfi, ez az út vezet egyesen a kommunizmushoz!

Dr. Árgus

Tartóssági vizsgálat

Hegedűs István rajza

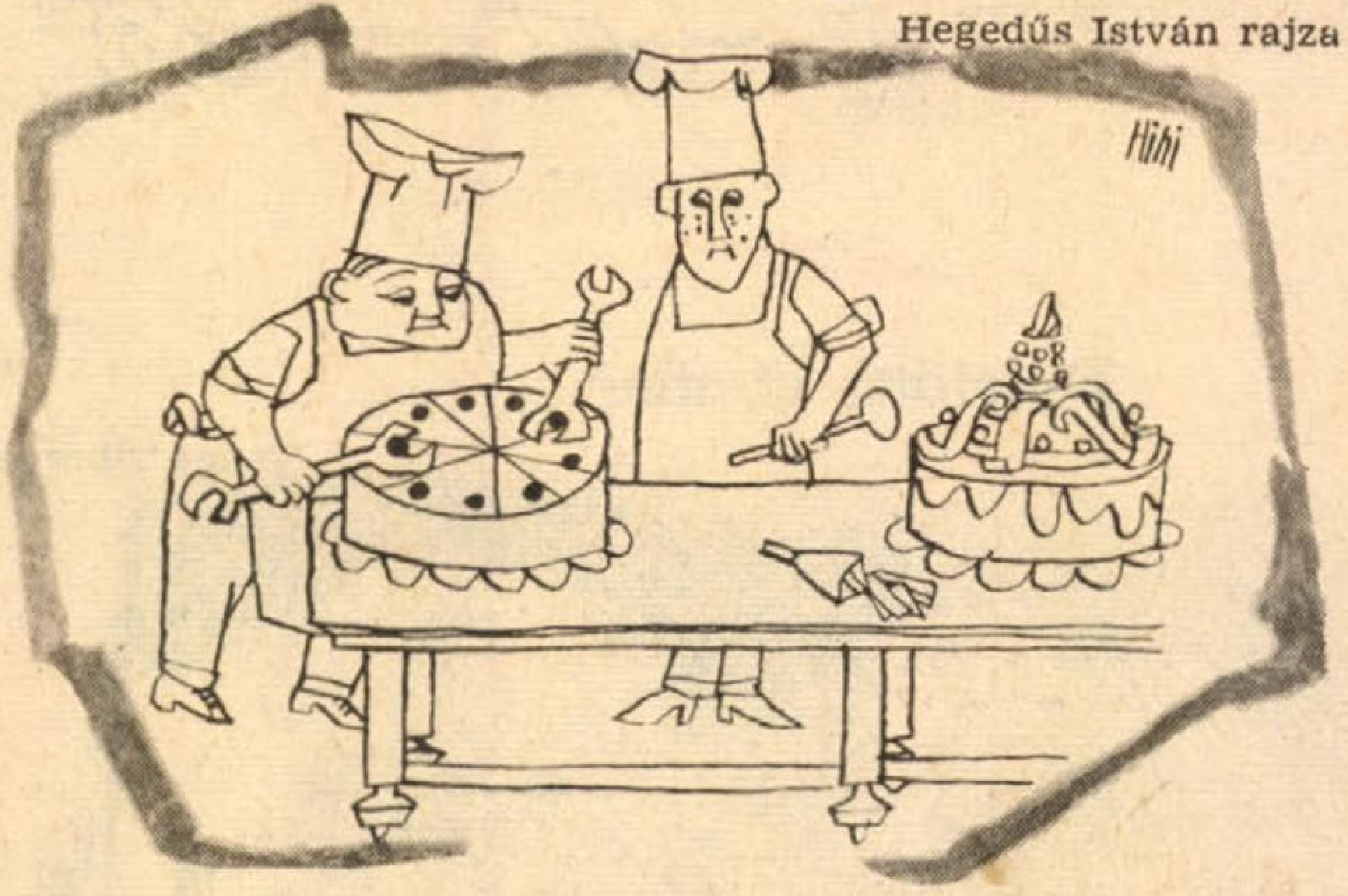

Pesti ház

Toncz Tibor rajza

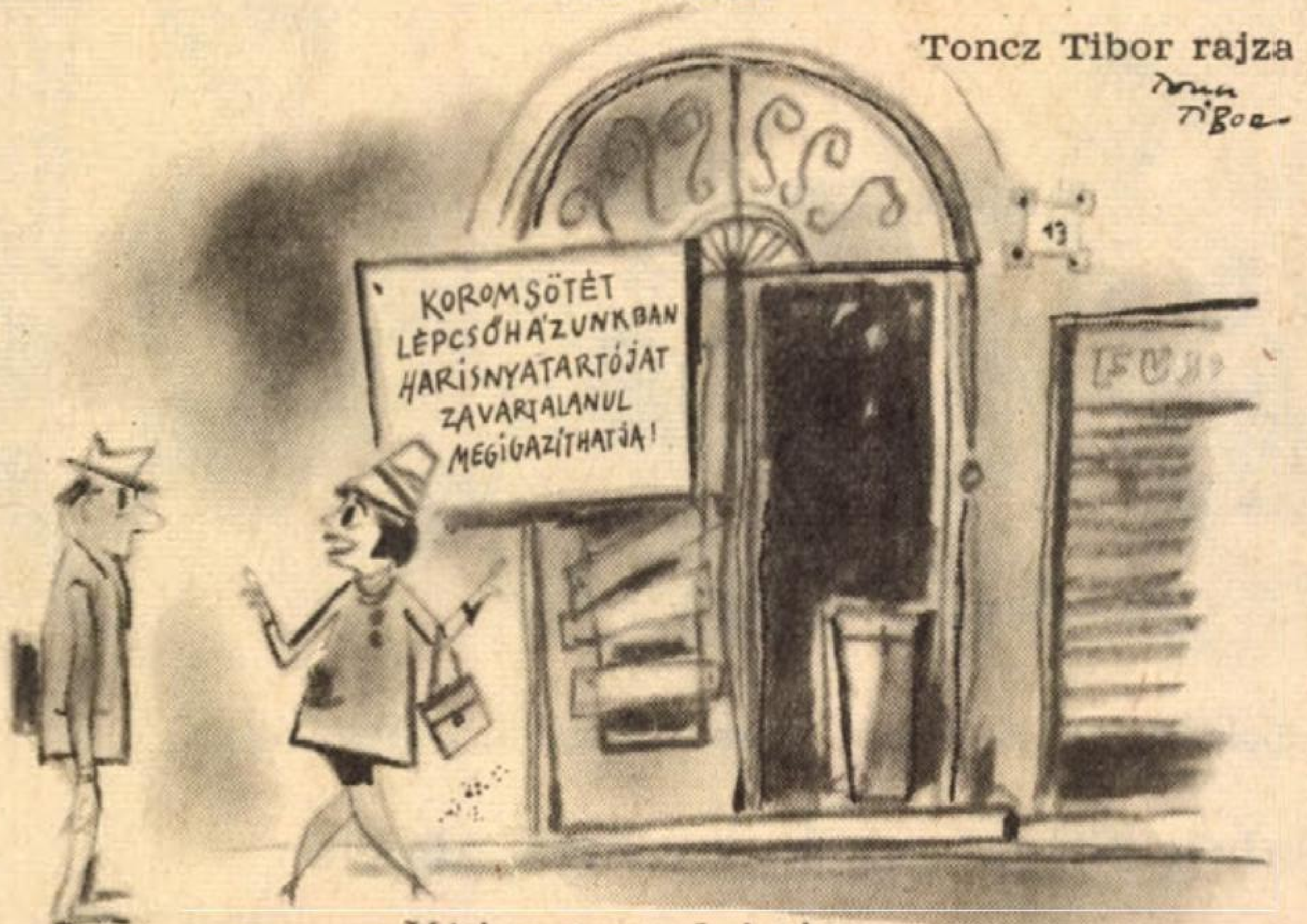
Toncz Tibor
KOROMSÖTÉT LÉPCSŐHÁZUNKBAN HARISNYATARTÓJÁT ZAVARTALANUL MEGIGAZÍTHATJA!
13

– Várjon meg, Lajos!

Legközelebb is akar utazni

Szűr-Szabó József rajza

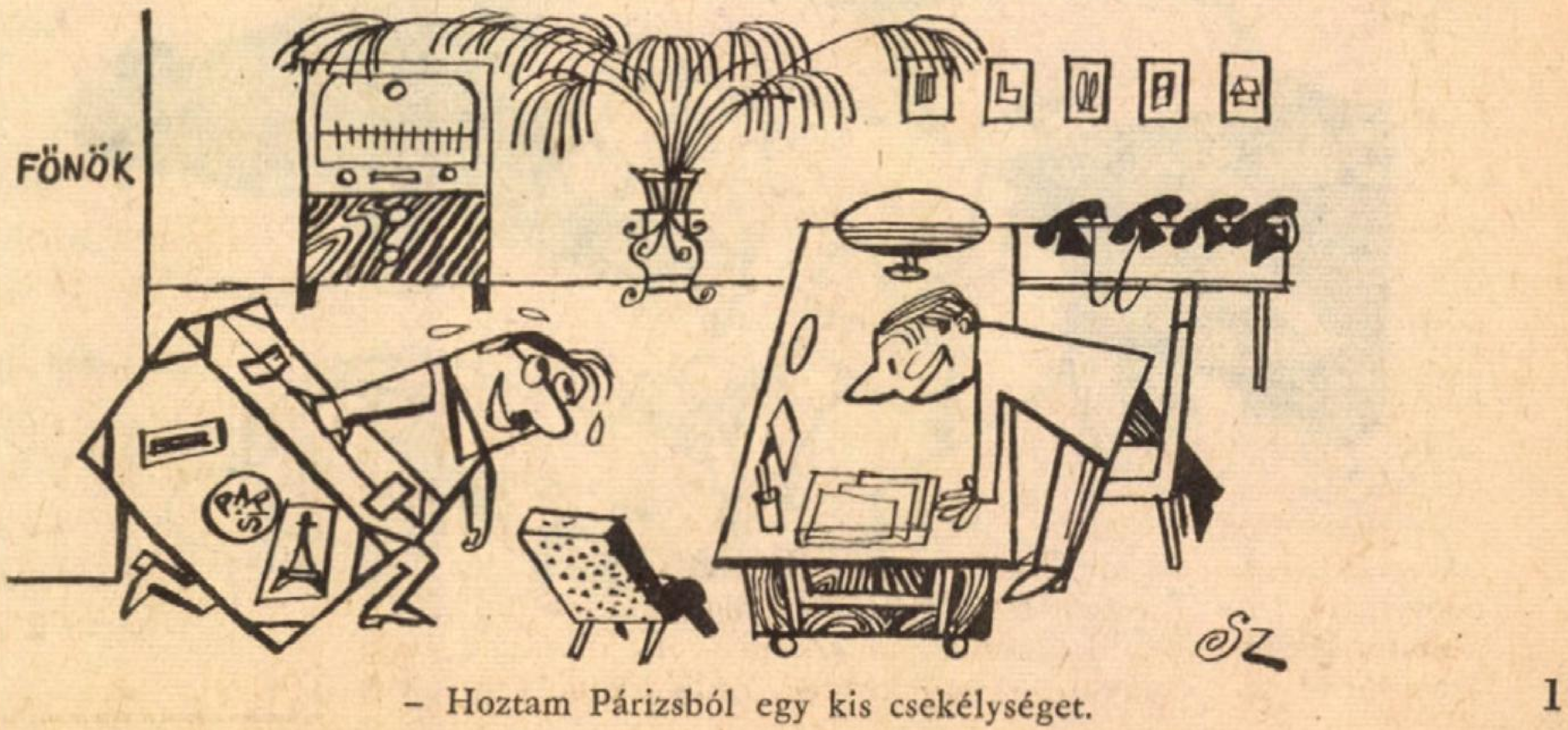

– Hoztam Párizsból egy kis csekélységet.

Vágyálom

Hegedűs István rajza

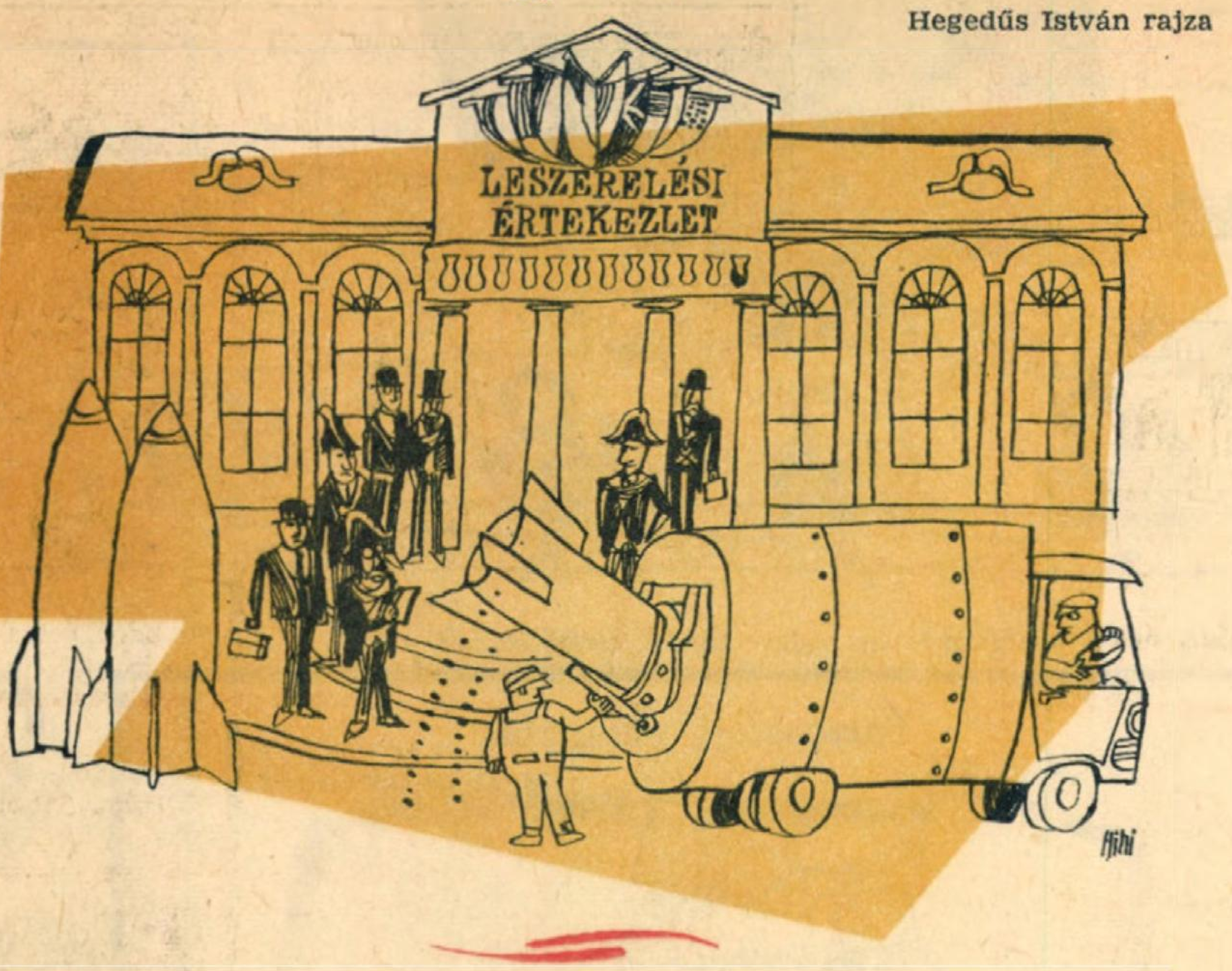
LESZERELÉSI
ÉRTEKEZLET

Délelőtti terefere

Toncz Tibor rajza

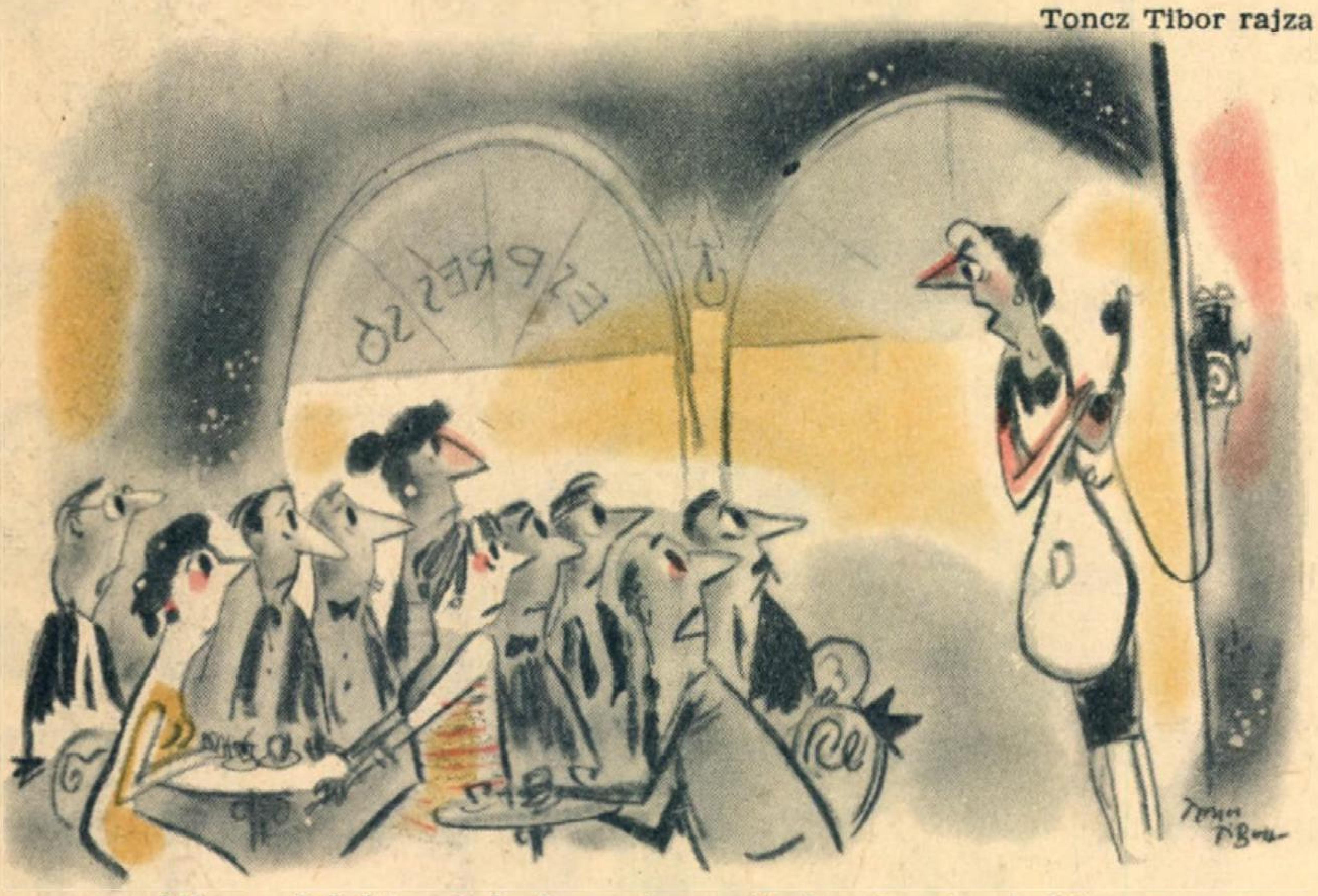

– Mit mondjak kérem? Az Impex igazgatója keresi a tisztviselőit . . .

Salan földalatti kormányt alakít

Erdei Sándor rajza

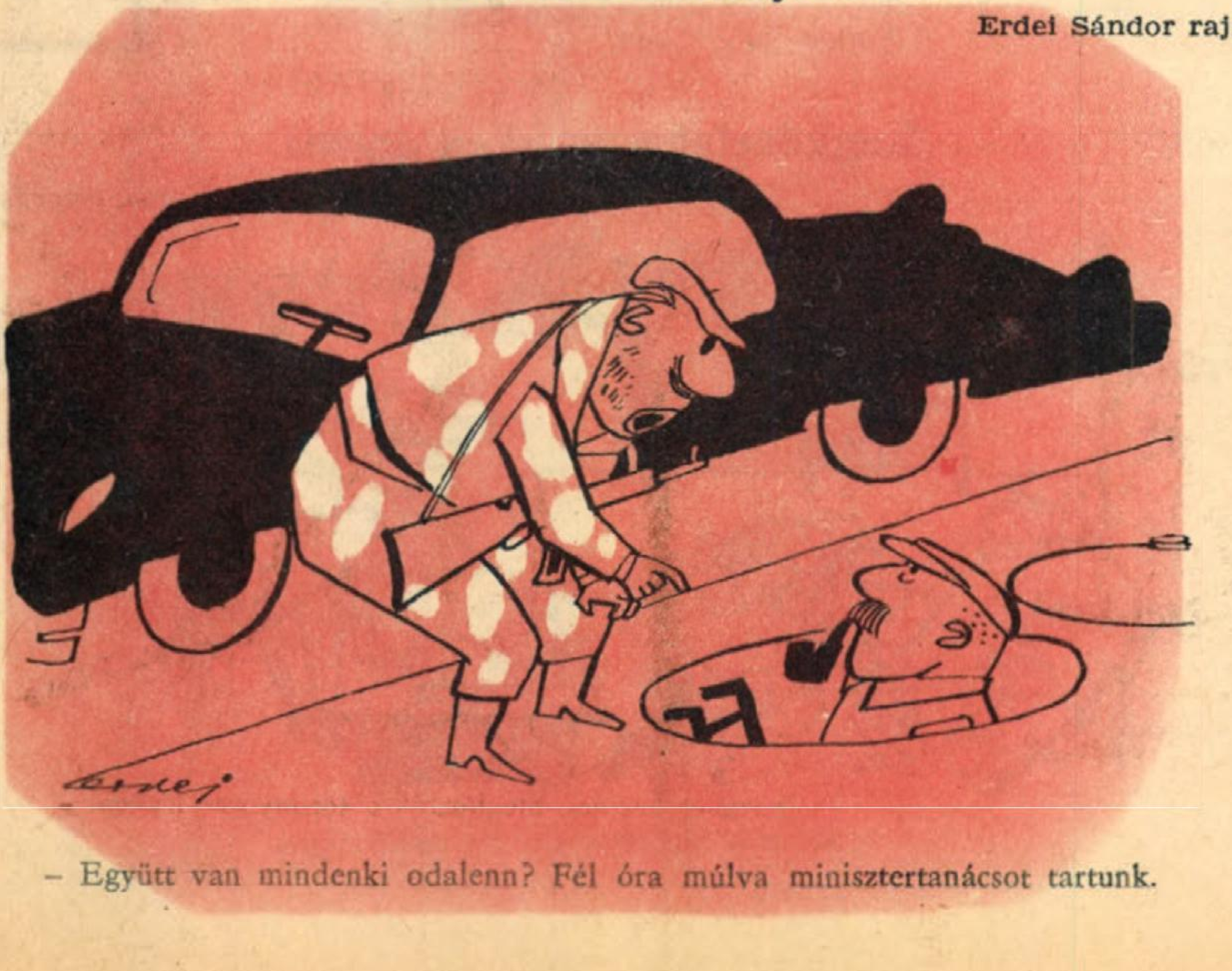

– Együtt van mindenki odalenn? Fél óra múlva minisztertanácsot tartunk.

E heti hirdetéseink

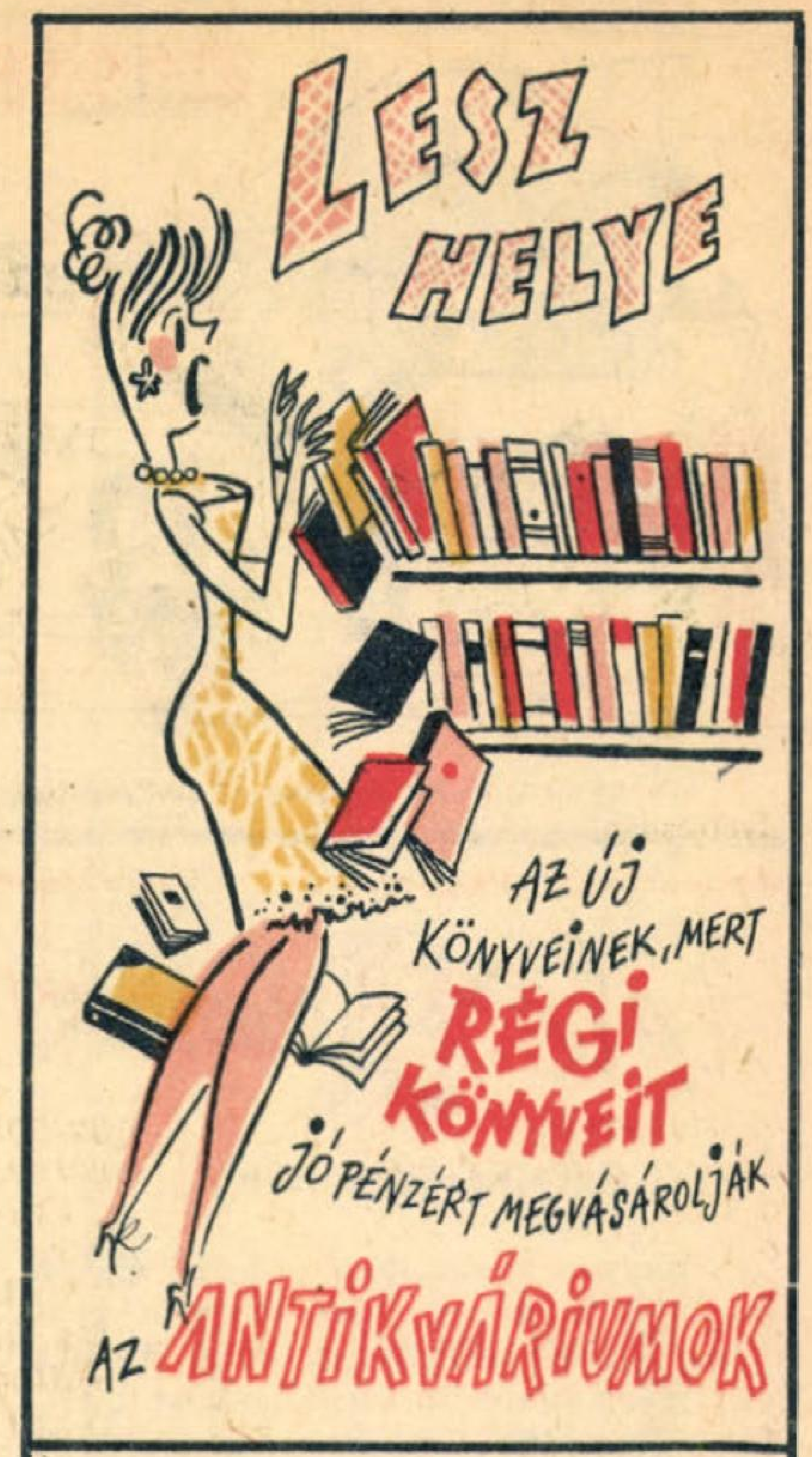
LESZ HELYE
AZ ÚJ KÖNYVEINEK, MERT
RÉGI KÖNYVEIT
JÓ PÉNZÉRT MEGVÁSÁROLJÁK
AZ ANTIKVÁRIUMOK

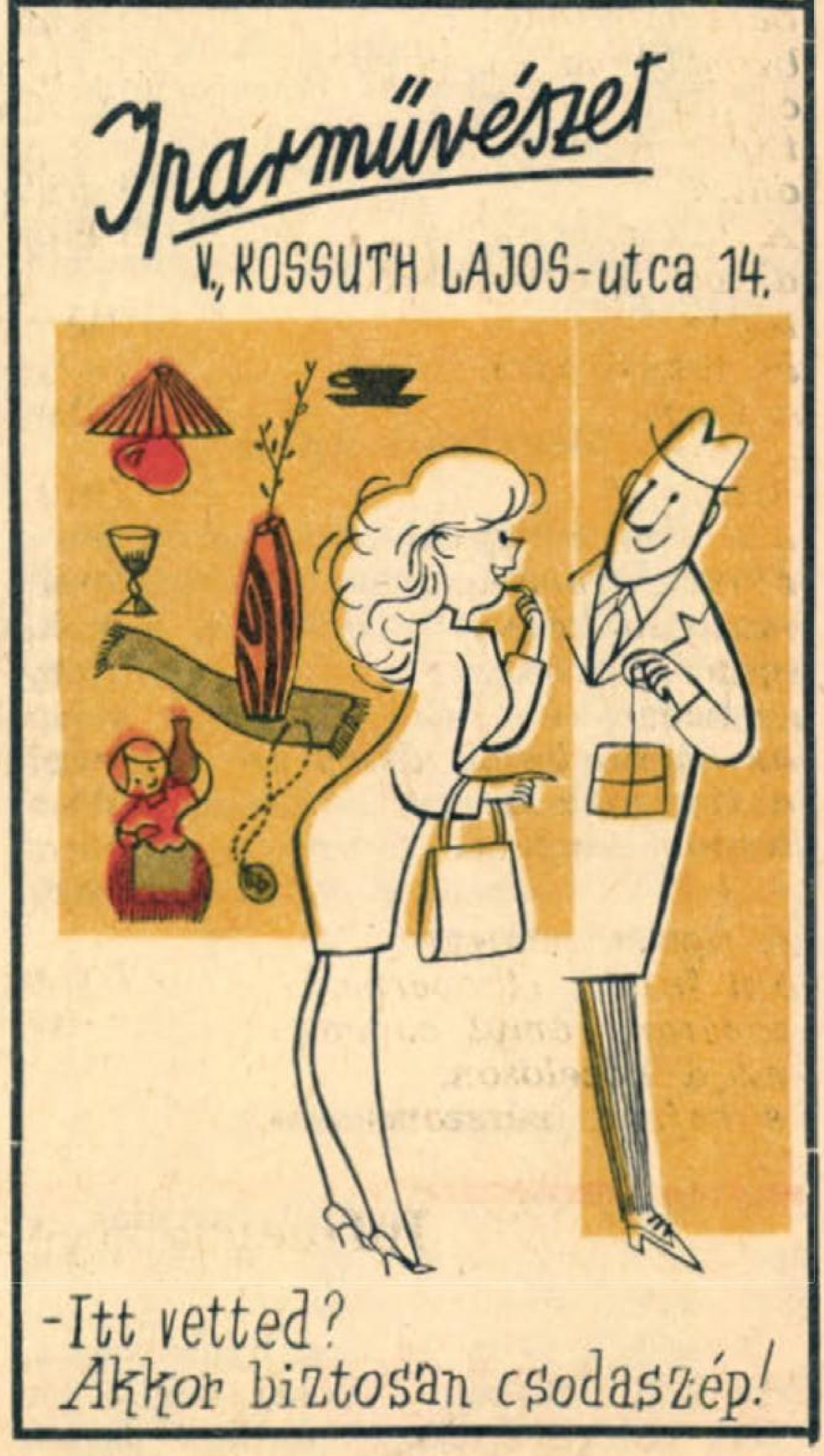
Iparművészet
V., KOSSUTH LAJOS-utca 14.
-Itt vetted?
Akkor biztosan csodaszép!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Valaki megkérdezi az osztályvezetőtől:

— Mondja, hogy van az, hogy ebben az irodában csupa Kovács nevű ember dolgozik?

— Ez az én kitűnő ötletem volt. Csak Kovácsokat alkalmaztattam. Ha elkiabálom magam: hogy „Kovács, délutánra kell a kimutatás!", akkor mindenki lázasan dolgozni kezd.

Jobb, mint a valódi

Szűr-Szabó József rajza

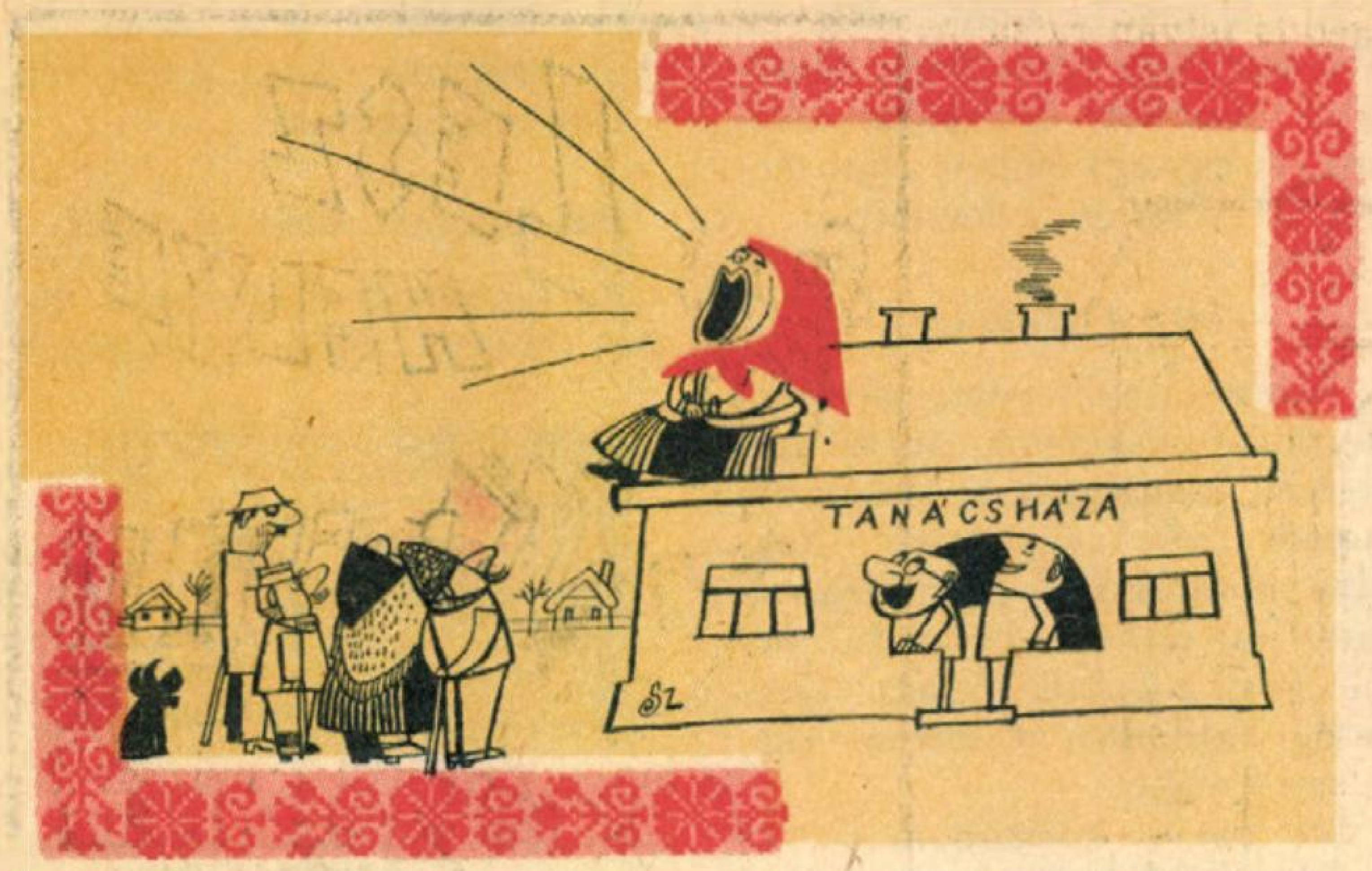

– Elromlott a hangszóró és megkértük Sári nénit, hogy helyettesítse!

Amikor az agronómus a városban lakik

Fülöp György rajza

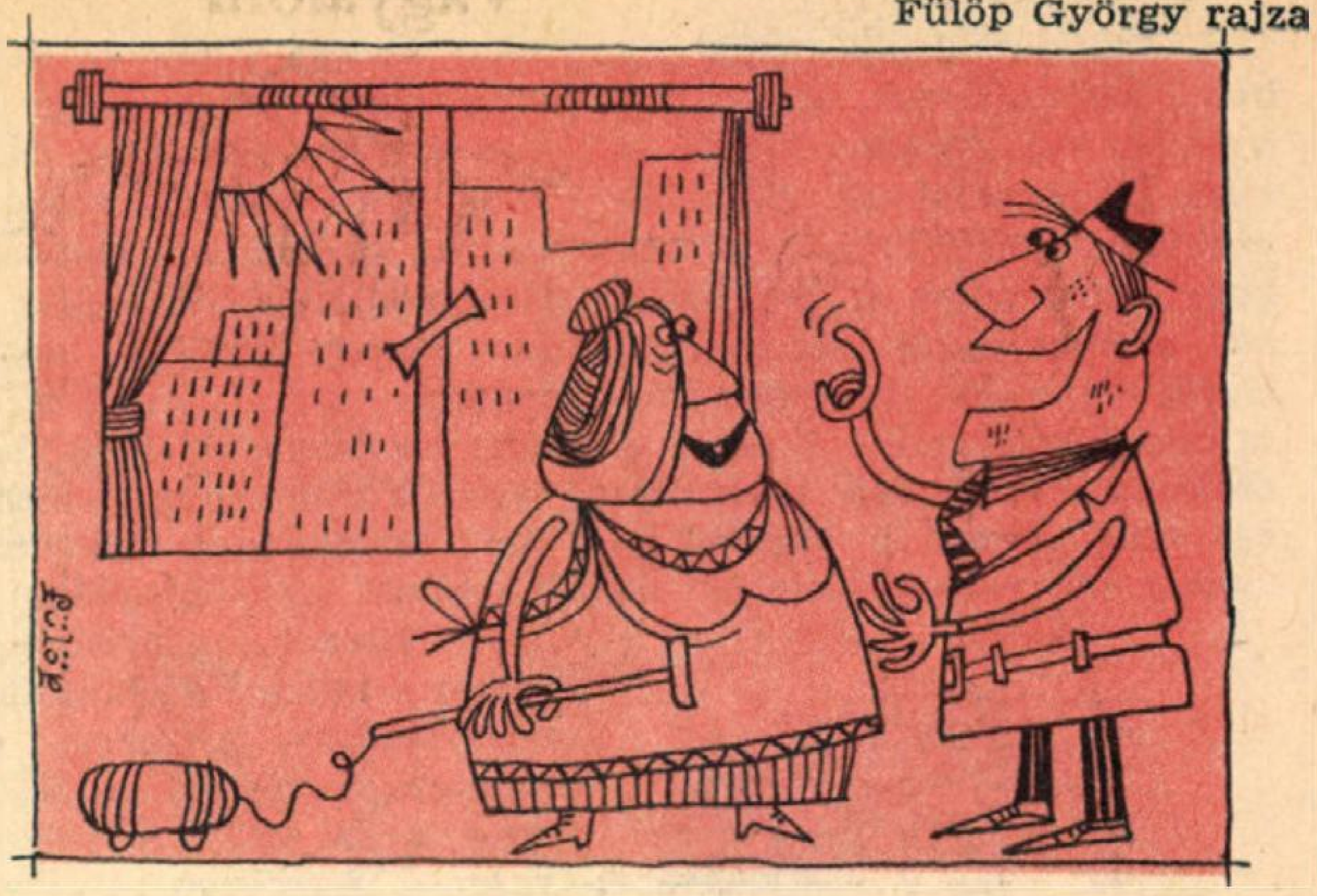

– Én most lemegyek a presszóba. Ha Józsi bácsi keres vidékről, mondja neki, hogy kezdhetik a tavaszi vetést.

A TIGRIS

A tigrisről
énekelek én ma —
a tigris,
a tigris,
a tigris
a téma.
A tigris:
a fényes
bársonyprémes,
bronzbarna és sárgaréz
csíkokkal tarka
tigris ihletett ma
dalra.
A félelmes tigris,
akinek szeme méz,
topáz
és tokaji aszú,
a tigris,
a tigris,
a tigris,
a lihegő horpaszú,
akinek izma acél,
mozgása kéjes;
igéző
és kacér,
aki nesztelenül idelép —
a tigris ajzza
lantom idegét . . .

A tigrist zengem,
aki lustán elheverve,
sováran bámul engem,
majd közeloson,
s bajszát vérszomjasan
nyalogatja
nyelve.
A tigris
tettre készül.
Tekintetében
vész ül,
pupilláján
szűkül a rés,
lapúl
a tigris . . .
A tigris,
a tigris
ugrásra kész.
Puha mancsán gyilkos félkörbe
illeszkedik
rettentő körme.
Elbődül . . .

Jaj ! ! !

Semmi baj,
A tigris,
a tigris,
a tigris
megbékélve vár . . .
Mert látja
már,
hogy kövér lócombbal közelg
barátja:
a tigrisidomár.

Békés István

Avatóünnep

Toncz Tibor rajza

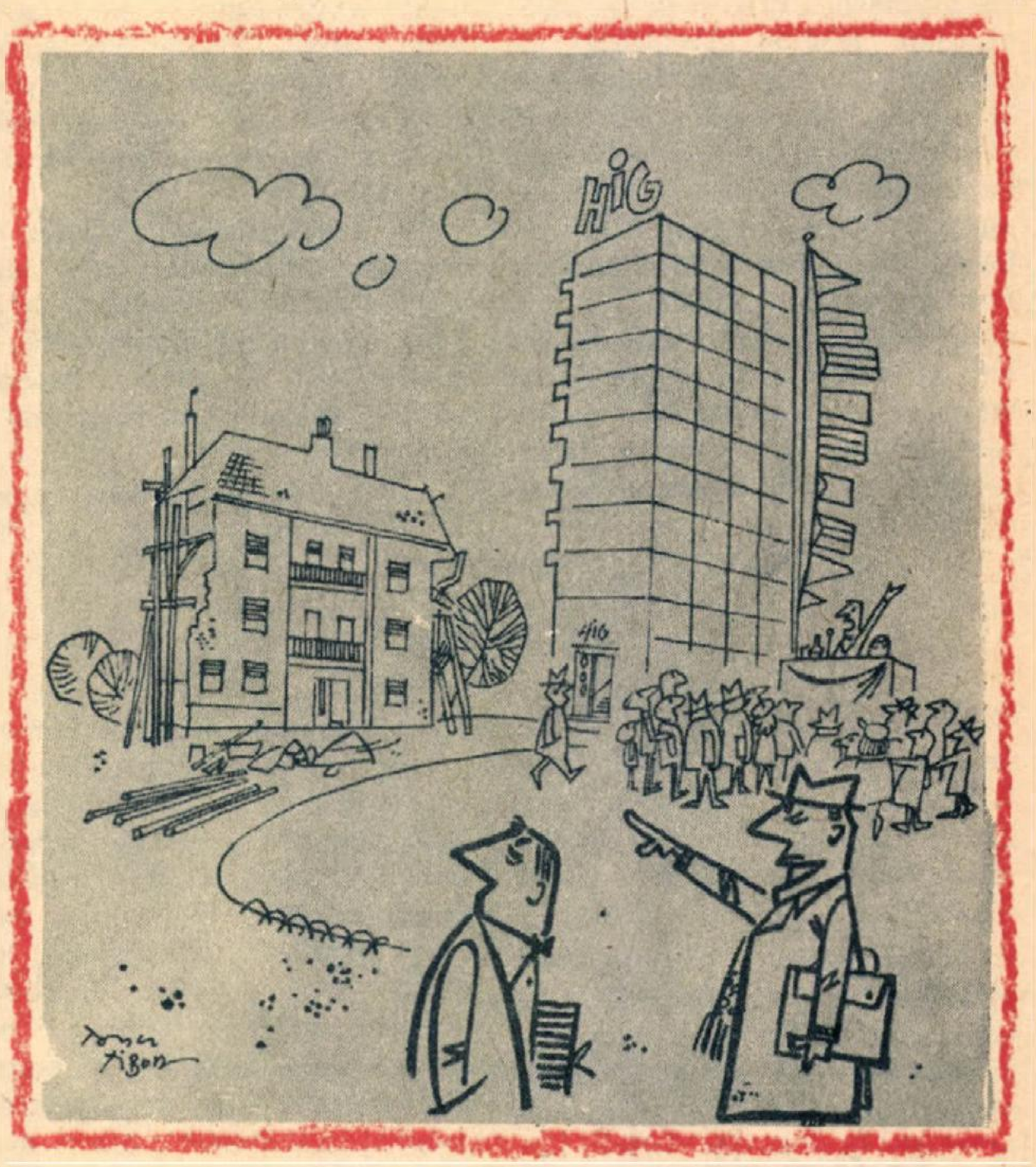

– Rengeteg baj van ezzel a lakóházzal, építettünk mellé egy külön házkezelési igazgatóságot.

Influenzajárvány

Várnai György rajza

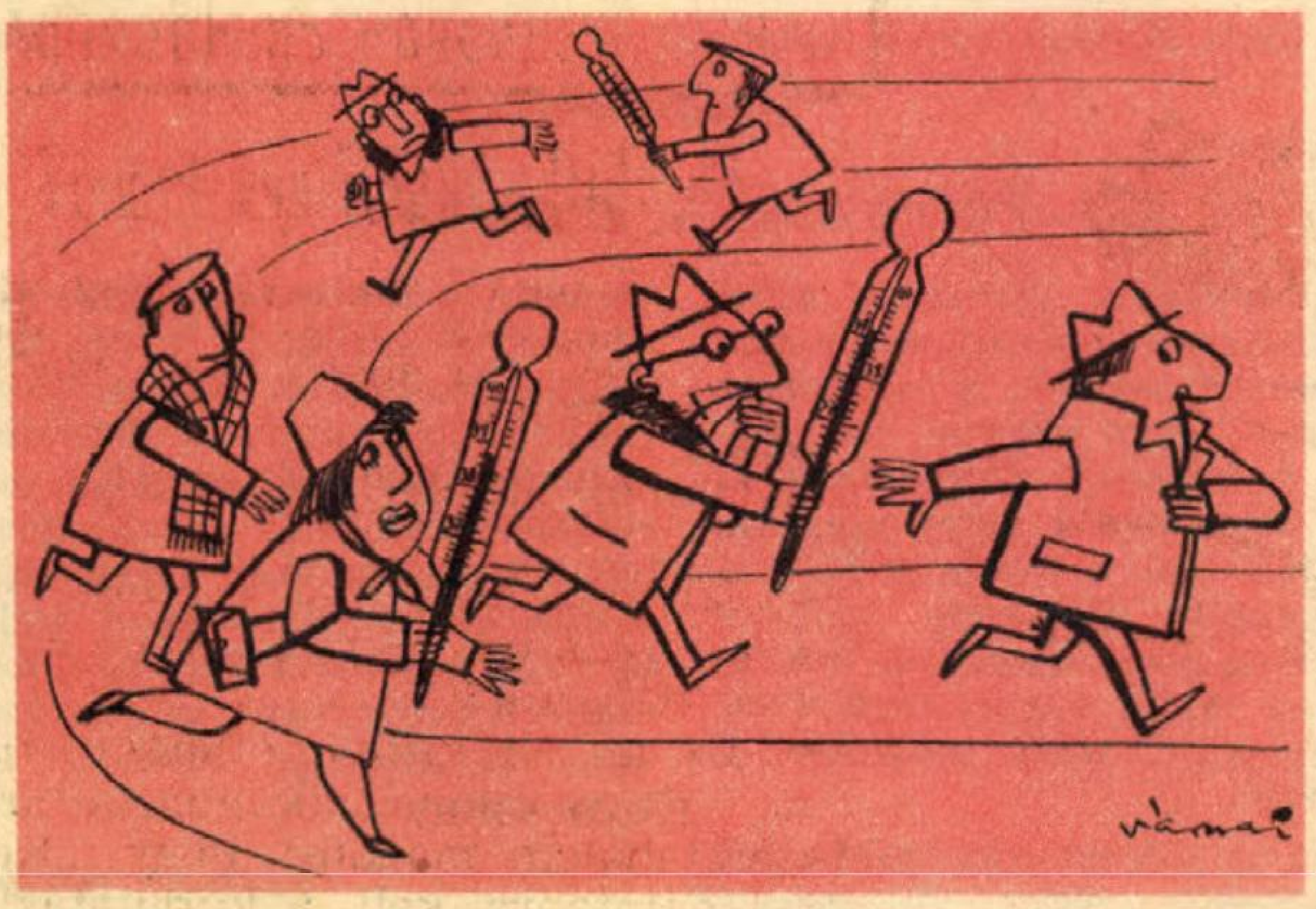

Reprezentálás

Vasvári Anna rajza

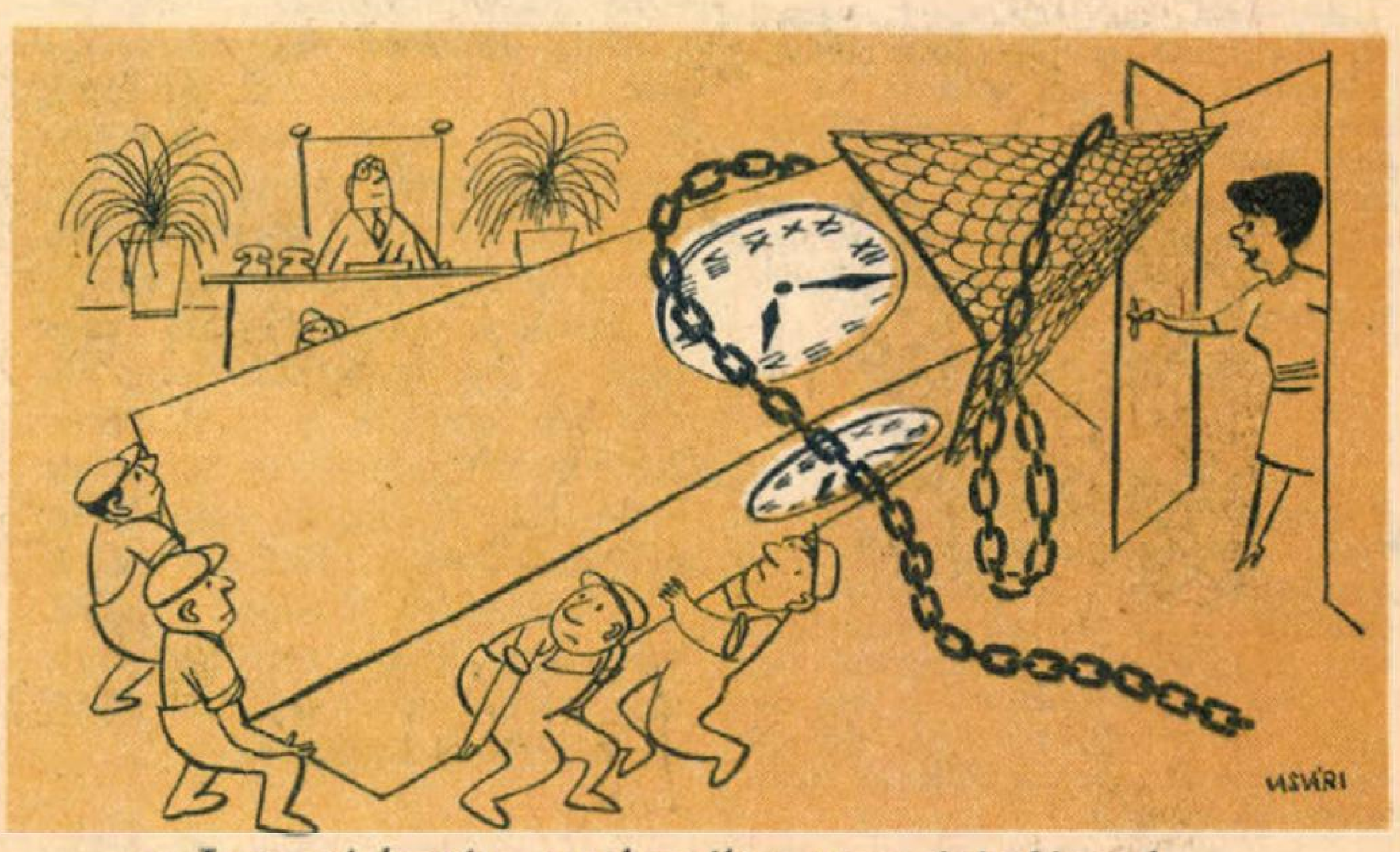

– Igazgató kartárs, meghozták a toronyórát lánccal . . .

Szeretem a szimmetriát...

A Bajcsy-Zsilinszky úton abban a házban lakom, ahol a Boy Vállalat van. Néhány héttel ezelőtt egyik ablakunk előtt állványzatot emeltek azon célból, hogy a ház falára a Boy Vállalat neonreklámját felszereljék. Egyik reggel hangos kopácsolásra ébredtünk: vésték a falat az ablakom mellett. Már több mint egy órája tartott a kopácsolás, amikor lakószobánk fala az ablak mellett félméteres darabon beszakadt, és mi közvetlen összeköttetésbe kerültünk a külvilággal. Rögtön kinyitottam az ablakot, és figyelmeztettem az állványon kopácsoló egy szál munkaerőt: praktikusabb lenne, ha az ajtón át jönne a lakásba, mint a falon keresztül. Ő inkább az ablakot választotta, azon mászott a szobába, és miután megnézte a beszakadt falat, elégedetten bólintott. Erre minden oka megvolt, mert a falon tátongó lyuk élénken bizonyította, hogy nem hiába kopácsolt. Ezután ismét az ablakon át távozott, kérve, hogy hagyjam nyitva az ablakot. Nemsokára két másik férfival jött vissza, szintén az ablakon át. Hosszadalmasan vizsgálták a falon támadt lyukat és némi vitatkozás után megállapították, hogy az bizony lyuk. A munkavezető közölte, hogy a neonreklám szerelésének irányításával megbízott mérnök jelölte meg, hol véssenek 30 centiméteres lyukat a falba. Felszólításomra a munkavezető megmérte a fal vastagságát, és ekkor kiderült, hogy a fal csak 25 centiméter vastag. Szerényen megkérdeztem, hogyan lehet 25 centiméteres falba 30 centiméter mély lyukat vésni, valamint azt, hogy miért nem mérték meg a falat előre. A munkavezető kijelentette, hogy a fal előzetes megmérését újítási javaslatként fogja a neonszerelő vállalatnál beterjeszteni. Aztán betapasztották a tátongó lyukat, ahol azóta félméteres darabon szürke folt ékesíti halványzöld szobám falát.

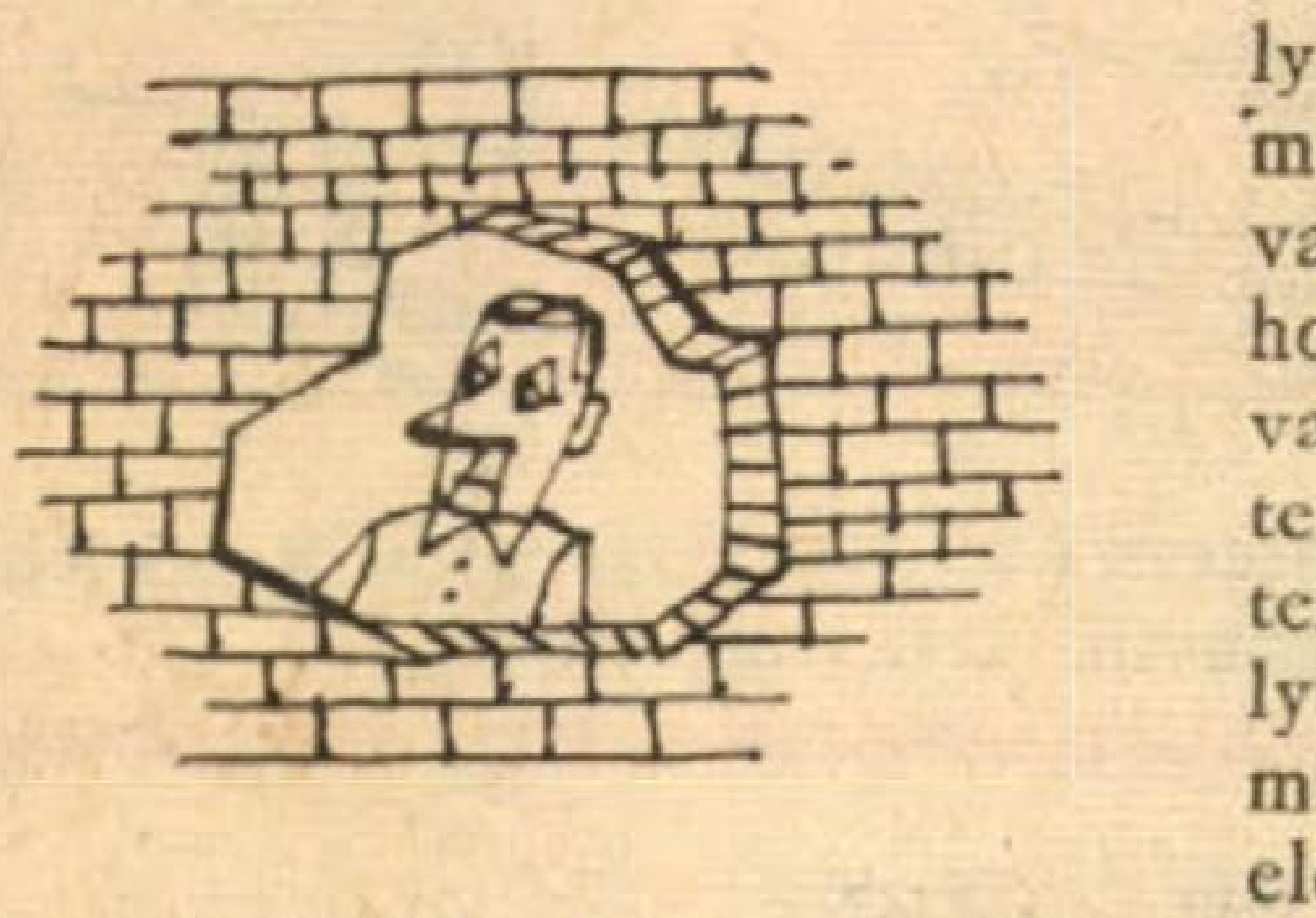

Ha a neonszerelő vállalat elfogadja újításomat, csak anynyit kérek tőle ellenszolgáltatásként, hogy a fal másik felére is csináltasson az elsőhöz hasonló szürkés foltot, mert szeretem a szimmetriát.

Nádasi László

Kínzó kérdések

A két kérdés tulajdonképpen csak úgy függ össze, hogy mindkettő álmatlan éjszakákat okozott, és egy-egy plakát előtt merült fel vergődő lelkemben.

Hol a faiskola?

Trolin és villamoson olvasom nagyhírű faiskoláink közös hirdetését, magamnak is gusztusom támadt tőle egynémely dugvány vásárlására. A szöveg világos és érthető, megtudni belőle, hogy a Csányi Állami Gazdaság faiskolája Csányon van, és így tovább.

De azt is megtudom ... és itt jön a kínzó kérdés ... hogy nem minden van ott, ahol van.

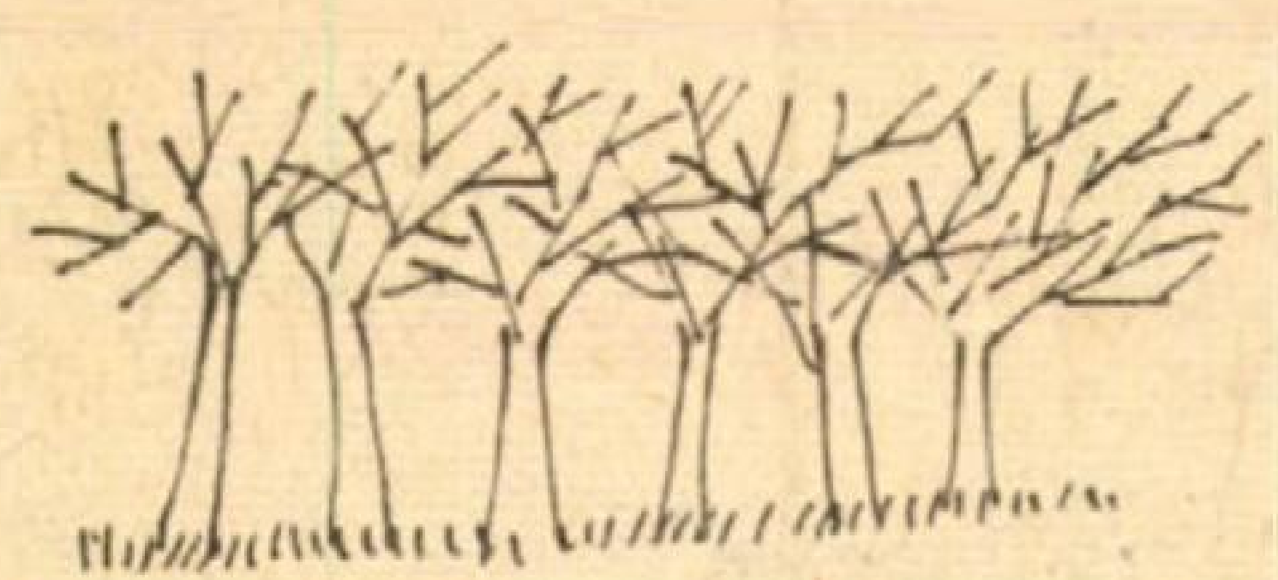

Kérdezem, és követelem a választ, hogy végre megnyugodjam: ha már a Balatonaligai Állami Gazdaságnak – Alsótekeresi Faiskolája van, akkor ez az alsótekeresi iskola miért van – Balatonvilágoson?

Ha magyar, miért francia?

Az Operaház új plakátját nézem. Három darabot hirdetnek egy estére. Egy Ravel nevű *francia* zeneszerző „Pásztoróra" című művét. Egy Milhaud nevű, ugyancsak *francia* zeneszerző „Francia saláta" című művét. És egy Petrovics nevű *magyar* zeneszerző „C'est la guerre" című művét.

Kérdezem, és könyörögve kérem a választ: kifogytak szavaink a szótárból, hogy egy új magyar dalműnek francia címet kellett adni? Vagy egyszerűen csak finomkodás? Ha az, akkor rendben van. Megnyugszom.

e.

Jó tréfa

Március 15-én délután alaposan megtréfálták a VIII. kerületi sportolókat, midőn a kötelező sportorvosi vizsgálaton megjelentek az SZTK palotában.

Tíz-tizenötös csoportokban mentünk be a rendelőbe, s felsőruháinkat a fali fogasra akasztottuk. Az orvos és adminisztrátora nagy komolyan nézte végig tevékenységünket, egy árva szót sem szóltak arról, hogy a falat frissen festették, tekintetük sem árult el semmit.

Csak, miután megmérték érverésünket és öltözködni kezdtünk, vettük észre, hogy ruháinkon hatalmas olajfesték-foltok éktelenkednek. Nekem a kétezer forintos télikabátom lett olyan, mint a zebra bundája. Sporttársaim az ottani panaszkönyvbe írták be az esetet, de én úgy vélem, ez a jó tréfa megérdemli a Ludas Matyi nyilvánosságát...

(–i)

Ügyes taktika

Március 9-én, éjféltájban ötödmagammal betértem a Krisztina eszpresszóba. Kinizsi sört kértünk és kaptunk. Negyedóra múlva újra rendeltünk volna, de a kiszolgálónő, felbecsülve hangulatunkat, ezt mondta:

– A Kinizsi sör elfogyott, már csak Rocky Cellar van.

A Rocky tudvalevően háromszor annyiba kerül, mint a Kinizsi. De nincs az a jóhangulatú társaság, amely emiatt hazamenne lefeküdni. Megrendeltük a Rockyt.

Néhány perc múlva társaságunk egyik tagja azonban hirtelen letette söröspoharát és rémülten megszólalt:

– Borzasztó, én nem iszom többet. Maradék józan eszem megálljt parancsol. Képzeljétek, vizionálok!

– Csak nem fehéregereket láttál? – kérdeztük.

– Megdöbbentőbb a dolog. Úgy láttam, mintha a szomszéd asztalhoz, annak a kopasz úrnak egy üveg Kinizsit vittek volna. Holott ez hihetetlen, hiszen a Kinizsi sör elfogyott! Vízionálok!

Én azonban, jól ismerve egyes vendéglátóipari üzemegységeinknek a nagyobb bevétel érdekében való taktikázásukat, megnyugtattam, hogy nem vízionált...

Hogy mennyire nem vízionált, azt az odahívott üzletvezetőnő is igazolta. Kérdésünkre, hogy valóban elfogyott-e a Kinizsi, először ugyan azt felelte, hogy valóban elfogyott. De amikor megkérdeztük, megnézhetjük-e a raktárát, zavartan azt dadogta: raktáron van ugyan, csak nincs kivételezve.

Több kérdésünk nem volt...

(d.)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Porban az igazság" című bírálatukkal egyetértünk. Helytelenül jártak el, midőn fedetlenül rakták ki a szendvicseket, holott ízléses kivitelű műanyag-burát bocsátottunk az üzlet rendelkezésére. A vezetőt szigorú figyelmeztetésben részesítettük.

V. ker. Vendéglátóip. V.

*

„Nem gilt" című cikkükkel kapcsolatban közöljük, hogy a 48-as számú fióküzletünk (II., Mártírok útja 56.) dolgozói a szállítás alkalmával a kiszolgálást önkényesen szüntették be. Az áru szállításakor a kiszolgálás nem szünetelhet. Ennek betartására utasítottuk a fióküzlet dolgozóit.

Csillag Pál főoszt. vez.
Főv. Patyolat V.

Meddig várjunk ?

Idestova három éve lesz már, hogy termelőszövetkezetünk elküldött javításra egy nyersolajmotort a Dombóvári Vasipari KTSZ-nek. Azóta már két vezetőség váltotta egymást, a szövetkezet neve is megváltozott, de a mi motorunkat még ma is az udvaron emészti az idő vasfoga. A sok határidős hitegetésből már elegünk van! A tavaszi munkálatoknál ez az évek óta „elfekvő" motor úgyszólván nélkülözhetetlen. Ezúttal kérjük a Dombóvári Vasipari KTSZ vezetőjét, hogy ígéret helyett most már a gépet csinálják meg, de lehetőleg sürgősen!

Vörös Csillag MG TSZ,
Nemes T. elnök

„Pótnézők" a moziban

A szécsényi moziban, mint minden más moziban, számozott ülőhelyek vannak. A számozást azonban nem nagyon használják, a közönség általában nem oda ül, ahova a jegye szól. De ez még csak a kisebbik baj. A nagyobbik az, hogy sokszor olyan jegyet adnak ki, amely terven felüli, vagyis több a kiadott jegy, mint amennyi az ülőhely.

Ezt meg lehet csinálni esetleg autóbuszon vagy villamoson, mert ott sok jó ember elfér kis helyen, de moziban semmiesetre sem. Jó lenne, ha a Nógrádmegyei Moziüzemi Vállalat megvizsgálná a szécsényi filmszínházban fennálló állapotokat. Az előadás alatt hely nélkül ténfergő emberek erősen zavarják a film élvezetét. Ne csak azzal törődjön a mozi vezetősége, aki elkésett a jegyváltással, hanem azzal is, aki már benn ül és látni szeretne.

Fenyővári István,
Szécsény

Akinek vaj van a fején...

Az NDK hírszolgálata kedves kis listát állított össze a nyugatnémet köztársaság külföldön szolgálatot teljesítő képviselőiről. Megállapította, hogy az 58 diplomata (nagykövet, követ, ügyvivő) közül 39-en voltak a nácipárt aktív tagjai, 16-an Hitler külügyminisztériumában szolgáltak, hárman pedig a nemzeti szocialista rémuralom más területén tevékenykedtek vezető pozícióban.

Hasso von Etzdorf, nyugatnémet diplomata dörgedelmes cáfolatot nyújtott be a statisztikára. Nyilatkozatára hamar megkapta a választ:

Hasso von Etzdorf már 1933-ban belépett Hitler pártjába. Tagsági könyvének száma: 3 286 356.

Buzgóságának meg is kapta a jutalmát.

Jelenleg Bonn angliai nagykövete.

Diplomáciai titok

Hans Anton Kroll-t a Német Szövetségi Köztársaság moszkvai nagykövetét, mint ismeretes, Bonnban „megfúrták". Adenauer kancellár hazarendelte és megparancsolta:

— Senkinek, semmiféle nyilatkozatot nem tehet...

A nagykövet megérkezett bonni hoteljébe, az igazgató szívélyesen üdvözölte, majd megkérdezte:

— Excellenciád hogy érzi magát Bonnban?

Kroll elmosolyodott, és így válaszolt:

— Erről sem nyilatkozhatok. Csak a külügyminisztérium adhat felvilágosítást.

Lecke udvariasságból

Vannak világszerte azonos jelenségek. Mint a „Daily Express" egyik levélírója írja, egy fiatalember átadta a helyét a földalattin egy fiatal lánynak. A fiatal lány egyetlen szó nélkül fogadta az udvariasságot, s leült. A fiatalember ekkor még udvariasabban így szólt:

— Ha volna kedves egy pillanatra felkelni, az újságomat otthagytam az ülésen.

A lány felkelt, a fiatalember gyorsan leült, majd így folytatta:

— Máskor köszönje meg, ha valaki átadja a helyét!

Hűvös nyitány...

Szegő Gizi rajza

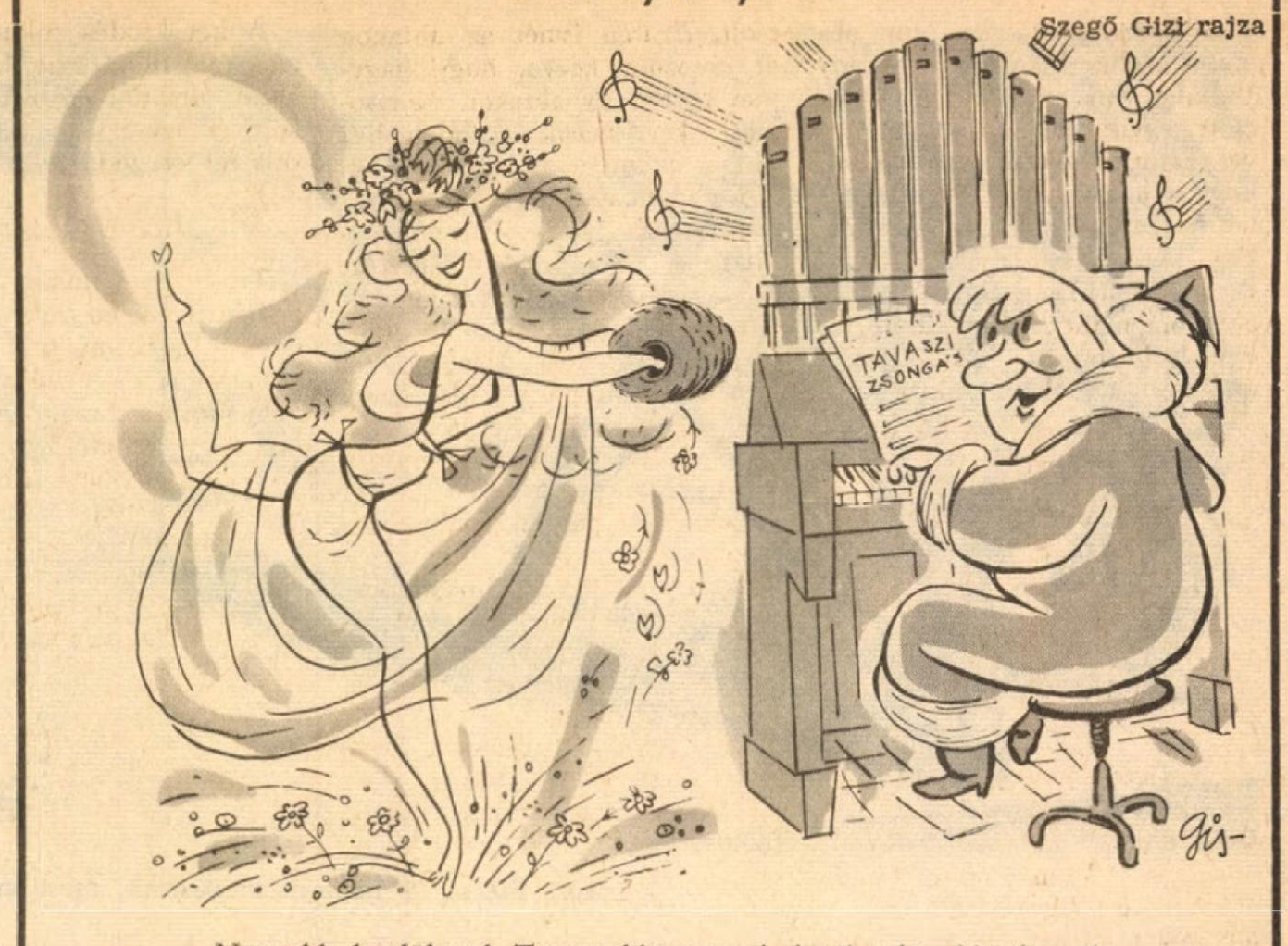

– Nagyobb lendülettel Tavasz kisasszony! Attól talán kimelegszik.

Unalom

Akkorát ásítottam, hogy alattam megreccsent a szék. Szombat délután van, ilyenkor mindenki mindenhol szórakozik, és engem, íme, megöl az unalom. Mereven ülök a széken, és üres tekintettel, kényszeredetten bámulok magam elé. Szombat délután van, ilyenkor mindenki mindenhol szórakozik, még az öregek is, csak én unatkozom, pedig még harminc éves se vagyok. Nagyapám most künn pecázik valahol a Dunán, szájában pipa, köhög és órák óta feszülten figyeli a mozdulatlan dugót. Hiába, ő aztán tudja, hogyan kell élni.

Blanka néni magányosan üldögél otthon, a karosszékében, ráncos, öreg kezével kártyákat rakosgat maga elé, aztán bosszúsan összesöpri a lapokat, és hangosan ezt mondja:

— Megint nem jött ki. De jó neki!

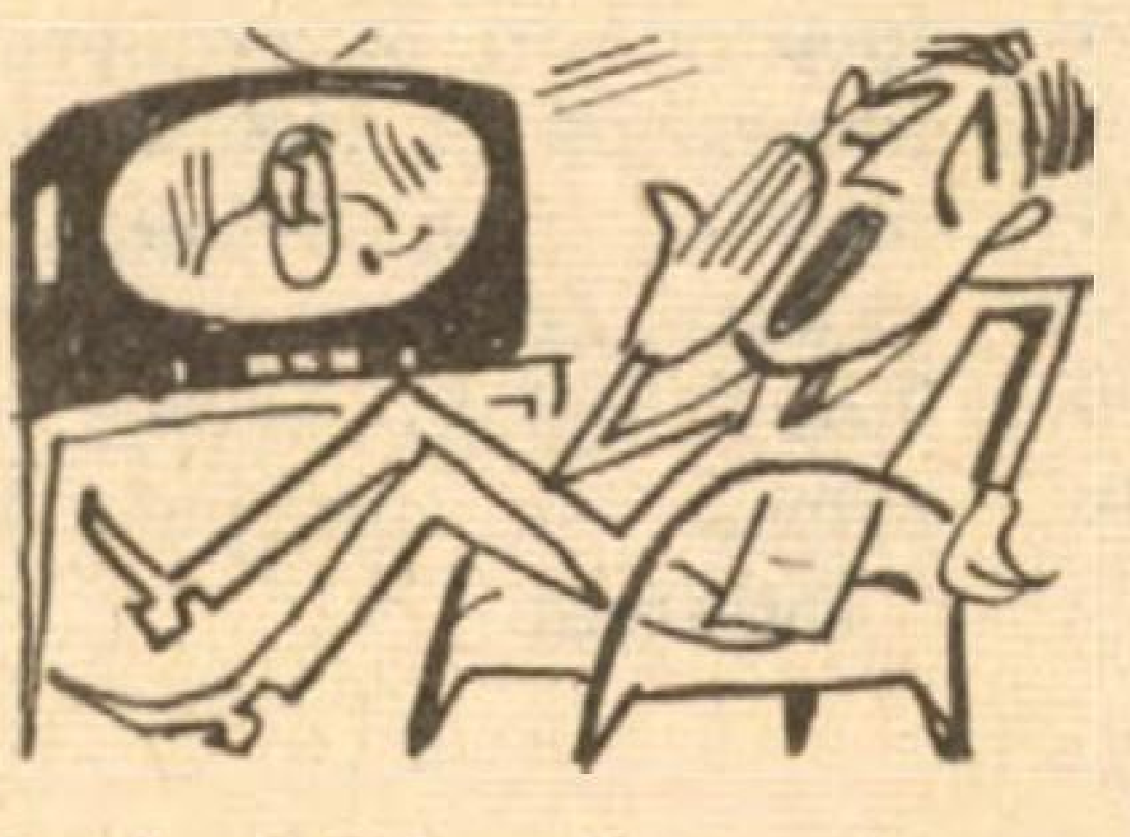

Szombat délután van, ilyenkor mindenki mindenhol szórakozik, még a gyerekek is, csak engem öl meg az unalom, pedig nemsokára harminc éves leszek. A húgom kisfia, Ferkó, a fürdőszobában összeráncolt homlokkal azt vizsgálja, leáztak-e már a bélyegek a képeslapokról. Beh irigylem!

Szombat délután van, ilyenkor kiterjedt rokonságom minden tagja szórakozik.

Egyedül csak nekem van televízióm.

(d—i)

Új tábla

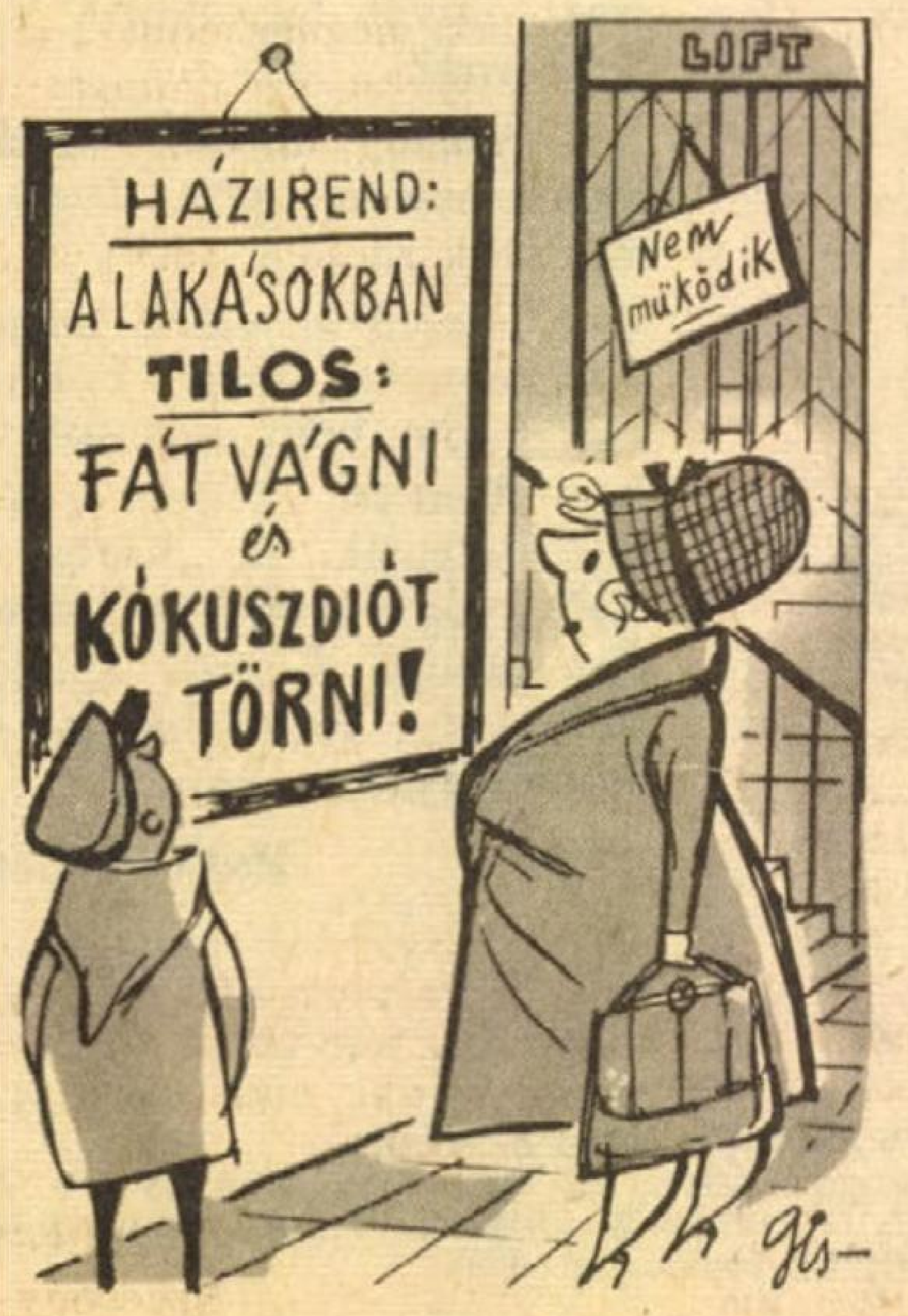
HÁZIREND:
A LAKÁSOKBAN TILOS: FÁT VÁGNI és KÓKUSZDIÓT TÖRNI!
LIFT
Nem működik
Gis-

Öröm áll a házhoz

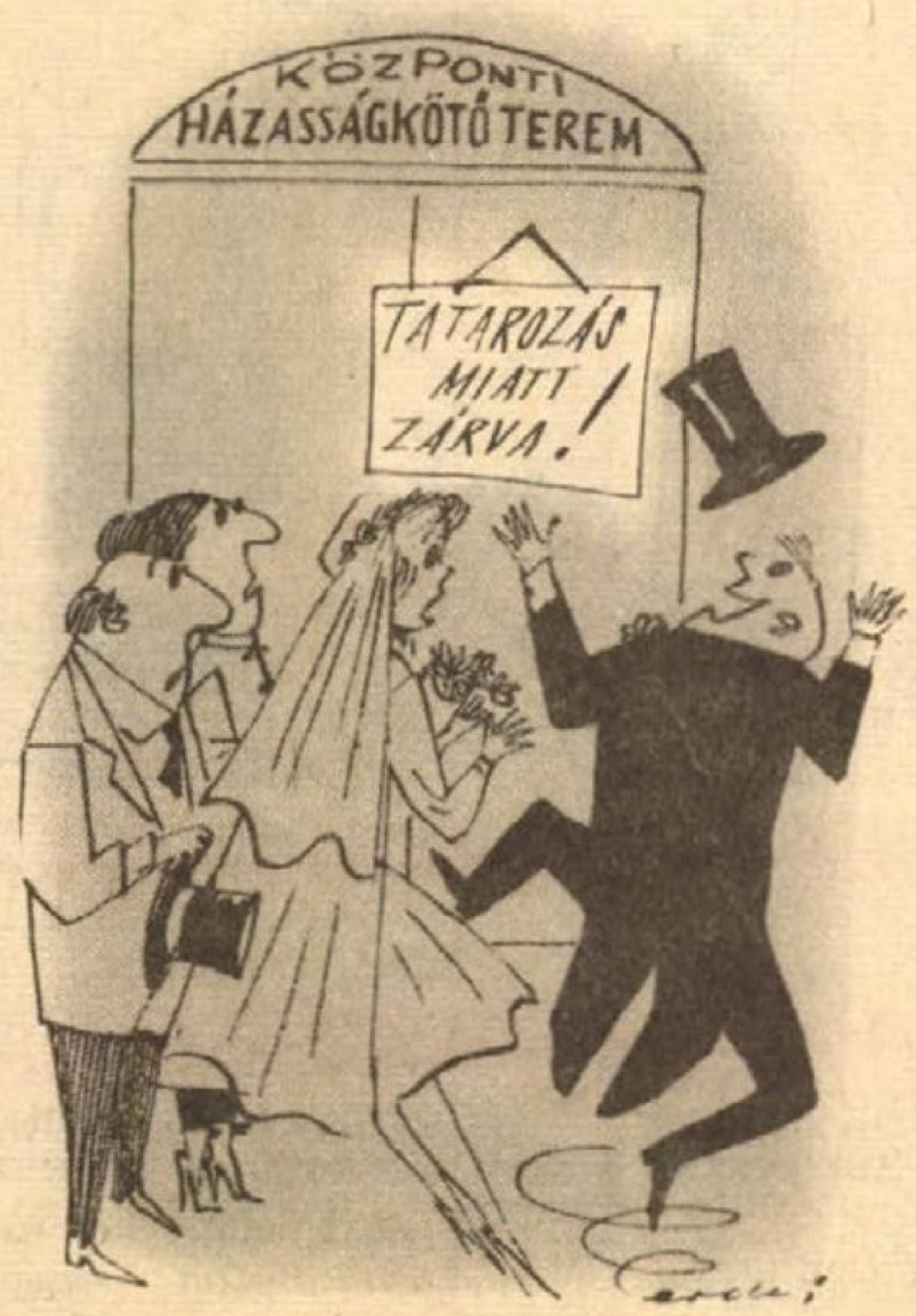

– Van isten!...

Egy bürokrata előszobájában

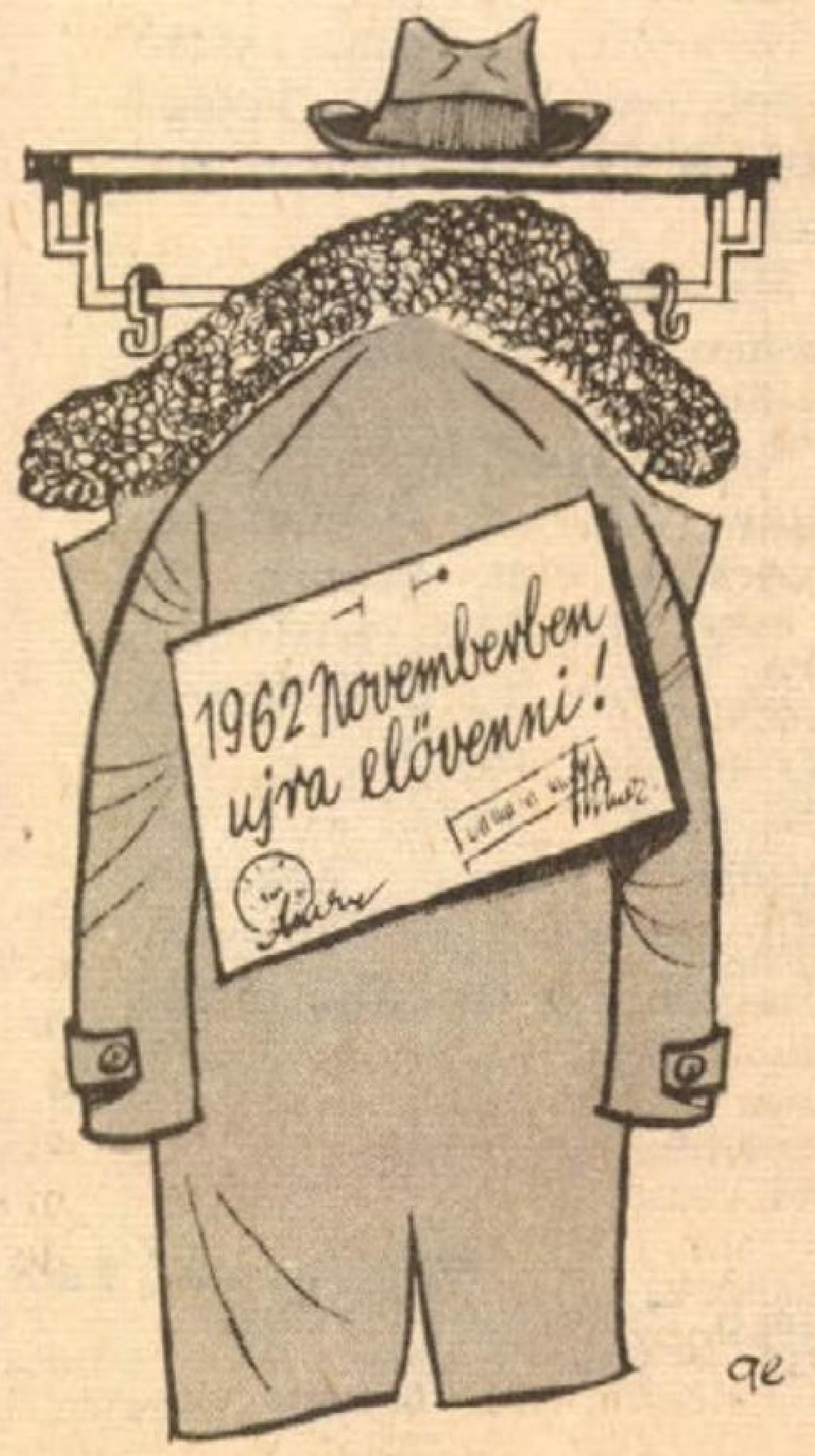

Algériában

Szegő Gizi rajza

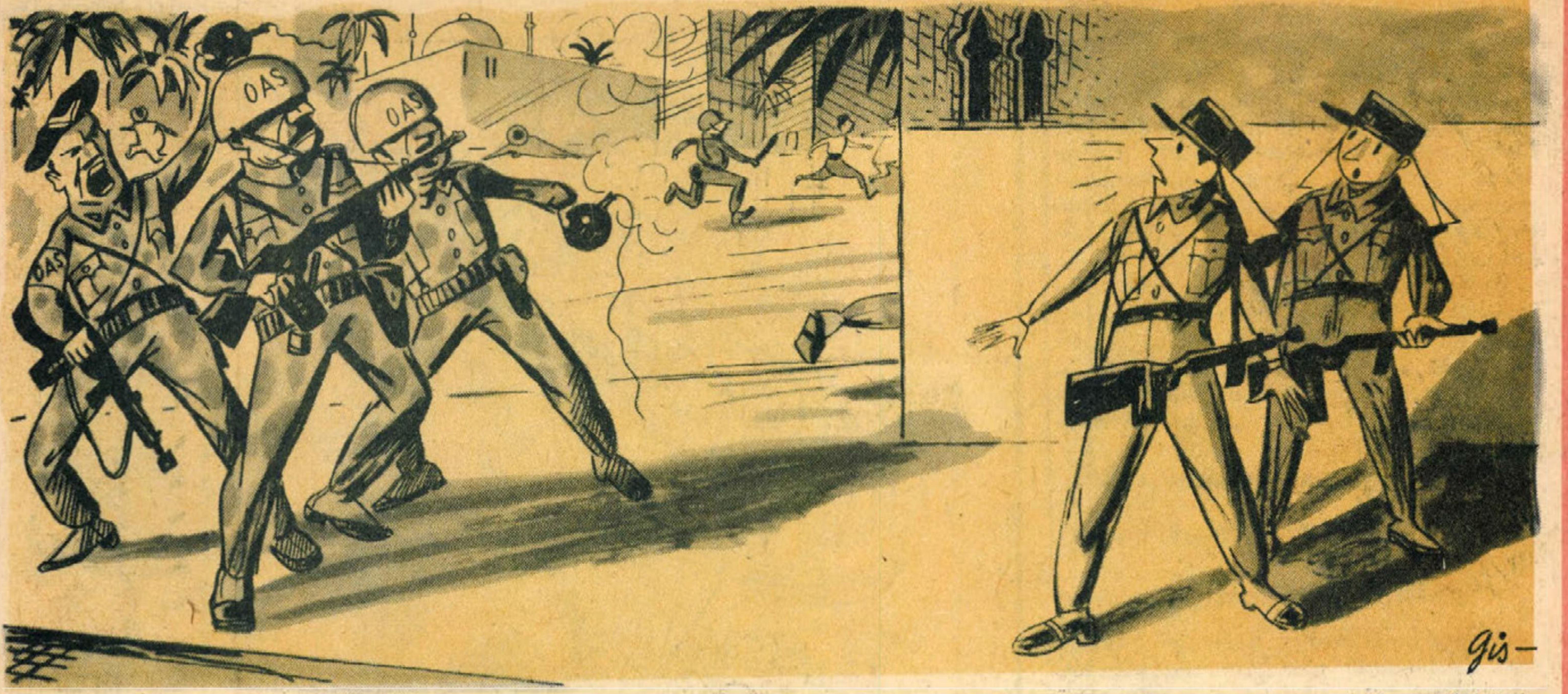

– Látod, Pierre, a háborút megúsztuk, most már csak a fegyverszünetet kellene túlélnünk.

A paciens

A körorvos leszállt motorkerékpárjáról, és megkérdezte a szembejövő asszonytól:

— Bocsánat, özvegy Bokrosné házát keresem.

— Itt szemben van. Az a kis sárga ház. De hiába tetszik hozzá menni, már régen nem gyógyít!

Az orvos csodálkozva kérdezte:

— Bokrosné gyógyítással foglalkozott?

— Fiatal korában igen. Fűvel, kenőccsel, mindennel. Tíz faluból is felkeresték. Javasasszony volt. Mit szeretne tőle? Füvet?

— Dehogy!

— Hát akkor mit szeretne?

— Szeretném meggyógyítani.

— Jaj, hát a doktor úrhoz van szerencsém? Tessék csak bemenni hozzá. Hallottam, betegeskedik a Bokrosné.

Az orvos benyitott az ajtón. Azt hitte, hogy kitömött bagoly, macska és gyógyszerfőző üst között találja páciensét. Tévedett... Tiszta, világos szobában feküdt a beteg, — nem is ágyban, hanem rekamién.

— Mi a baj? — kérdezte az ötven-ötvenöt év körüli asszonytól.

— Ne haragudjon, hogy idehívattam, kedves doktor úr. Epegörcsöm volt, közben elmúlt, de állandóan szédülök.

— És nem tudja teljesen meggyógyítani magát? — gúnyolódott az orvos. — Úgy gondolom, reszelt békaláb pörkölt szúnyoggal keverve nagyon jót tesz szédülés ellen.

Bokrosné elmosolyodott:

— Negyvenöt óta, tizenhét éve nem gyógyítok. Igen, kihasználtam az emberek hiszékenységét és tudatlanságát, de mindig csak ártalmatlan dolgokat árultam. Ha láttam, hogy valaki orvosi ápolásra szorul, a megyei kórházba küldtem.

— Na és megszállta a jó lélek, hogy abbahagyta a kuruzslást?

— Bevallom, régen megszűnt az már üzlet lenni. Mióta ingyenes az orvosi kezelés, amúgy is csak néhány elmaradt öregasszony jönne hozzám.

— Szóval azért hívatott, mert nem bízik saját régi hókuszpókuszaiban?

— Sose bíztam én azokban! Egyébként úgy gondolom, policitémiám van. Vérképző szerveim fokozottabb mértékben működnek. Szédülés, magas vérnyomás...

— Honnan tudja, hogy sok a vérsejtje?

— A szimptomákból. Olvastam néhány orvosi munkát. Azelőtt ráolvastam. Most olvasok...

Az orvos megvizsgálta a beteget, receptet adott, diétát rendelt, és elbúcsúzott.

Amikor a ház előtt begyújtotta a motort, mosolyogva gondolt az idők változására. Hol vannak már a falusi kuruzslók!

Indulni akart, amikor az asszony, aki útbaigazította, megkérdezte tőle:

— Na, jobban van a Bokrosné?

— Jobban lesz. De mondja csak, mivel foglalkozik most Bokrosné?

— Azzal, amivel azelőtt. Füves asszony volt fiatal korában is.

— Hiszen az előbb maga is azt mondta, hogy Bokrosné már régen nem javasasszony.

— Nem is... Most a téeszben dolgozik. A „Vörös csillag" gyógyfüveket is termel a Chinoinnak. Ezeket ápolja a Bokrosné. Legutóbb is szép munkaegységet kapott...

Palásti László

Készülődés a futball-világbajnokságra

Szűr-Szabó József rajza

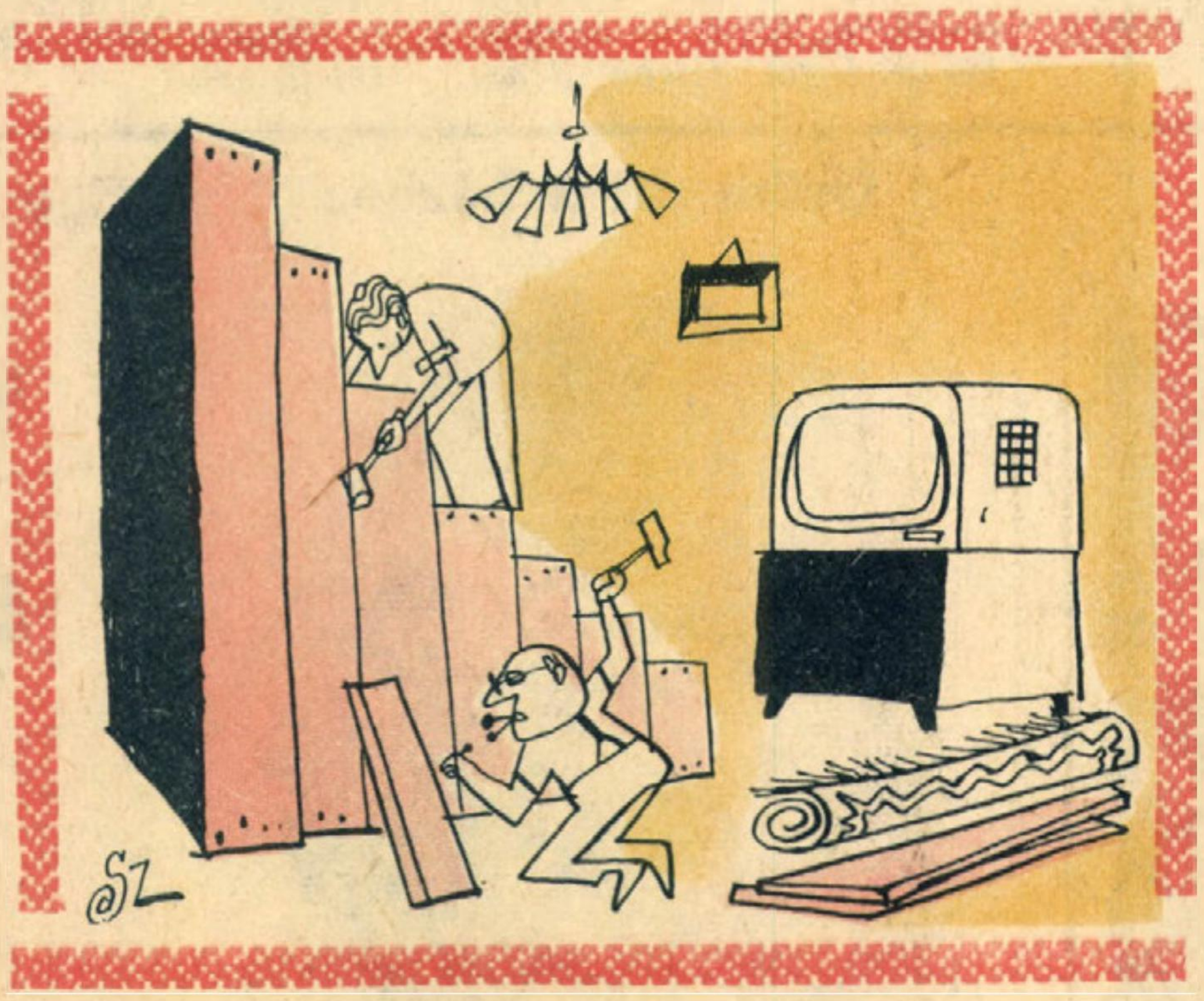

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.1615 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.